

ДЖОАНА ЛИНДЗИ

НАРД

ИЗДАТЕЛЬСТВО
НАРД

Честно добар романс?
Имаате го!
Мистерија

ЗАТВОРНИЦА НА ДРАКОНА

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ЗАТВОРНИЦАТА НА ДРАКОНА

chitanka.info

Смелата и красива Роина Белем трябва да роди наследник. В противен случай отново ще понася жестокостите на алчния си доведен брат. Величественият Уорик дьо Шавий е най-дорият избор за баща на детето ѝ. Но това означава красивият рицар да бъде подложен на унижения и... на сладостните ѝ прищевки.

ПЛЕННИК НА СТРАСТТА

Заклел се да устои на изкушението, Уорик става жертва на сапфирените очи и завладяващата красота на Роина. Отмъщението му трябва да я накара да изпита същия екстаз и чувствено страдание...

ПЪРВА ГЛАВА

Англия, 1152 година

Жената беше дребна и нежна. Пред нея стоеше огромен рицар и това я правеше още по-малка. Русокосата ѝ глава едва стигаше до раменете на мъжа. Когато огромната му длан се стовари върху лицето ѝ, тя отхвъркна настрана. Двамата оръженосци я прихванаха. Те старателно изтикваха нещастницата напред, за да не пресрещнат юмрук по погрешка. Дори не ѝ позволяваха да се приведе. Държаха я изправена, за да не я отмине някой от ударите.

Роина Белем стоеше в другия край на малката стая. И нея държаха двама войника. Същите, които я бяха довели тук. Принудиха я да гледа бруталността на доведения си брат. По брадичката ѝ струеше кръв. Девојката хапеше устни, за да не изкрещи. По пребледнелите ѝ страни се стичаха сълзи. Доведеният ѝ брат не я беше бил. Явно не искаше да отговаря на неудобни въпроси, защото синините по тялото ѝ със сигурно щяха да смутят младоженеца.

Джилбърт Д'Амбре явно не страдаше от подобни скрупули относно мащехата си. Лейди Ан Белем носеше неговата фамилия и за втори път беше овдовяла, но това нямаше значение за него. С нея единствено можеше да контролира поведението на Роина. Наистина нямаше нещо, което дъщерята не би направила за своята майка. Но това, което този път искаше от нея...

Ан погледна своята дъщеря. По страните ѝ личаха отпечатьци от пръстите на Джилбърт, но въпреки това очите ѝ оставаха сухи. От устните ѝ не се отронваше и стон. Лицето ѝ беше толкова изразително, че девојката се разплака още по-силно. Безмълвно майката сякаш ѝ казваше: „Толкова често са се отнасяли с мен по този начин! Не обръщан внимание, дъще! Не се подчинявай на този мръсник!“.

Нейното желание съвпаднаше с това на Роина. Лорд Годуин Лионс, когото Джилбърт беше избрал за неин съпруг, можеше да ѝ

бъде дядо. По-точно прадядо. Майка ѝ, която трябваше да я убеди да приеме предложението, в този момент само потвърди слуховете:

— Познавам Лионс. Той не е подходящ, за наследница от рода Белем. Дори и да пренебрегнем възрастта, името му е свързано с такава скандална слава! Никога няма да одобря такъв съюз!

— Той е единственият, който ще успее да възвърне имотите ѝ — изтъкна Джилбърт.

— Защото баща ти ги изпусна, заслепен от собствената си алчност.

— Не — той е единственият...

— ...който ще заграби земите на съседа си? — В гласа на лейди Ан прозвуча презрение към доведения ѝ син. То обаче не можеше да се сравни с онова, което беше изпитвала към баща му. — Той ще обяви война и няма да търси помощта ти? Ще насилва жените да се омъжват повторно още преди да са изстинали трупове на съпрузите им? Това стана възможно след като слабохарактерният Стивън седна на трона!

Джилбърт се изчерви от гняв. Продукт на своето време, той изобщо не се срамуваше от онова, което баща му беше причинил на лейди Ан. Стивън беше отнел короната от Матилда след смъртта на стария крал Хенри. Тогава кралството се беше раздвоило. Половината от феодалите не приемаха жена на трона. Останалите ѝ бяха верни и искаха да ги управлява синът ѝ Хенри Аквитански. Хюго Д'Амбре подкрепяше Стивън. За него беше в реда на нещата да убие бащата на Роина, васал на Хенри. После принуди вдовицата на Уолтър Белем да се омъжи за него и така си присвои всички земи на единствената наследница. Доби контрол и върху имотите, които Ан беше донесла като зестра. Нито Ан, нито Роина можеха да разчитат на нечия помощ. Кралството беше хвърлено във вълна от беззакония.

За разлика от баща си, който вършеше своите безобразия злобно, Джилбърт беше типичен продукт на своето време. Груб и невъздържан, най-много обичаше да пълни хазната си на чужд гръб. Седемнадесет от своите двадесет и три години беше преживял в анархия. Политиката му не се отличаваше от тази на останалите феодали. Повечето от тях се възмущаваха от безхарактерния крал, но успяваха да се възползват от царящото беззаконие.

В интерес на истината, за тези три години, като доведен брат на Роина, той не я беше нагрубил нито веднъж. Не беше посегнал и да я

бие, както правеше баща му. Като рицар, Джилбърт беше добре обучен и смел. Като мъж беше дори красив. Косите му бяха гарваново черни, а тъмните му очи издаваха остър ум. До този ден Роина го беше мразила единствено защото беше син на такъв баща. Поради ненаситната си алчност те постоянно водеха войни със съседите. Това беше разкъсало земите им. Всичко по-ценно, което притежаваха двете с майка ѝ, вече беше загубено. Бяха разтурили брачния договор, създаден от баща ѝ. Държаха я неомъжена, за да продължават да безчинстват с имотите ѝ. Всяка година облагаха нейните васали с непосилни данъци.

Миналата година Хюго Д'Амбре съвсем безразсъдно беше решил да завземе крепостта Дирууд, но сякаш се беше пхнал в гнездо с оси. Дирууд принадлежеше на един от най-силните военачалници на северните провинции, лорд Фулкхърст. Той не само се беше притекъл на помощ на своя васал в Дирууд, но оттогава систематично разоряваше нахалника, дръзнал да нападне негова собственост. За нещастие целта му не бяха само имотите на Хюго, но и тези, придобити чрез настойничество. Тогава бащата на Джилбърт разбра какво нещастие е да имаш слаб крал. Монархът отказа да му се притече на помощ, прекалено зает със собствените си проблеми. Преди два месеца Хюго беше убит при тези безредици, но това не задоволи Фулкхърст. Джилбърт не се съмняваше, че нещата вървят към жестоко отмъщение.

Предложеното от сина примирие му бе отказано високомерно. Вбесен, Джилбърт беше решил да си върне земите на всяка цена. В тази цена, разбира се, той включваше единствено жертвата на Роина. Тя трябваше да се омъжи а този дърт развратник. Беше я уверил, че ще бъде за кратко, защото съпругът ѝ е с двата крака в гроба. Тогава отново щеше да я постави, под свое попечителство. Проблемът беше в това, че независимо от продължителността на този брак, Джилбърт искаше дете от него. Беше дал да разбере, че само по този начин тя може да си върне всички имоти. Чрез наследника щеше да получи земите и богатствата на стария козел. Така Джилбърт можеше да завладее обратно собствеността на Д'Амбре от ръцете на Фулкхърст.

Това беше идеален план, но служеше единствено на интересите на Джилбърт. Нямаше да му струва нищо, а придобивките щяха да бъдат огромни. Включително и да вкара Роина а леглото си. Нещо, за което беше копнял винаги. Точно това беше в центъра на машинациите

му. Джилбърт беше луд по русокосата красавица, която от няколко години му се падаше заварена сестра.

Когато баща му се ожени за Ан Белем, Роина беше на петнадесет години. Джилбърт я пожела отчаяно. Баща му веднага изби тази идея от главата му. Цената на момичето рязко щеше да падне, ако я лишат от девствената ѝ ципа. За щастие Хюго Д'Амбре нямаше вечно да бъде жив. Джилбърт съзнаваше, че девствеността на девойката не беше за него. Той можеше да изчака и да я има след съпруга ѝ.

Точно по тази причина той се беше държал добре с нея. Не искаше неговата грубост да я настрои срещу него, както срещу баща му. Искаше Роина да го пожелае, когато я отведе в леглото си. Толкова я искаше, че беше готов дори да се ожени за нея, ако от това щеше да има някаква облага. За сега не виждаше такава, след като Д'Амбре вече контролираха имотите ѝ, но веднага щом забременееше, той имаше намерение да я вкара в леглото си. Заварената му сестра трябваше да стане негова любовница! Въпреки това нямаше да се поколебае да я омъжи отново, за да се облагодетелства от новия ѝ брак. Можеше да се отървава от съпрузите ѝ без проблем, но очевидно потрудно щеше да бъде да събуди страстта у нея.

Омъжвайки я за Лионс против волята ѝ, си спечелваше презрението ѝ. Не мислеше, че като бие майка ѝ пред нея, щеше да я обиди прекалено много. Джилбърт беше свикнал да гледа как баща му непрекъснато малтретира лейди Ан и този факт отдавна не му правеше впечатление. Не помисли обаче за това, че Роина през последните три години бе държана в крепостта Кемел, вместо да бъде с майка си, и че не е свикнала на такава гледка. Беше сигурен, че девойката няма да го намрази, като види как се отнася с майка ѝ. А това просто беше последното нещо, дължен да направи, за да я принуди да се омъжи по негова воля.

Първата грешка на Джилбърт беше, че пренесе автоматично отношението към майката и върху Роина. Втората му грешка беше, че докато биеше мащехата си, не обръщаше внимание на Роина. Когато видя упорито вперения поглед на лейди Ан, той се обърна назад и вбесен разбра грешката си: момичето обичаше своята майка. От огромните ѝ сапфирени очи капеха сълзи. С последни усилия на волята си налагаше да не го помоли да спре. И всичко това стана, защото майка ѝ не одобряваше този брак!

Трябва просто да я завлече при Лионс и да я омъжи за него. Щеше да е пхната в леглото му преди да е успяла и да мигне. Сега красивите ѝ сини очи го гледаха с такава ненавист, че тя със сигурност никога нямаше да го пожелае. Така да бъде! Той ще я притежава, и то доста скоро. От гняв пръстите му се свиха в юмрук, който се стовари върху главата на лейди Ан. Жената се отпусна безмълвно. Роина се задави от мъка и едва успя да прошепне:

— Стига толкова!

Джилбърт остави майката да виси в ръцете на войниците и застана пред дъщерята, все още кипейки от ярост. Повдигна лицето ѝ към своето, но въпреки яда си не я стискаше грубо. Без да се замисли, дори изтри сълзите от бузите ѝ. Когато заговори обаче, тонът му беше рязък.

— Ще се ожениш ли за лорд Годуин?

— Да.

— Ще го направиш ли по собствено желание?

Роина го изглежда мрачно и избухна:

— Искаш прекалено много и...

— Напротив. Какво ще ти коства една усмивка? Така ще си осигурим неговото съгласие, когато се подписва брачният договор.

— Нима е под въпрос съгласието му?

— Не, но нямаме време за губене. Фулкхърст сега не ни безпокои, но това е, защото съвсем наскоро превзе Тур.

При тази новина Роина пребледня. Тя знаеше, че две от нейните крепости в близост до Дирууд са превзети. Едната се предала дори без бой. Но замъкът в Тур беше най-голямото имение на баща ѝ. Той беше най-силната твърдина и отстояше доста на север. Роина беше отраснала в Тур. Всичко, което знаеше за любовта и щастието, го беше научила сред каменните му стени. Сега този военачалник държеше крепостта. Всъщност през последните три години кой ли не беше я превземал... Тя самата със сигурност никога нямаше да я притежава. Дори и да успееше лорд Годуин да ѝ я върне, крепостта щеше да бъде нейна само на книга.

Джилбърт не изтъкува точно изражението ѝ.

— Не се отчайвай, Роина. Лионс е забогатял, защото двадесет години е обирал търговците на Къркбурой. Неговите пари ще ни

помогнат да отблъснем Фулкхърст. До един месец ще си получиш Тур обратно.

Девојката не каза нищо. Вече я бяха информирали, че брачният договор е съставен в нейна полза. Веднъж възвърнати, имотите оставаха на нейно име. Това изобщо не я радваше, тъй като в кралството законът и справедливостта не означаваха нищо. Ако Хенри дойдеше на власт, положението щеше да бъде съвсем различно. Без съмнение Лионс възнамеряваше, да използва нейните имоти. Джилбърт обаче нямаше да позволи това да продължи дълго. Ако старикът не умре скоро, той, без съмнение, щеше да му помогне в това начинание. Но тя първо трябваше да роди. Както беше правила всеки ден през тези три години, Роина отново се замоли Хенри Аквитански да си възвърне престола. Баща ѝ беше васал на Хенри. Тя щеше веднага да последва неговия пример. Само тогава можеше да избегне контрола на Джилбърт Д'Амбре. Вместо да издаде мислите си, девојката попита:

— Означава ли това, че моите васали ще работят за мен, или отново ще бъдат въввлечени в нескончаемите ти войни?

Джилбърт пламна цял. Това беше друго беззаконие, започнато от баща му. Когато именията на Белем смениха собственика си, техните девет васали трябваше да отдадат почит на Роина. Но през тези три години тя не беше виждала нито един от тях, държана в изолация в най-малката крепост на Хюго. Всеки път, когато споменаваха за това, обяснението беше, че рицарите ѝ или са в обсада, или се сражават, или са заети с нещо друго. По всяка вероятност нейните хора я смятаха за умряла. В противен случай нямаше да спестят на Хюго усилието да им обясни как е тя.

— Петима от васалите ти загинаха от оръжието на Фулкхърст — категорично заяви Джилбърт. — Колкото до сър Джерард, дали е жив или мъртъв, не мога да ти кажа. Той беше управител на замък в Тур. Може би онзи мерзавец го е посякъл, както направи и с моите рицари. — Мъжът повдигна рамене. Сякаш му беше безразлично дали Джерард е бил помилван.

Ако някакъв цвят се беше върнал по страните на Роина, то той изчезна отново. Тя не попита нищо повече. Страхуваше се да узнае кои още от рицарите не са между живите и кого трябва да обвинява за съдбата им. Дали жестокия Фулкхърст или Джилбърт и баща му,

навлекли си мъстта му? Господи, кога най-сетне тази земя ще заживее в мир?

Роина тихо помоли да бъде освободена. Джилбърт кимна с глава и двамата войника я пуснаха. Девојката веднага се завтече към майка си, но Джилбърт я сграбчи и я насочи към вратата. Девојката безуспешно се задърпа.

— Нека да ида при мама!

— Не! За нея ще се погрижат придворните.

— Не съм я виждала от три години, Джилбърт — припомни му тя.

— Когато детето на Лионс започне да зрее в утробата ти, достатъчно време ще бъдете заедно.

Този път девојката не издържа.

— Ти си по-лош дори от баща си! Той поне беше честен в своята жестокост.

Ръката му я притисна още по-силно. Това беше единственият знак, че думите ѝ са го засегнали.

— Грижа се единствено за интересите ти и...

— Лъжец! Ще направя каквото искаш, но ако още веднъж ми кажеш, че аз ще спечеля от това, ще закреция!

Джилбърт благоразумно замълча. Единственото, което му се искаше, беше да я стисне в прегръдките си и да я целува. Силата на гнева ѝ го възбуждаше повече от красотата ѝ. Но не посмя дори да я погали. Ако пък я изпратеше при Лионс без девствената ѝ ципа, рискуваше никога да не получи богатствата му.

— Хайде, днес тръгваме за Къркбурой — успя да изрече накрая.

— Сватбата ще бъде утре. — „При първия признак, че си забременяла, ще легнеш в моето легло“, продължи мислено Джилбърт.

ВТОРА ГЛАВА

Когато пристигнаха в Къркбурой, слънцето клонеше към залез. Портите на града още бяха отворени. На Роина ѝ хареса червеният отблясък, окъпал високите кули. Без съмнение това беше предзнаменование за бъдещето ѝ сред тези високи зидове.

Бяха пропътували спокойно двадесетте километра дотук. Ескортираха ги най-верните хора на Джилбърт. Всички мислеха, че му се подчинява, защото е неин доведен брат и настойник. Но Роина знаеше, че го прави единствено заради майка си. Ако не беше окаяната ѝ съдба, девойката щеше да направи всичко възможно да избяга. Не беше далеч от мисълта дори да убие Джилбърт, толкова го мразеше в този ден. Това обаче би донесло на майка ѝ непоносими страдания, а тя не заслужаваше такава съдба. И без друго достатъчно бяха я унижавали Д'Амбре.

Сега Роина разбра защо двете бяха разделени веднага щом ги отведоха от Тур: защото биха могли да избягат. За тях не би било проблем да намерят помощ сред феодалите, противници на Стивън. Роина дори можеше да се омъжи, за да се защити от алчността на Д'Амбре, поне щеше да има право на избор.

Сега вече нищо нямаше значение. Утре щяха да я венчаят, освен ако... Господи, колко пъти се беше надявала на някакво чудо!

Ако баща ѝ не я беше обичал толкова много, тя щеше да бъде задомена още четиринадесетгодишна. Така постъпваха с всички дъщери. Нейният годеник беше човек с чест. Той щеше да почака с консумирането на брака докато порасне и може да ражда децата му. Но баща ѝ не искаше да предизвиква съдбата, поради непрестанно разцъфтяващата ѝ красота. Освен това не желаше да се разделя с нея толкова рано.

Ако не беше дръзнал да се изправи сам срещу армията на Д'Амбре, все още щеше да бъде жив. Тур можеше да падне в ръцете на врага, но всички можеха да избягат в двора на Хенри или при някой негов васал.

Ако Хенри беше станал крал, ако Джилбърт умре... Но вече беше прекалено късно за това. Тя е в крепостта на Лионс. Това я поставя под негова власт, дори и да не са женени. Той ще я направи своя съпруга, за да постигне целта си. Дали Джилбърт е с нея, или не, и това е без значение.

Когато се изкачваше по стълбата към централния салон, Роина вече беше вцепенена от отчаяние. Явно бе, че Джилбърт не е преувеличавал за богатствата на този човек. Докато прекосяваха двора, девойката преброи по пътя им девет рицаря. По крепостната стена и кулите гъмжеше от войници. В салона имаше още. Отрупани с бели покривки и златни чинии, масите бяха подредени за вечеря. Дори стените разпръскваха сиянието на богатствата на своя господар, претрупани с блестящи сребърни и златни оръжия, инкрустирани със скъпоценни камъни.

Прислугата беше многобройна. Вероятно за всеки гост отговаряше човек, но Лионс не харчеше пари за тях. Дрехите им бяха парцаливи, телата им бяха съмнително чисти. Нищо чудно, че ръцете им трепереха и погледът им блестеше явно от глад. Лионс се бе разположил на централната маса като крал. Той зашлеви двама прислужника без видима причина. Един рицар ритна друг така жестоко, че нещастникът падна на пода. Продължиха да го налагат, докато онзи събра сили да избяга.

Роина беше толкова възмутена от сцената пред себе си, че замръзна на място. Наложиха се Джилбърт да я дръпне за ръката. Рицарят, който риташе нещастника, я погледна и без никакъв срам и угризения ѝ се усмихна.

Всеизвестно беше, че в отсъствието на дами мъжете се държаха като животни. Но на масите седяха много жени, някои от които сигурно бяха съпруги на рицарите. Очевидно те не се изненадваха от поведението на мъжете си. Това говореше красноречиво за характера на господаря. Всички се чувстваха задължени да следват неговото поведение.

Роина избягваше да гледа натам, където седеше бъдещият ѝ съпруг. Сякаш това щеше да я спаси от неизбежното... Джилбърт я изтръгна от вцепенението. Само един поглед към Годуин Лионс едва не я накара да закрещи от ужас. Когато несъзнателно направи крачка назад, Джилбърт я избута напред.

Гледката беше по-лоша и от най-смелите ѝ фантазии. Този мъж не само беше стар! Той имаше вид на труп. Кожата му беше като варосана и толкова набръчкана, че по нея не можеше да се открие и милиметър гладко място. Каквото беше останало от косите му беше бяло, освен един проскубан рус кичур. Прегърбеното му тяло го нравеше по-нисък от Роина. Ярката му копринена роба по деколтето и ръкавите беше обточена с кожи. Този разкош го правеше направо гротескно смешен.

Бялото на очите му беше мръсножълто. Млечна пелена покриваше студеното сиво на едното му око. Той беше почти сляп. Трябваше да се приближи на сантиметри от Роина, за да я разгледа. Тогава я блъсна противният му дъх на гнило. Ако не се беше отдръпнал, девойката щеше да се задуши. С деформираните си пръсти я пощипна по бузата и се изхили с единствените два зъба, останали в устата му.

Когато я представяше, Джилбърт крещеше в ухото му, което показваше, че бъдещият ѝ жених е и глух. Това беше истински късмет. Роина вече не можеше да се спре. Гордостта ѝ беше изчезнала някъде и тя се примоли на доведения си брат:

— Моля те, Джилбърт, не постъпвай така с мене! Ако трябва да ме омъжиш, избери някой друг...

— Млъквай! Няма връщане назад. Вече сме направили уговорката.

И изобщо не я беше попитал преди това?

— Уговорката може да се промени!

— Не! Няма друг, който да приеме всичките ми условия!

Условията му! За него най-важно е собственото му благосъстояние, а тя се беше унижила да го моли! Няма никога повече да моли мъж за нещо! Мъжете са изтъкани единствено от алчност и похот!

Роина протегна врат, за да се приближи до ухото му.

— Пази гърба си, братко! При първа възможност ще забия камата си в тебе!

— Не говори глупости! — отрязва я оня, но в гласа му се почувства неудобство. Нещо в нея му говореше, че това не е празна закана. Когато извика името ѝ, беше направо изплашен: — Роина!

Тя вече му беше обърнала гръб и молеше някаква прислужничка да я отведе в стаята, определена за нея. Ако Джилбърт или лорд Годуин се бяха опитали да я спрат, щеше хубавичко да им покаже как хапе една обезумяла от мъка жена. За щастие никой не го направи. Когато изкачи стълбите до стаята на върха на кулата, нещастната девойка даде воля на сълзите, които я заслепяваха.

ТРЕТА ГЛАВА

Роина се събуди, загубила чувство за ориентация. Това продължи само няколко мига. Вече знаеше къде е и защо се намира тук. Не помнеше кога е заспала, но трябва да е било много след полунощ. Сега усещаше как ужасът постепенно смразява кръвта ѝ и я вцепенява.

През малкия прозорец се прокрадваше светлината на деня. Тя не беше по-обилна от тази на огнището и на свещите, запалени в стаята. Мина много време, преди да си зададе въпроса кой беше дал топлина и светлина на стаята ѝ. Кой беше дръпнал и завесите на леглото ѝ? Ако Джилбърт е дръзнал...

— Да не искаш да лежиш, докато дойде свещеникът?

— Милдред! — Роина зяпна от изненада, познала скъпия глас.

— Аз съм, милата ми!

Девојката седна в леглото. Прислужницата ѝ се беше настанила върху нейната собствена ракла.

Не можеше да си спомни и минута, през която Милдред да не е била с нея. Преди да обслужва Роина, беше се грижила за лейди Ан.

Милдред беше дребна жена, по-ниска от Роина, но доста закръглена. Не можеше да се отрече, че прислужницата ѝ обича да си похапва. Въпреки че беше само на четиридесет и пет години, кестенявата ѝ коса беше започнала да посивява. През изминалите три години ѝ бяха разрешили да живее с Роина — единственото добро нещо, което Хюго Д'Амбре беше направил за заварената си дъщеря.

— Как така си тук? — Роина се огледа дали са сами в стаята.

— Когато вчера сутринта дойде да те вземе, той заповяда да се опаковат и донесат всичките ти вещи. Тези грубияни искаха да ме оставят, но аз им дадох да се разберат!

— Бил е сигурен, че ще участвам в този фарс — отбеляза горчиво Роина.

— Когато пристигнах, успях да зърна старика. Как си могла да се съгласиш на този брак?

Роина усети как сълзите отново напират в очите ѝ. Когато заговори, долната ѝ устна още трепереше:

— Джилбърт едва не преби майка ми! Страхувам се, че ако не бяха дала съгласието си, щеше да я умъртви.

— О, пиленцето ми! — Милдред се разплака. Приблужи се към леглото и взе девойката в прегръдките си. — Знаех си, че е чудовище! Също като баща си. Всеки път, когато се увърташе около теб, ти говореше такива сладки приказки... Никога не е успявал да ме заблуди.

— Да ме прости Господ, но толкова го мразя! Да не мислиш, че е загрижен за бъдещето ми? Той преследва само своите интереси.

— Така е. Тук вече се приготвят за война. Говори се, че всички ще напуснат крепостта до утре сутринта. Господарят е обещал на Джилбърт рицарите и войниците си. Ще му даде и злато, с което би могъл да наеме още хиляда души. Няма да е далеч времето, когато всичко, отнето ти от онова чудовище Фулкхърст, ще ти бъде върнато.

— Не на мен — издума тъжно девойката. — Мислиш ли, че Джилбърт ще ми върне някога имотите? Той ще ги заграби за себе си. Когато Лионс се спомине, ще ме върне, но само за да ме омъжи отново. Така непрекъснато ще трупа богатства.

— Значи такава била работата! — ахна Милдред.

— Фантазията ти е бедна да си представиш на какви машинации е способен. Междувременно трябва да родя дете от Лионс, за да бъде сигурен Джилбърт, че и неговите имоти ще бъдат присвоени. — Роина се изсмя горчиво. — Може ли толкова възрастен мъж да направи дете, Милдред?

Прислужницата изсумтя.

— На много би им се искало, но това е невъзможно. Откакто съм пристигнала, постоянно ми разправят как този човек непрекъснато се опитвал да направи друг син, който да замести убития в някаква война. През последните години е сменил четири съпруги, без да се броят онези шест от младостта му.

Какво им се е случило на тези жени?

— Първите съпруги са измрели. Слугите се кълнат, че с всяка една от тях се е случило по нещо гнусно. Последните са били прогонени. Всички били девици, но понеже не му раждали синове, той

ги пропъдил с противни обвинения. От теб се очаква единствено да му родиш син.

— Значи ако не го направя, след една година ще пропъди и мен? Не се учудвам тогава защо Джилбърт ме уверява, че няма да съм омъжена дълго време.

— Този старик няма да го бъде дълго, ако питаш мене. Би трябвало да е покойник поне от пет години. Сигурно е влязъл в заговор с дявола, щом още е жив!

— Не говори така — прошепна Роина, въпреки че и на нея й беше заприличал на труп.

Милдред я изгледа въпросително.

— Наистина ли ще се омъжиш за лорд Годуин?

— Говориш така, сякаш имам друг изход.

— Имаш, разбира се. Би могла да го убиеш!

Роина се намръщи. Надеждата й се беше върнала, но само за миг.

— Мислиш, че не съм се сетила за това? Ако обаче проваля плановете на Джилбърт по такъв начин, той ще пребие майка ми до смърт. Не бих могла да рискувам.

— Разбира се, че не можеш — съгласи се прислужницата. Тя обичаше еднакво и майката, и дъщерята. — Щом трябва да се омъжиш, направи го, но не си длъжна да лягаш с този дърт развратник. Може да направим така, че да е опиянен...

Роина я прекъсна.

— Само кръвта по чаршафите ще задоволи Джилбърт.

— Не е нужно да бъде своята.

Девојката не се беше сетила за това. Няма защо да търпи докосването на тези изкривени, съсухрени пръсти и да се задушават от гнилия старчески дъх. Беше сигурна, че ще умре от отвращение. Само ако... Девојката се сви като ударена. Тези „само ако“ с нищо не й бяха помогнали досега.

— Лорд Годуин може и да е готов за гроба, но това не означава, че е глупак. Ако няма спомен, че бракът е консумиран, ще повтори всичко на следващата сутрин. — Тя потръпна само при мисълта за това. — Бих предпочела да понеса този ужас в прикритието на нощта, вместо на светло, Милдред. Мисля, че няма да понеса да го виждам, освен че трябва и да понасям докосването му.

— Много добре, сладката ми. Ще ти приготвя една напитка. От нея няма да заспиш, но ще ти бъде безразлично какво прави с теб този пропаднал развратник.

Роина се намръщи. Не беше сигурна, че иска да бъде съвсем безчувствена близо до Годуин Лионс. И без това беше достатъчно безпомощна. Но кое щеше да е по-добре: да не усещаш, или просто да не виждаш?

— Колко дълго ще продължи действието на твоите тревии? — попита замислена девойката.

— Няколко часа. Достатъчно дълго, за да свърши това, с което се е заел.

— А ако той го изпие по погрешка?

— Няма да му навреди с нищо. Просто на другата сутрин няма да помни какво е правил.

Роина изпъшка и отново потъна сред завивките.

— Значи отново ще съм принудена да го търпя?

— Защо трябва да има грешка? Ще оставя виното в стаята за първата брачна нощ. Твоята чаша вече ще бъде налята, а неговата — не. Веднага щом влезеш, я изпий, без значение кой ще бъде с тебе. Всеки би се съгласил, че имаш нужда от нещо силно, за да издържиш онова, което ти предстои.

— Тогава го направи. Всичко би било по-добре от...

Роина замълча, защото някой почука на вратата. Не беше Джилбърт. Влязоха цял куп прислужници. Те носеха вана и вода за тоалета ѝ, подноси с храна за закуската и булчинската рокля. Казаха ѝ, че лорд Годуин би желал да я облече, ако тя нямала нещо подходящо. Роина дочу от шепота на две прислужнички, че последните две съпруги на господаря са носили тази дреха. Това не беше просто проява на пестеливост. Господарят демонстрираше колко малко се съобразява с нейните чувства.

Когато една от жените вдигна роклята, за да я огледа булката по-добре, Роина възкликна:

— Защо не? Другите му съпруги са имали щастието да се отърват от него. Може и аз да имам този късмет!

Прислужничките бяха така шокирани, че онемяха. Роина разбра, че е трябвало да си свива езика. Последва нервно хихикане. После

всички се разсмяха от сърце, защото бяха съгласни с нея. Без съмнение мразеха човека, който трябваше да бъде неин съпруг.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Точно в дванадесет на обед Роина бе омъжена за лорд Годуин Лионс от Къркбурой. Нищо не можеше да я спаси. Явно волята на Господ беше такава. От контрола на един мъж тя минаваше в ръцете на друг. Кекав и немощнен, съпругът ѝ проспана цялата церемония.

За през целия ден беше подготвено тържество. Роина седеше до съпруга си. Наблюдаваше го как гълта помиите, които беше принуден да яде поради липсата на зъби. Забелязал, че тя не се храни, великодушно затрупа златната ѝ чиния с месо. Ако опитаеше да преглътне и хапка, младоженката беше сигурна, че ще повърне.

Направил необходимото, Джилбърт беше в отлично настроение. Нищо не можеше да го разстрои, дори мълчанието ѝ, когато я заговореше. Той седеше от другата ѝ страна и се хранеше с огромно удоволствие. Още по-усърдно пресушаваше бокалите с вино, непрекъснато повтаряйки как сега ще изрита Фулкхърст от техните имоти. Всъщност би предпочел да го убие. Милдред беше казала истината: Джилбърт не разреши на хората на Лионс да се повеселят. Въпреки оплакванията им, той ги принуди да се подготвят за поход. Рицарите и войниците започнаха да напускат крепостта, отправяйки се към неговото укрепление, за да се присъединят към собствената му армия. Всички трябваше да се отправят към Туре още в зората на новия ден. Трябваше да подготвят обсадата, преди Фулкхърст да е успял да се измъкне.

Джилбърт непрекъснато говореше за война и Роина в този ден толкова много го мразеше, че копнееше да се провали с мисията си, дори ако никога повече крепостта да не бъде нейна. Нищо повече не я интересуваше. Джилбърт бе същият войнолюбец като Фулкхърст. Младоженката от сърце им пожелаваше да се избият един друг.

Когато стана време дамите да я отведат в брачната стая, Роина беше сигурна, че ще се разболее от ужас. Лицето ѝ доби тебеширения цвят на това на съпруга ѝ. Очите я боляха от усилията, полагала цял ден да не се разплаче.

Според обичая трябваше да я обсипят с неприлични шеги относно първата брачна нощ, но никой не посмя да го направи. Всички я гледаха със съжаление. Жените набързо я приготвиха и напуснаха стаята, оставяйки я облечена в тънка нощница. Никой не посмя да я съблече, нито я посъветваха да го направи. Но Годуин беше толкова сляп, че можеше и да не забележи. От друга страна, трябваше да има върху себе си нещо, което да отделя кожата ѝ от неговата.

Веднага щом остана сама, Роина навлече халата си. След това бързо духна свещите, като остави само тези край леглото. Тях можеше лесно да угаси. След това се насочи към масата. Там бяха оставени бутилка вино и две чаши, едната пълна. Преди да изпие подправеното вино, тя се поколеба. Какво ще стане, ако съпругът ѝ се забави няколко часа? Дали да не изчака още малко? Трябваше да се посъветва с Милдред и за такава ситуация.

Вратата се отвори без почукване и в стаята бързо се вмъкна Джилбърт. Погледът на тъмните му очи се впи в чашата.

— Остави това! — заповяда той. Носеше друга бутилка вино. — Добре, че се усъмних в покорството ти.

— Как бих могла да постъпя, когато държиш майка ми в плен?

Джилбърт не обърна внимание на думите ѝ, загледан в чашата.

— Да не би да искаш да го отровиш?

— Не.

— Тогава себе си? — изражението му беше станало още зловещо.

Роина се изсмя нервно, молейки се да ѝ стигнат силите, за да не изпадне в истерия. Той я разтърси за раменете.

— Отговори ми!

Девојката потръпна в ръцете му.

— Ако трябва да отрова някого, това ще бъдеш ти — изсъска тя. Толкова беше вбесена, че не се страхуваше да издаде чувствата си пред него.

За момент Джилбърт я изгледа объркан. Тогава тя разбра, че е изплашен за нея.

Когато заговори, избягваше погледа ѝ.

— Взимаш всичко много навътре. Веднага щом заченеш, ще те отърва от него.

— Значи възнамеряваш да го убиеш?

Джилбърт не отговори. Беше оставил вратата отворена.

Двамата чуха да се приближава свитата на младоженеца.

— Легни в леглото и го чакай — заповяда доведеният ѝ брат и я затика напред. — Дръж се така, както подобава на младоженка.

Роина се извъртя.

— Ти трябва да си вместо мен в леглото! Тази сватба е но твое желание — гневно прошепна тя. — Той е толкова сляп, че едва ли ще забележи разликата.

Джилбърт се ухили.

— Радвам се, че все още имаш сили да се шегуваш. Мъдро беше от моя страна да не ти се доверявам. Ще взема това с мен — посочи той бутилката вино и пълната чаша.

Роина прехапа устни, за да не го помоли да ѝ остави поне чашата. Ако узнаеше как отчаяно я иска, той изобщо нямаше да и я даде. Е, сега вече подправеното вино беше недостъпно за нея.

Като изхълца, тя се отправи към леглото. Едва беше успяла да се завие, когато в стаята влезе младоженецът. Придружаваха го няколко от рицарите му. Грубият им смях и цинични шегви спряха, когато видяха Роина в леглото. Джилбърт набързо ги избута от стаята, за да я отърве от похотливите им погледи. Роина остана сама със съпруга си.

Бяха го приготвили за нея. Черният халат правеше кожата му още по-бледа. Коланът не беше затегнат. Когато пристъпи напред, робата му се разтвори. За момент Роина затвори очи, но представата за него се беше запечатала в съзнанието ѝ. Погледна го. Краката му бяха като пръчки, ребрата се издаваха напред и можеха да се преброят. А онова дребно нещо между краката му? Роина беше чувала да го наричат с различни имена, дори, че било чудовищно оръжие, но неговото „оръжие“ не можеше да ѝ внуши и капчица страх.

Ако не беше толкова близо до сълзите, със сигурност би се изсмяла. Започна мислено да се моли. Дано Господ ѝ даде сили да издържи тази гнусотия, а старикът да свърши бързо.

— Къде си, хубавицата ми? — попита младоженецът недоволен. — Прекалено стар съм, за да те гоня.

— Тук съм, господарю мой.

Последваха още мърморения. Очевидно не беше я чул. Наложиха се да му извика. Той се насочи към нея, като се препъна точно пред леглото.

— Е, какво чакаш? — Тонът му продължаваше да бъде сърдит. Годуин стоеше край леглото, но явно нямаше намерение да ляга в него. — Не виждаш ли, че моят войник изисква внимание, преди да ти обърне внимание? Ела и си поиграй с него, съпруго моя!

Онова дребно нещо трябваше да бъде неговият войник! Несъзнателно от гърлото ѝ се изтръгна звук на отрицание, който явно не достигна до ушите му. Той сам си се смееше. Погледът му беше зареян някъде напред.

— Няма да ти се разсърдя, ако го целунеш, хубавицата ми — предложи той, все още ухилен.

Събраната горчилка в гърлото на младоженката заплашваше да я задуши. Ако можеше да види изражението ѝ, Годуин сигурно щеше да се пръсне от смях. Но той беше точно толкова сляп, колкото и глух. О, как жадуваше да убие Джилбърт за това, на което я беше подложил!

— Е? — Погледът му започна да я търси. Въпреки че стоеше до леглото, явно още не можеше да я открие. — Къде си, глупавото ми дете? Дали да не извикам моя Джон, за да те открие? Скоро ще се запознаеш с него. Ако не те заплодя до месец, ще те предам на него. Той ще свърши тази работа. Прекалено стар съм, за да се натоварвам. Ти си последната. Ще трябва да имам син от тебе, по един, или друг начин... Какво ще кажеш за това?

Дали не се опитваше да я изплаши? Дали изобщо го беше разбрала правилно?

— Ще кажа, господарю мой, че звучиш като отчаян човек. Правилно ли съм те разбрала? Ще ме дадеш на този Джон? Той ще ми направи дете вместо тебе?

— Да. Много съм доволен от Джон. Дори нямам нищо против да го призная за мой син. И това бих направил, само да не ме наследи омразният ми брат!

— Защо се колебаеш тогава?

— Не ставай глупава, момиче! Никой няма да повярва, че е мой син. Твоето дете ще бъде друго нещо.

Какво го караше да бъде толкова сигурен? Този човек бе по-лош, отколкото си го беше представяла. Тя е негова съпруга, а той възнамерява да я заплоди като някоя крава или свиня. Ако не може да го направи, щеше да повери тази задача на друг. Джилбърт, разбира се,

нямаше да има нищо против това. Него го интересуваше крайният резултат — детето.

Защо Господ я наказва така? Мъжът ѝ е толкова немощен и хилав! Би могла да го повали с една ръка. Но какво ще стане с майка ѝ, ако го направи? Сега той е неин съпруг и всички права бяха на негова страна. Собственият ѝ живот е в ръцете му. Ако реши да ѝ го отнеме, никой няма дори да го попита защо го е направил.

— Дали не съм сгрешил този път? — Гласът му изщрака от раздразнение. — Веднага ела тук и ме подготви, съпруго моя!

Това си беше чиста заповед. Роина беше сигурна, че ако го докосне, ще припадне.

— Не мога — каза тя достатъчно високо, за да не ѝ се налага да повтаря. — Ако мислиш да консумираш брака ни, направи го сам. Нямам намерение да ти помагам.

Лицето му стана кървавочервено. Със сигурност никоя от предишните му десет съпруги не беше дръзнала да му отказва. Дали няма да я набият за непокорството? Очевидно той не може сам да се справи с тази задача.

— Ти... ти...

Женихът не успя да продължи мисълта си. Очите му заплашваха всеки момент да изскочат от орбитите си. Лицето му стана мораво. Той се олюля, а ръката му с такава сила се вкопчи в гърдите, че ребрата му сякаш потънаха навътре. На езика и беше да издума нещо помирително. Преди да успее да го направи, съпругът ѝ се олюля и без да издаде и звук, се строполи по гръб.

Роина залази по леглото и погледна надолу. Той лежеше неподвижно, проснат върху килима, с ръка, продължаваща да притиска мършавия гръден кош. Очите му бяха изцъклени. Не се забелязваше никакво дишане.

Роина продължаваше да се взира в него. Дали е мъртъв? Как би могло да я сполети такова щастие? В гърлото ѝ заклокочи смях, но навън излезе само един стон. Какво ще прави Джилбърт сега? Вината изобщо не беше нейна. Все пак, ако не му беше отказала... Дори и да имаше някаква вина за състоянието на този дърт нещастник, не изпитваше и капка угризение. Как би могла да знае, че едно малко недоразумение ще го убие?

Дали наистина е мъртъв? Не би могла да го пипне, за да провери. Дори и сега мисълта за неговото докосване я караше да настръхва от отвращение. Някой трябва да установи истината!

Роина скочи от леглото и се втурна към вратата. В салона върхлетя направо в ръцете на Джилбърт.

— Ето, бях сигурен, че ще стане така — отбеляза недоволен той. — Искала си просто да избягаш, но това няма да стане. Веднага ще се върнеш обратно и...

— Той е мъртъв, Джилбърт.

Ръцете му се впиха в раменете ѝ. После я сграбчи за ръка и я повлече обратно към стаята. Коленичи до старика и сложи глава върху гърдите му. Когато стана, лицето му беше изкривено от гняв.

— Как направи това?

Роина отстъпи назад, възмутена от обвинението.

— Не съм го и докоснала! А в стаята има само вино, което самият ти донесе. Лионс не му обърна внимание. Не успя и да легне в леглото. Просто постави ръка върху гърдите си и се катурна назад.

Джилбърт отново изгледа съпруга ѝ. Този път ѝ повярва. Покри тялото му с черния халат и след като помисли малко, каза:

— Няма да напускаш тази стая, нито ще позволяваш на някого да влиза!

— Какво ще правиш?

— Ще ти намеря подходящ заместник. Много е важно да заченеш още тази нощ! По дяволите черната ми коса, иначе сам бих го направил!

Очите ѝ се разшириха от ужас, разбрала намерението му.

— Не! Аз няма...

— Ще го направиш — срязва я Джилбърт. — Нали искаш отново да видиш майка си жива?

— Как смяташ да осъществиш плана си? — попита Роина отчаяна. — Този тук е мъртъв!

— Не е необходимо да знаят, докато не ти проличи бременността. Докато не уредя подробностите, ще стоиш в тази стая!

— Заедно с трупа?

— Не, ще се отървем от тялото — нетърпеливо отсече Джилбърт. — Когато дойде време за погребението, ще намеря друг труп. Във всеки случай, той ще бъде официално погребан преди брат му да е

разбрал, че е мъртъв и ти ще си забременяла преди да е дошъл, за да търси наследство. Братът няма да получи нищо. Годуин би искал да е така.

Звучеше толкова уверен в своя план. И защо не? Той ще стои кротко, докато тялото ѝ ще бъде пожертвано на олтара на измамата. Никога досега животът на майка ѝ не бе зависил толкова от нейното покорство!

ПЕТА ГЛАВА

Нахвърлиха се върху него, когато се връщаше от банята. Бяха петима, всичките облечени в кожените дрехи на хора от охрана. Той обаче се съмняваше, че са такива. По-скоро бяха някакви крадци. Беззаконието и корупцията се ширеха в повечето градове със слаби градоначалници. Не познаваше Къркбурой. Досега не бе пътувал из тези места. Знаеше само, че повечето пътници биваха обирани или отвличани за голям откуп. Да се движиш сам или с малка охрана из Англия, ръководена от Стивън, беше равносилно да рискуваш живота си.

Всъщност си беше истинска глупост от негова страна да остане единствено със своя оръженосец. Но силно желаше да изглежда добре за утрешния ден, когато трябва да срещне годеницата си. Малка немарливост, и ето какво го сполетя. Прекалено дълго беше живял със самочувствието, че никой не може да му причини нищо лошо. Така беше вече много години, дори и сега, когато живееше единствено за отмъщението.

Уорик дьо Шавий би могъл да оправдае своето лекомислие, но не можеше да прости на себе си. Той не беше от мъжете, които лесно забравят. Градът му изглеждаше миролюбив и добре подреден. Скоро щеше да се ожени за трети път. Не искаше и този път съпругата му да се страхува от него така, както предишните две. Имаше голяма вяра в лейди Изабел. Въпреки че не беше в стила му, той я беше ухажвал близо година, докато открие път към сърцето ѝ. Баща ѝ му я беше обещал веднага. Самият Уорик силно желаше този съюз, но искаше и самата Изабел да изпитва същото. Сега договорът беше сключен и той нямаше търпение да я направи своя.

Лейди Изабел Малдуюн беше не само голяма красавица. Тя говореше тихо, имаше благ характер и изключително чувство за хумор. А Уорик се нуждаеше от повече забавления в своя живот. От времето, когато семейството му бе погубено, той копнееше за любов и смях. Сега беше принуден да живее сред омраза и разочарования. Имаше две

дъщери, но те бяха себелюбиви и разпуснати същества. Обичаше ги, но не можеше да търпи техните препирни и капризи. Жадуваше в дома му да цари атмосферата от неговото детство. Тя щеше да го тегли към семейството, а не към бойното поле. Освен това копнееше да има и син.

Наистина не искаше много. Само това, което всеки мъж би пожелал. Една подходяща съпруга би го дарила с всичко това. Беше сигурен, че я е открил в лицето на Изабел. Вече се беше привързал към нея. Надяваше се, че след толкова години на омраза не е загубил способността да обича. Всъщност беше достатъчно само съпругата му да го обикне. Но ако тази нощ загинеше, всичко вече не би имало значение.

Той дори не беше добре въоръжен. Беше оставил меча и ризницата в наетата от него стая. Вероятно Джефри ги почистваше в този момент. Беше слязъл до банята само с камата, затъкната в колана му. Сега беше дори и без дрехите си, оставени на слугата да бъдат изпрани. Около кръста си беше навил един чаршаф, а отпред на корема му стърчеше камата.

Въпреки че беше съвсем беззащитен, петимата отначало се колебаха дали да измъкнат мечовете си. Уорик дьо Шавий не беше мъж с нормални размери. Висок около метър и деветдесет, той стърчеше с половин глава от най-едрия насилник. Голите му ръце и гърди издаваха невероятна сила. Най-голямо впечатление правеше суровото изражение на лицето му. Такъв човек би убил, без да му мигне окото. Погледът на сивите му очи пробощдаше нападателите като стомана. И в един момент им се прииска да се прекръстят.

Все пак мъжете извадиха оръжията си. Вероятно водачът им нямаше да издаде заповед за нападение, но Уорик не беше от пасивните рицари. Той измъкна камата си с такъв вик, че потрепериха и гредите над главите им. Веднага връхлетя върху близкостоящия и разцепи лицето му. Беше се прицелил в гърлото, но ревът на нещастника постигна още по-добър ефект.

Веднага стана ясно, че нападателите или бяха доста несръчни с оръжието си, или не искаха да го убиват. Е, добре, това си беше тяхна грешка. Уорик рани още един, после камата му започна да се забива в желязо. Не искаха да го наранят, но и не желаеха да загинат. Тогава към свадата се присъедини и Джефри, с не по-малко силен вик от този на

господаря си. Момчето беше а петнадесет години. Уорик не би го взел със себе си на бой, защото още не беше добре подготвен оръженосец, въпреки че добре въртеше меч, придаваше прекалено много тежест на всеки удар. Тялото му още не се беше развило, затова пък в него най-много преобладаваше волята да се научи. Освен това си беше въобразил, че може да прави всичко, както господаря си. Момчето нападна, но никой не го взе насериозно. Без ризницата, беше пронизан още преди да успее да се извърти.

Уорик видя лицето му. Юношата не можеше да повярва, че всичко това се случва с него. Мечът се беше забил в корема му и той издъхна след няколко минути. Джефри беше приет в дома на рицаря едва седемгодишен. Миналата година Уорик го беше взел под крилото си, въпреки че вече имаше няколко оръженосеца и нямаше нужда от друг. Беше се привързал към момчето и сега се вбеси от неговата смърт. Захвърли с ярост камата си по човека, убил Джефри, и тя се заби в гърлото му. Уорик веднага измъкна сабята от ръцете на най-близкия нападател, но не успя да я използва. Друга сабя се стовари върху черепа му той бавно се свлече на пода.

Двамата, имали щастието да бъдат далеч от него, сега се наведоха задъхани над падналия. Мина цяла минута, преди да приберат оръжието си. Единият подритна Уорик с ботуша си. Искаше да бъде сигурен, че няма да се надигне. Кръв струеше по все още мократа от банята коса на ранения, но той дишаше. Не беше мъртъв и можеше да бъде използван.

— Този мъж не е крепостен селянин, какъвто трябваше да намерим — каза единият на другия. — Така, както се бие, трябва да е рицар. Не можа ли да разбереш това, като го видя да влиза в банята?

— Не, целият беше покрит с прах. Забелязах само, че не носи ризница. Цветът на очите и русата му коса са точно такива, каквито лорд Джилбърт иска да бъдат. Дори помислих, че е цяло щастие, дето сме попаднали точно на него.

— Натъпчи един парцал в устата му тогава. Надявам се лорд Джилбърт да не пожелае да разговаря с него.

— Каква е разликата? Половината от войниците на лорд Годуин са прости селянци. Ето, открихме един с нужните очи и коса. За какво ли му е притрябвал?

— Това не ни засяга. И защо го удари толкова силно? Сега трябва да го носим.

Другият изсумтя.

— По-добре така, отколкото да се разправяме с него, когато се събуди. Когато го видях за пръв път, не ми изглеждаше толкова огромен. Това момче дали не беше негов син?

— Може би. Това означава, че като се събуди, отново ще налети на бой. По-добре да завържем ръцете и краката му. Дори на лорд Джилбърт ще бъде трудно да се справи с такъв!

ШЕСТА ГЛАВА

Втречена в мястото, където беше паднал лорд Годуин, Роина беше задрямала на самия ръб на леглото. Джилбърт сам беше изнесъл тялото от стаята. Няколко пъти ѝ беше повторил, че не трябва да пуска никого.

О, как би искала и него да заключи отвън! Ако имаше някакво оръжие, сигурно би го убила, преди да я насили да направи още по-отвратително нещо. Но тя нямаше оръжие. Дори не можеше да избяга, без да изложи на опасност живота на майка си. Зачуди се кое е по-противно: нейната сватба, или това, че трябваше да спи с този дърт развратник. Какво по-лошо би могло да се случи на една осемнадесетгодишна девойка?

Не изпитваше и капчица жал за мъртвия, въпреки че отчасти и тя имаше вина за това. Той беше погубил доста невинни жени, имали нещастията да бъдат негови съпруги. Те или му бяха омръзвали, или беше имал нужда от нова зестра. Роина знаеше, че има и такива мъже, но познаваше и баща си. Той беше честен и се отнасяше почтено с жените. Все пак не целият свят беше тръгнал към пъкъла.

Вече беше съвсем тъмно, когато Джилбърт дойде да я буди. Тялото ѝ крещеше от изтощение, умът ѝ беше като замъглен: явно не беше спала много. Но думите на Джилбърт веднага я разсъниха.

— Всичко е готово. Хората ми са имали късмет. Очите и косите ме тревожеха най-много. Същите са като на съпруга ти. Точно това се забелязва първо във всяко бебе, така че няма да имаме проблеми.

Кръвта на Роина закипя, после се вледени. От страх стомахът ѝ се сгърчи. Наистина го беше направил! Хвърляше я в леглото на някакъв непознат, от когото трябваше да забременее. Дори и в мислите си Лионс и Джилбърт си приличаха като две капки вода. Нямаше да се изненада, ако ѝ беше довел онзи Джон, за когото говореше съпругът ѝ. Господи, кога щеше да свърши този кошмар?

— Побързай — продължи задъхан доведеният ѝ брат, като я изтегляше от високото легло. — Има още много време преди да съмне,

но ще трябва да го предразположиш. Трябва да се чифтосате поне два пъти, за да сме сигурни, че семето му се е закрепilo добре.

— Защо го казваш на мене? — сръза го Роина, опитвайки се да се измъкне от ръцете му, които я тикаха към вратата. — Дай своите противни инструкции на онзи сладострастник, когото си намерил!

— Сега ще видиш!

И тя видя почти веднага. Мъжът беше затворен в малка стая точно срещу нейната. В нея имаше само легло и два свещника.

В тази стая старецът беше развратничил с крепостните селянки, но Роина нямаше откъде да научи това. На стената над леглото бяха закрепени вериги, но сега те не бяха използвани за този човек. Той беше прекалено голям. Джилбърт се страхуваше, че би могъл да ги строши. Все пак те бяха предназначени за жени. Той беше заповядал да донесат по-дълги и да ги закрепят под леглото. Бяха привързали глезен към китка. Така пленникът не можеше да мръдне крак, без да издърпа и другия.

В началото Роина забеляза единствено, че мъжът е завързан за леглото и е покрит с чаршаф. После забеляза и ръцете му, вдигнати високо над главата, пристегнати с белезници. Две вериги минаваха под чаршафа и завършваха някъде под леглото. Трябвало е да бъде завързан с вериги? И е приспан, а може би е в безсъзнание?

Внезапно всичко ѝ стана ясно, но успя само да попита:

— Защо просто не му платите, за да изпълни задължението си?

Джилбърт стоеше до нея и продължаваше да държи ръката ѝ.

— Тогава той ще те притежава. А така ти ще го имаш и няма да се почувстваш...

Джилбърт доста се колеба, затова Роина му помогна:

— Изнасилена?

Лицето му пламна.

— Не. Искях просто да направяш нещата по свой вкус. Така или иначе, тази нощ ще се простиш с девствената си ципа.

Нима той смяташе, че ѝ прави услуга? Това беше пълен абсурд! Джилбърт виждаше нещата само по един начин: той винаги трябваше да има изгода и облаги. Ако няма наследник на Годуин Лионс, цялото му богатство, включително и многочислената армия от наемни войници, отиваше в ръцете на брат му. А доведеният ѝ брат имаше намерение да се възползва от тази армия в близките няколко седмици.

Това означаваше, че ще прикрива смъртта на Лионс. Но за това време няма да успее да си върне всичко, заграбено от Фулкхърст. Да върви по дяволите този подстрекател на войни! Той беше по-лош дори и от Джилбърт. Ако не беше той, тя нямаше да бъде принудена да преживее целия този кошмар. На първо място нямаше да я насилват да се омъжи.

Споменал за девствената ѝ ципа, явно Джилбърт се досети, че е целомъдрена.

— Знаеш ли... знаеш ли какво трябва да правиш? Ако имаш трудности, ще повикам някой, който да ти помага. Бих го направил сам, но не мисля, че бих могъл да понеса...

Роина го изгледа потресена.

— Ти също намираш, че всичко това е противно, нали? И все пак ще ме принудиш да го направя?

— Няма друг изход — отговори той, стиснал зъби. — Трябва да задържим Къркбурой на всяка цена!

По-добре беше да забрави всякаква надежда.

— Ще лъжеш за неговата смърт — отрони Роина. — Би могъл да лъжеш и за детето, докато използваш армията му.

— И ако накрая не се появи дете? Не, градът е доста голям и не ми се иска да го рискувам заради капризите ти. Ще постъпиш така, както ти заповядам. Роина! Поставил съм го наблизо, за да не те виждат как идваш при него всяка нощ. През деня може да спиш. Ще пусна слуха, че Годуин е болен и ти се грижиш за него. Прислугата ще бъде държана настрана, освен личната ти прислужница. Надявам се тя да постъпва според инструкциите ти, ако искаш да я запазиш!

Още заплахи? Милдред също беше застрашена. Господи, как само го мрази!

— Колко време ще продължи това, Джилбърт?

— Докато заченеш. Ако ти е прекалено неприятно, съветвам те да сядаш на члена му по няколко пъти на нощ. Предполагам, че за мъжага като него няма да е трудно да те обслужва по няколко пъти.

Значи кошмарът няма да свърши тази нощ. Той просто само започва. Унижението включваше и този клетник имал нещастieto да бъде с руси коси и сиви очи.

— Възнамеряваш да го държиш така през цялото време?

— Не трябва да се безпокоиш за това — отговори безгрижно Джилбърт. — Той не е нищо повече от крепостен селянин. Веднага

щом изпълни задачата си, ще бъде отстранен.

— Крепостен селянин? Като го гледам, е доста едър. Мисля, че сте отвлекли свободен човек.

— Не ми се вярва. Най-много да е слуга на някой богаташ, нищо повече — увери я той. — Може и да е свободен, но не вярвам да е нещо повече от пътник.

— После възнамеряваш да го убиеш, нали?

— Не ставай глупава! — сръза я раздразнен Джилбърт. Естествено, че не може да бъде оставен жив! Веднага ще търси права над детето! Никой няма да му повярва, но е пак ще тръгнат слухове. От тях би могъл да се възползва братът на Годуин.

Значи дори и тя да постъпи точно според волята на доведения си брат, някой все пак ще загине! Това прозрение отприщи целия й гняв.

— Дано гниеш в пъкyla за отвратителната си алчност, Джилбърт! — прокле го тя и се отдръпна от него. Изненадата върху физиономията му издаваше, че не е разбрал къде е сбъркал този път. Гневът й вече преливаше в крясък: — Махай се! Нямам нужда от помощ, за да изнасям този мъж! Изпрати ми Милдред, защото все пак трябва да го съживим. В това състояние едва ли ще ни бъде полезен!

Гневът и несправедливостта я караха да крещи и именно последните й думи събудиха Уорик. Той не отвори очи. Прекалено дълго беше по бойните полета, за да дава на противника такова предимство.

След малко вратата се затръшна и наоколо стана тихо. За момент беше оставен сам, но тази писклива жена скоро ще се върне. Беше чул думите й. Жените обаче не изнасилват! Как биха могли да го направят, като нямат подходящ инструмент? Във всеки случай сигурно няма него предвид. Това беше просто шега, изречена от една грубиянка. Но колкото повече време минаваше...

Той отвори очи и се загледа в тавана. Стаята беше добре осветена. Обърна глава към вратата, но го прониза болка. За момент застина, затвори очи. Лежеше на меко легло. Върху бедрата му беше праметнат някакъв плат. Явно все още беше така, както го бяха пленили — без дрехи. Нямаше смисъл да го обличат, след като може да го направи и сам. А леглото? Все пак беше по-добре от тъмницата.

Тогава усети белезниците на ръцете си. Опита да раздвижи едната и чу дрънченето на вериги, които придърпаха глезена му.

Господи, бяха го завързали! И то не с въже, а с вериги!

Ако искат откуп, тогава знаеха кой е. Крадците и престъпниците действаха само когато са сигурни, че пленникът ще им плати. Не се интересуваха дали са отвлекли рицар или търговец, господарка или селянка. Не подбираха и методите на мъчение, стига да постигнат целта си. Веднъж беше превзел укреплението на един бандитски главатар. В тъмницата му беше открил тела, смазани от тежки камъни. Кожата им беше опушена от изгаряния. На някои стъпалата бяха почти овъглени. Всички бяха мъртви, забравени от мъчителите си заради неговата обсада. Но сега той самият не лежеше върху пода на някоя колиба. Каменните стени означаваха богат господар.

Уорик отново отвори очи. Опита се да игнорира болката в слепоочията си и да обмисли възможностите, които му даваше този изтънчен затвор. Вдигна глава и я видя до леглото си. Тогава реши, че е умрял. Не, такава жена не можеше да бъде смъртна. Със сигурност беше един от ангелите Господни, съществуващи единствено в отвъдното!

СЕДМА ГЛАВА

Роина гледаше как Джилбърт затваря вратата след себе и. Като чу подрънкването на веригите, обърна поглед към леглото. Пленникът лежеше неподвижно, със затворени очи, но тя не се съмняваше, че е в съзнание. Пред нея беше проснато едно огромно мъжко тяло. Под главата му нямаше възглавница. Изведнъж мъжът изправи глава и впери поглед в нея. Роина забрави да диша.

В изненадата му сивото на очите ставаше по-сребърно, меко и блестящо. Въпреки че лицето му се прикриваше от голяма кърпа, девойката можеше да се закълне, че е красиво. Чертите му бяха изразителни и някак си надменни. Какво я навеждаше на тези мисли? Широки скули или орловият нос? Може би квадратната му челюст, вирната още повече от кърпата? Но надменността беше присъща единствено на благородниците. За крепостния селянин това качество можеше да донесе единствено камшици по гърба.

Този крепостник обаче не свеждаше поглед в присъствието на дама! Или беше прекалено смел, или от изненадата все още не можеше да си спомни къде му е мястото. Ами тя? В тази нощница със сигурност нямаше вид на дама. Материалът, от който беше ушита, бе толкова фин, че направо прозираше. Халатът ѝ беше от рядко източно кадифе, подарено от майка ѝ. Тя сама си го беше ушила.

Всъщност какво ѝ беше грижа как изглежда и какво ще си помисли този мъж? При всички случаи той беше осъден да умре. Но първо трябваше да му отдаде своята девственост! О, Господи! Как да го направи? Беше изпаднала в позицията на абсолютна глупачка. И как да постъпи, щом животът на майка ѝ е в опасност?

Искаше ѝ се да се свлече на пода и да плаче до насита. Беше отгледана с толкова любов и нежност... В детството ѝ нямаше място за жестокост и грубиянщина. Трудно ѝ беше да приеме, че сега животът ѝ е съвсем чужд и непонятен. Тя трябваше да спи с този мъж. По-точно — да го изнасили. Как обаче да го направи? В гнева си беше заявила на Джилбърт, че ще се справи и без чужда помощ. Напротив, така се

нуждаеше от това някой да ѝ помогне, въпреки че беше слушала как се правят деца.

Изненадата беше изчезнала от очите му. Сега те и се възхищаваха. Дали беше добре това? Да, при създалите се обстоятелства беше по-добре да не я гледа с отвращение. Този мъж изобщо не приличаше на съпруга ѝ. Беше млад, чист и дори красив. Кожата му беше гладка, а тялото — силно. Дори сивото на очите и русото на косите му бяха различни от тези на Лионс.

Сега погледът му стана въпросителен. Струваше ѝ се, че може да чете мислите му чрез тези изразителни очи. Дали му бяха казали защо е тук? Сигурно не. Допреди малко мъжът беше в безсъзнание. И защо трябваше да се хаби Джилбърт? Просто беше завързал този човек и го бе задължил да приеме нещата. Нея беше инструктирал доведеният ѝ брат и от нея зависеше всичко да бъде изпълнено точно. Но този въпрос в очите на непознатия...

Тя трябваше да му обясни ситуацията, а не можеше да го увери дори, че ще остане жив! Отново я завладя гняв. Този човек не беше направил нищо, за да заслужи такава участ! Един невинен бе принуден да вземе участие в чудовищен заговор. Тя щеше да открадне семето му, а Джилбърт щеше да вземе живота му. Не, няма да допусне това! Щеше да изпълни първото, за да спаси живота на майка си, но някак трябваше да предотврати останалата част от заговора. По някакъв начин щеше да му помогне да избяга, преди да съобщи на Джилбърт, че семето му си е свършило работата.

Бедата беше, че просто не можеше да разкаже всичко на непознатия. Не трябваше да му дава фалшива надежда, защото можеше да не успее да му помогне.

Мъжът отново ѝ проговори с очите си. Свеждаше поглед към парцала в устата си и после го вдигаше към нея. Молеше я да го свали, за да може да говори. Точно това обаче тя не трябваше да направи. Ако пленникът я помоли да го освободи, чувството за вина у нея щеше да надделее. Роина знаеше, че това което трябва да направи, граничи с престъпление, но какъв друг изход имаше? Сигурна беше, че няма да понесе молбите му.

Девойката бавно поклати глава. Погледът му се спусна към дюшека. Сякаш арогантно искаше да ѝ каже, че е освободена, след като не желае да изпълни молбата му. Роина се приближи до леглото.

Така той можеше да я вижда, без да изправя глава. Очите му обаче бяха затворени. Изобщо не го беше грижа, че тя стои до него. Или просто не беше я чул, тъй като нозете ѝ бяха боси?

Роина започна да го разглежда. Огромното му тяло изпълваше цялото легло. Не беше сигурна дали е по-висок от Джилбърт, но със сигурност гърдите му бяха по-широки. Ръцете му бяха силни и дълги, с ясно изразени мускули. Раменете, шията и гръдният му кош също бяха мускулести. Както и да изкарваше прехраната си, явно този мъж беше принуден да се труди усилено. Може би беше секач? Един от феодалите на баща ѝ беше по-мускулест и от най-силния рицар.

Роина съзнаваше, че го зяпа най-безсрамно, но не можеше да откъсне поглед. Наистина беше много силен. Мислено благодари на Джилбърт, че именно него бяха намерили. После се засрами. Този човек можеше да я счупи на две с голите си ръце. Добре, че беше завързан.

— Съжалявам много — започна тя и в следващия миг се учуди защо шепне, след като бяха сами. — По-добре е да не чувам какво ще ми отговорите, но трябва да ви обясня защо сте тук.

Очите му отново се отвориха. Главата му леко се изви, за да може да я вижда. В погледа му вече нямаше любопитство, а съвършено спокойствие. Вероятно очакваше да получи отговор на всичките си въпроси, но тя не беше толкова смела. Мъжът щеше да узнае само това, което е необходимо, и нищо повече.

Сега, когато трябваше да го направи, Роина усети как я облива червенина от шията към лицето ѝ.

— Аз и вие... Ние... Ние трябва...

Въпросът отново се настани в погледа му. Но девойката не беше в състояние да произнесе и дума повече. Толкова се срамуваше! Опита да си припомни, че той беше само един крепостен селянин. Тя винаги е била любезна, но твърда с прислугата, както майка ѝ я беше учила. Но този мъж не приличаше на прислужниците, с които беше свикнала лесно да се справя. Ах, тази негова надменност!

Тогава някой леко подраска на вратата. Роина едва не се разтопи от облекчение. Най-сетне Милдред се беше появила! Вече не обръщаше внимание на мъжа в леглото, който беше напрегнал всичките си мускули в очакване на нейното обяснение, и буквално изхвърча от стаята.

Уорик се отпусна обратно и изръмжа раздразнен. Да я вземат мътните! „Ние трябва...“ Какво трябваше да направят? Защо просто не изплюе камъчето? Наложил си да бъде спокоен. Не можеше да я обвинява. Девојката беше изключително нежна и деликатна. Притежаваше почти неземна хубост. Освен това не тя го беше домъкнала тука.

Не можеше да си обясни другояче присъствието ѝ, освен с това че трябва да му е донесла храна. Може би подносът беше не пода? Но не беше свалила парцала от устата му. Как тогава щеше да се храни?

Това бяха въпроси, за които не намираше отговор. Нужно му беше единствено спокойствие. За каквото и да го бяха домъкнали тук, скоро щеше да стане ясно. Тогава щеше да мисли как да си отмъщава. Човекът, отговорен за пленничеството му, просто щеше да умре! Това беше клетва, изречена преди години. Още тогава душата му се беше сгърчила и умряла от опустошенията в земите му. Никой нямаше право да му стори каквото и да било зло, без да плати скъпо за това. Тази клетва беше спазвал вече шестнадесет години, половината от своя живот. Щеше да я спазва до последния си ден.

Крехката слугиня отново се настани в съзнанието му. Това му помогна да се отърве от мрачните мисли. Отначало я беше взел за ангел. Русата ѝ коса, огряна от светлината на свещите, приличаше на ореол. Цялата беше в бяло, а къдриците ѝ се спускаха чак до бедрата.

Сапфирените очи доминираха върху дребното ѝ лице. Огромни и кръгли, те криеха някакви тайни. Мислите ѝ му бяха непонятни, докато не беше станал свидетел на гнева ѝ. Той беше провокирал любопитството му повече от неизвестността пред него. Тогава го беше обзело странното желание да бъде пазител на този ангел.

Искаше му се да я попита защо е ядосана, затова я беше помолил с поглед да свали кърпата от устата му. Отказът ѝ го беше изненадал, после го беше ядосал. Реакцията ѝ беше като на разглезено дете. Затворил очи, той бе проявил своето нежелание да я гледа. Истината беше, че тази прислужница странно и необяснимо му въздействаше.

Харесваше му да я гледа — тя беше приятна гледка. Това, че щеше да му каже причината за неговото пленничество, му беше послужило като оправдание отново да отвори очи. Тя се беше приближила до леглото и сега красотата ѝ направо го зашемети.

Кожата ѝ беше бяла и гладка като алабастър. Устните ѝ блестяха предизвикателно. Внезапно слабините му се разгорещиха и това го подразни.

После му стана смешно. Ако не беше запушена устата му, сигурно щеше да прикани момичето да го поязди, докато са сами. Тя сигурно нямаше да се съгласи. Той нямаше и една монета, с която да ѝ плати. Когато го освободят, ще изгори тази къща до основи. Така девойката ще има нужда от подслон и той ще я покани да живее при него. Уорик с горчивина си спомни за своята годеница, която го очакваше може би точно в този момент. Но и това не промени намерението му. Той щеше да вземе тази прислужница в своя дом!

ОСМА ГЛАВА

— Сега знаеш всичко — каза унило Роина. Току-що беше разказала на Милдред цялата гадна история за смъртта на съпруга си и за неговия заместник. — Сигурна съм, че Джилбърт ще изпълни заката си. Или ще забременея, или ще убие майка ми.

— Права си. Кучият му син! Добре поне, че няма да стои и да те зяпа. Съпругът ти би го направил, ако те беше дал на своя човек Джон. — Милдред въздъхна. — Предполагам, че трябва да се подчиниш.

Роина кършеше ръце.

— Знам, но как да го направя?

Очите на прислужницата блеснаха, после се затвориха.

— Каква съм глупачка, а? Как би могла да знаеш това? Съпругът ти е трябвало да си вземе необходимото. Сега ти ще си активната страна. Онова момче не може дори да те напътства със запушената си уста. Казваш, че лежи на гръб, така ли?

— Да, и не може дори да помръдне, защото е окован с вериги.

Милдред отново въздъхна.

— Опитвам се да си представя сцената. Никога не съм яздила мъж, разбираш ли? Струва ми се някак неестествено.

— За Джилбърт явно не е, защото той го е оковал така, че да лежи по гръб.

— Не казвам, че ще бъде невъзможно.

Язденето на мъж прилягаше повече на прислужниците в кухнята, отколкото на нейната господарка. Колкото Роина беше пребледняла, толкова Милдред беше зачервена. Този извратен Д'Амбре със сигурност на сутринта щеше да направи проверка. Нямаше спасение. Работата трябваше да стане!

— Добре, ще го измислим — продължи тя. — Ще се опитам да ти го обясня простичко: ще трябва да разтвориш краката му, после ще вземеш члена му и ще седнеш върху него. Когато се разкъса девствената ти ципа, малко ще те заболи. Тогава си представи, че яздиш своята кобилка. Подскачаш... Не, не се изчервявай! Ще свикнеш

с тези движения веднага щом се настаниш върху него. Само помни, членът му трябва да се движи, за да изхвърли семето си. След като той не може да те тласка, ти ще трябва да го направиш. Да седиш неподвижно върху него, когато е възбуден, просто няма да свърши работа. Мислиш ли, че ще се справиш? Трябва ли да ти обясня още веднъж?

— Не... О, не!

Прислужницата я прегърна.

— Приеми тази задача като всяка друга, сладката ми. Бих ти дала друг съвет, ако той не беше съвсем непознат за тебе и нямаше да си остане такъв. Но помни, че няма да остане в живота ти и не се срамувай от него.

Докато се връщаше обратно, Роина не можеше да свикне с тази мисъл. Страните ѝ продължаваха да горят. Очите му я следяха още като отвори вратата, докато се приближи до леглото. У него имаше просто любопитство, а тя се постара да не издаде разбушуванияте си мисли.

Работа като всяка друга? Много добре. Тогава да я свършва по-скоро!

Роина сведе очи към леглото. Не искаше да го гледа, докато му обяснява противните подробности.

— Трябва да имам дете! Необходимо е да зачена веднага. Ти беше избран за тази цел, защото очите и косите ти приличат на тези на моя съпруг. Детето трябва да прилича на него. Тази нощ трябва да се любим, следващата — също. Така ще бъде, докато семето ти даде плод. На мен това ми харесва не повече, отколкото на тебе, но и двамата нямаме друг изход.

Веригите му издрънчаха, но изобщо не ѝ беше възможно да погледне в тези изразителни очи. Роина рязко отметна чаршафа от тялото му и го захвърли на пода. Погледът ѝ се впи в неговата мъжественост. Очите ѝ станаха свършено кръгли. О, това наистина беше от онези оръжия, които биха убили жената. Сега то лежеше спокойно сред руси косъмчета.

От гърлото му се изтръгна ръмжение и това я стресна. Погледна лицето му: очите му ѝ обещаваха най-тежко отмъщение, ако не се откаже от намерението си. Внезапно изплашена, Роина отстъпи крачка назад. Как можеше да се събере толкова гняв в тези очи?

Не беше постигнала целта си, въпреки че повечето мъже не биха имали нищо против нейните намерения. Те пилееха семето си и създаваха копелета навсякъде по земята. Какво значение имаше едно в повече? Такава реакция подхождаше повече на благородник, а не на крепостен селянин. Крепостниците крадяха удоволствие, където и когато им падне. Не се интересуваха дали имат дете, защото обикновено се забавляваха със случайни момичета. Ако изобличаха някого от тях, той отказваше да се ожени за клетницата.

Дали голият мъж върху леглото не мислеше, че трябва да се ожени за нея? Или не му беше приятен начинът, но който трябваше да се чифтосат? Тя трябваше да е върху него и да контролира ситуацията. А Милдред я беше нарекла „необичайна“. Може би и той беше на същото мнение? Да, но тя не можеше нищо да промени.

— Съжалявам, че си против, но това няма никакво значение — каза горчиво Роина. — Трябва да го направя. Ще се опитам да свърша бързо, за да не те безпокоя излишно.

Погледът му изхвърли пламъци към нея, сякаш беше изтърсила съвършена глупост. Искаше ѝ се да не чете така ясно мислите му. Искаше ѝ се да ѝ помогне поне малко... Но защо ли трябваше да го прави? Сигурно се чувстваше точно толкова унижен, колкото и тя. По-добре беше да не го гледа, а да действа.

Изпълнена с решителност, Роина се метна върху леглото. Засилена, тя се спъна в нещо и се плъосна на пода. Докато се бореше да възстанови дишането си, се чудеше какво се беше случило. Тогава чу звъntenето на веригите и разбра всичко. Да го вземат дяволите!

Искаше ѝ се да го наругае, но успя само да се вдигне и да го погледне.

— Ще се любя с тебе, разбираш ли? Трябва да го направя!

Роина отново се покатери на леглото. Този път той не я отбута на право. Цялото му тяло започна да се гърчи и извива. Силните му мускули сякаш подскачаха, а леглото танцуваше из стаята. Роина отново загуби равновесие, но този път тя се просна върху голото му тяло.

Мъжът веднага застина. Девојката се изплаши да не го е нарамила с нещо. Повдигна се и погледна под себе си. Членът му си беше същият. Не можеше да каже дали го е наранила с корема си, или

не. По глезените му обаче се стичаше кръв. После изгледа ръцете му. Китките също бяха целите в кръв.

Това беше явно доказателство за неговото безразсъдство.

— Ти, глупак такъв! — изсъска Роина. — Защо трябва да си причиняваш болка за нещо, което не можеш да предотвратиш?

Отговорът му беше ново изръмжаване. Роина се възползва от това, че лежи неподвижно, и прехвърли крак върху бедрата му. Опита се да ги разтвори и го изгледа победоносно. Ако сега се извъртеше, това само би й помогнало. Но той лежеше неподвижно и само я гледаше. А сребристите му очи излъчваха единствено смъртна заплаха.

Никога в своя живот Уорик не се бе вбесявал толкова много. Тази малка кучка искаше да открадне от него дете! Неговото дете! Ако успееше да го направи, той щеше да я убие. Щеше да я накара да страда и агонизира като в ада. Но нямаше да успее! Нейните намерения го дразнеха, но и го оставяха студен. Нещастната глупачка не разбираше това.

Наблюдаваше я как вдига полите си и се настанява върху слабините му. Най-много го ядоса фактът, че тя явно нямаше намерение дори да се съблече. Значи можеше да открадне детето му, а не можеше да му покаже тялото си! Добре! Съвсем скоро щеше да разбере колко греши. Уорик стисна плътно клепки.

Гневът продължаваше да бушува у него, В съзнанието му имаше една-единствена сцена: сграбчва я и я бие до премалвяване. Как смее да прави това с него? За да го изнасили, тя явно имаше нужда от помощ. Тази мисъл го накара съвсем да я презре. Това, че се гавреше с плътта му, подписваше смъртната ѝ присъда!

Каква глупачка е да се заблуждава, че може да изнасили мъж! Ако си беше затваряла устата и просто му се беше предложила, сигурно щеше да постигне целта си. Плътта му веднага щеше да откликне на нейната покана. Сега обаче гневът унищожаваше интереса му към нежното ѝ и топло тяло.

Жената не седеше неподвижно върху него в очакване на някакво чудо. Пръстите ѝ го галеха и предизвикваха усещане, което никоя жена досега не беше успяла да сътвори. Когато усети, че се опитва да вкара меката му плът в себе си, очите му се разтвориха сащисани. Нейните бяха плътно затворени. Насилницата хапеше долната си устна и така се беше съсредоточила в задачата си, че чак чертите на лицето ѝ се бяха

изкривили. Когато го убодеше един от ноктите ѝ, той потръпна, но тя и това не забеляза.

Уорик се чудеше колко време тя ще опитва невъзможното. Не продължи дълго. Най-сетне жената въздъхна раздразнена. После, без да го погледне, скочи от леглото и изхвърча от стаята.

От облекчение на Уорик му се искаше да крещи. Беше я прогонил бързо и без никакво усилие на волята! Победата беше негова.

Но тя се завърна.

И през ум не му беше минало, че ще го направи. Сега лицето ѝ беше яркочервено. В погледа ѝ грееше такава решителност, че направо го хвана страх. И имаше защо. Жената потръпна, когато робата ѝ бавно се хлъзна и падна върху пода. Щом посегна към нощницата си, Уорик плътно затвори очи.

До ушите му стигна нежният ѝ глас:

— Може и да не ти е приятно, господине, но трябва да ми се подчиниш.

Дори и да не бяха запушени устата му, пак нямаше какво да ѝ отговори. Просто му се искаше да пререже гърлото на онзи, дал ѝ кураж да се върне. Наостри слух, за да усети тя дали не се приближава. Малката ѝ длан върху гърдите му го убеди в това.

— Сигурно си разбрал, че съм девствена?

Не беше се досетил, но самата дума оказа върху него най-нежелан ефект. Това правеше и ръката ѝ, която се хлъзгаше към корема му. Уорик се надяваше гневът му отново да вземе връх, но гласът ѝ продължаваше да го разконцентрира.

— Толкова бях глупава да не разбера, че не си готов за мен... Имаш нужда от малко внимание преди това. През ум не ми мина, че меките ти форми трябва да станат твърди като останалата част от тялото ти. — Докато мълвеше това, пръстите ѝ се настаняха на съответното място. — Не мога да повярвам, че почти съм успяла да постигна желанния ефект, за който ми разказа Милдред.

Дали съзнаваше, че думите ѝ му действаха също така силно, както и докосването ѝ? Проклети да са тя и нейната съветничка! По челото му се застилаха струйки пот. Няма да се поддаде на тази съблазън, о, не!

— Трябва да те целувам. Езикът ми трябва да се плъзга по голото ти тяло и дори по онези части. Според Милдред, ако те целуна там,

трябва да си мъртъв, за да не реагираш.

Той вече реагираше. Разумът му постоянно му напомняше, че трябва да е разгневен, но плътта му го предаваше по най-безсрамен начин. Напрегна се във веригите си. Искаше му се да махне ръката ѝ от тялото си. Но тя стоеше край леглото, а нежните ѝ пръсти здраво го бяха хванали.

— Ако не бях видяла това със собствените си очи, нямаше да повярвам... — прошепна тя.

В гласа ѝ звучеше почуда. Гледаше го, без да съзнава, че членът му все още не е достигнал цялата си дължина.

— Предполагам, че сега трябва да те целуна?

Дали в гласа ѝ не се долавяше разочарование? Господи, не би могъл да издържи повече! Ако продължаваше в същия дух, тя щеше да постигне целта си. А явно нямаше намерение да спира.

Когато се покатери върху леглото, той отново го разтресе, но този път жената се вкопчи в бедрата му. Докато го прегръщаше, той усещаше голотата ѝ. Топлите ѝ гърди бяха притиснати към слабините му. Това ѝ помогна най-много. Всичката му кръв се устреми към този... предател! Уорик отново застина. Надяваше се да не е достатъчно твърд, за да проникне в нея. Молеше се наистина да е девствена и да не съзнава разликата, за да претърпи неуспех още веднъж.

Тя отново запълзя нагоре, вкопчена здраво в тялото му. Страхуваше се да не падне отново на земята. Уорик изпъшка. Тогава жената седна върху него, а той беше твърд като скала.

Усети горещина и влага. Защо тази прислужница не можеше просто да бъде суха? Защо просто не...

Нейното проплакване го прободеше като с нож, въпреки че го очакваше. Тя продължаваше с опитите да се настани изцяло върху него, но девствената ѝ ципа не се предаваше лесно. Налагаше ѝ се да действа бавно, за да не си причини болка. Този факт му достави дивашко удоволствие. Значи наистина беше девствена! Собствената ѝ болка скоро щеше да я откаже от намеренията ѝ.

Уорик лежеше абсолютно неподвижен, за да не ѝ помага с нищо. Но тя беше толкова тясна и мъничка, че едва удържаше на порива да не проникне дълбоко в нея. Не можеше да контролира този свой предател, но успяваше да направи това с останалата част на тялото си.

Дочу ново хлипане, този път по-силно, и отвори широко очи. По страните ѝ се стичаха сълзи. Сапфирените ѝ очи блестяха от болка.

Тя беше дребничка, но с отлично оформени извивки. Гърдите ѝ бяха разкошни, а кръстчето — тънко. Стана му приятно, че част от него е в нея. Отново си наложи да не се движи. После усети как се раздира девствената ѝ ципа, без нито един от двамата да е направил и най-малко движение.

Жената диво изкрещя, а тялото ѝ потъна надолу. Целият вече беше в нея. Уорик впи зъби в парцала. Мускулите му се напрегнаха, но успя да остане неподвижен. Молеше се да стане импотентен. Молеше се да устои на неистовото желание на собственото си тяло. Това си беше чисто мъчение. Никога не беше проявявал такова усилие на волята. Никога не беше искал нещо по-силно от това да устои на изкушението.

Жената се раздвижи върху него. Отначало го правеше бавно и тромаво. Все още я болеше и тя плачеше, но решителността ѝ не беше изчезнала. Дишаше тежко, а косите ѝ върху корема му подсилваха мъчението. Уорик опита още веднъж да я отхвърли от себе си, но тя усети намерението му. Потъна още по-дълбоко в него, а той — в нея. И тогава вече нищо нямаше значение. Първичните инстинкти взеха връх над разума и семето му започна да изригва с невероятно облекчение. Тази проклетница беше постигнала своето!

ДЕВЕТА ГЛАВА

„Радвам се, че беше ти!“ Уорик никога нямаше да забрави тези думи, нито да прости. През следващите дни, докато лежеше окован в леглото, те непрекъснато се въртяха из главата му.

Когато беше свършил, тя се беше отпуснала върху гърдите му. Сълзите ѝ мокреха голата му кожа. Не беше усетила удоволствие от това чифтосване, но беше постигнала своето. Преди да го напусне, го беше погалила по бузата и беше прошепнала: „Радвам се, че беше ти!“.

След това беше дошла прислужницата ѝ, за да се погрижи за раните му. Възрастната жена доста цъка с език, като видя какво е направил с крайниците си. После, открила раната върху главата му, я беше изчистила и превързала. Той ѝ позволи да го направи. Опустошен от своя провал, вече му беше безразлично какво правят с него. Не реагира и когато по-късно дойде някакъв мъж, за да провери кръвта и семето му, все още влажни върху слабините му. В очите му се четеше странна смесица от доволство и гняв.

— Тя ми каза, че си се противил. Чудесно! Защото мисля, че бих те убил за това, което си ѝ направил.

След това човекът беше излязъл и Уорик не го видя повече. Тези няколко думи му дадоха достатъчно информация: нямаше да го оставят да излезе жив оттук. Целта им не беше да получат откуп от него. Искаха единствено бебето, което може би вече беше заченала от него тази слугиня. Разбра също, че мъжът я ревнува от него и с удоволствие би го унищожил, когато им стане ненужен.

Всичко вече му беше безразлично. На следващия ден не се чувстваше така унижен, когато Милдред го нахрани, изкъпа и му помогна да се облекчи в леглото. Когато извади парцала от устата му, дори не я заговори. Апатията му беше абсолютна, докато онази слугиня се появи отново.

Сигурно отново бе нощ. В тази малка стая нямаше и прозорци, които да му подсказват нещо за изминаващите часове. Тогава отново се съживи и направо обезумя от гняв. Така се задърпа в оковите, че

разкървави и без това пресните си рани. Тя прояви търпение. Не го докосна, докато той не утихна изморен. Не се изкачи на леглото, докато не беше съвсем готов.

През тази нощ тя го посети три пъти. Така направи и през следващата, като го будеше, ако е заспал. Всеки път продължаваше по-дълго. Тялото му се беше преситило, но това явно не я тревожеше. Държеше го зависим изцяло от нейната милост. Милувките ѝ се сипеха по цялото му тяло, но предимно по слабините.

Без съмнение се възхищаваше на неговата мъжественост. Дишаше близо до него, но никога не изпълни обещанието си от първата нощ. А и не беше необходимо. Самата мисъл за това как му действа, си вършеше работата. Той беше безсилен да я спре. Не успяваше да я смути с яростните си погледи. Тя го използваше и го изцеждаше без никакво угризение.

Господи, как му се искаше да си отмъсти! Само за това мислеше през третия ден, как щеше да постъпи с нея, ако му падне. А той искаше да ѝ даде подслон, когато за пръв път я беше видял! Да, щеше да я приюти, но в тъмницата си. Щеше да я накара да изпита същото унижение. Но за целта трябваше първо да избяга.

— Как ѝ е името?

Това беше първото, което каза на Милдред, Тя го изглежда предпазливо, докато поставяше нова лъжица задушено в устата му.

— Мисля, че е по-добре да не го знаеш.

— Хората ми ще ме открият, госпожо. Ще унищожа това място. Искаш да останеш без дом, или да ми сътрудничиш?

Тя изсумтя.

— Когато са те пленили, си бил сам.

— Не, бях с моя оръженосец Джефри. А знаеш ли, че те го убиха!

Такава ярост прозвуча в думите му, че Милдред се изплаши. После си спомни, че е окован, и си позволи да му се присмее.

— Значи си рицар? Не! Те трябваше да открият феодален селянин. Да не мислиш, че не могат да направят разликата?

Уорик не се и опита да промени мнението ѝ.

— Изпратих хората си пред мен. Трябваше да се присъединя към тях през следващия ден. Смяташ ли, че вечно ще продължават да яздят без мен?

— Мисля, че фантазираш, господине. Защо го правиш?

— За да ме освободиш!

— Добра тактика. — Милдред се усмихна. — Не е необходимо да ме лъжеш. Дори и да имах ключ за веригите, не бих те пуснала. Господарката ми трябва да получи от теб това, което ѝ е необходимо.

Не добави, че Роина вече ѝ беше наредила да открие ключа. Но въпреки всички положени усилия, не беше успяла да изпълни тази задача. Излишно беше да му дава измамна надежда.

Храненето този път продължи по-дълго, защото пленникът не преставаше да говори. Червените белези от кърпата, постоянно завързана през лицето му, бяха започнали да изчезват. Милдред забеляза това, когато привързваше през устата му нова кърпа. Изведнъж я прониза хлад.

— Господи, изражението ти е направо жестоко — продума тя повече на себе си. — Досега не бях забелязала това.

Уорик го знаеше. Точно от това се бяха страхували първите му две съпруги. Това плашеше и враговете му. И точно затова тази проклетница трябваше да стои далеч от него! Суровостта прозираше в изразителните му очи и в стиснатите устни, които рядко се усмихваха. Сега, когато беше разбрал, че Милдред няма да му помогне, яростта му се беше засилила.

— Ще направиш добре, ако запомниш...

Милдред пристегна кърпата и го прекъсна възмутена:

— Няма да спечелиш нищо, като ме заплашваш, господине. Изпълнявам нарежданията на господарката си, а не твоите. Нищо чудно, че всяка нощ, като те напуска, е толкова тъжна. Нищо няма да ти коства да си по-нежен с нея, след като тя самата няма друг изход. Но не, ти и вътрешно си толкова жесток, колкото и външно.

Уорик беше потънал в леглото, абсолютно вбесен от тези думи. Как би могъл да изпитва съжаление към жената, която го изнасилваше всяка нощ? Тя искаше да открадне дете от него, а това го вбесяваше до безумие. И беше доволна, че е напълно зависим от нейната милост. А защо трябваше да бъде така, щом другите жени се страхуваха от него? Така беше след неговата шестнадесета годишнина. Тогава беше разбрал, че е загубил дом и семейство. Не му беше останало нищо, освен живота му и един предателски договор, който не можеше да бъде

променен. Оттогава характерът му беше станал тежък, душата му беше почерняла и това личеше върху лицето му.

От този момент никога не беше вкарвал жена в леглото си, която предварително да не беше сигурна, че по някакъв начин ще я нарани. Въпреки създамата се интимност между Уорик и съпругите му, те продължаваха да се отнасят към него с недоверие. И двете бяха боязливи и покорни същества, които така и не успяха да преодолеят страха си от него, въпреки усилията му да ги убеди, че грешат. И двете бяха умрели преди много години. Просто бяха имали лошия шанс да навлязат в живота му, когато беше живял единствено за отмъщението. Така, както беше и сега.

Как би могла натрапницата да не бъде доволна? Беше окован и не можеше да я докосне. Освен това щеше да бъде мъртъв още преди да са свалили веригите му. Това беше твърде вероятно. Навярно щеше да бъде посечен още тук, в това легло. Нямахме да има възможност дори да се защити, камо ли да получи някакво удовлетворение за преживяното унижение.

Уорик не се страхуваше от смъртта. Дори имаше моменти, когато сам я предизвикваше. Тогава животът му беше толкова празен и нещастен, че му беше безразлично дали ще живее. Оттогава много малко се беше променило. Съжаляваше единствено, че ще бъде лишен да подобри нещата с помощта на лейди Изабел. Но най-много съжаляваше, че не ще има възможността да си отмъсти на тези хора, отнесли се така брутално с него.

Затова беше ужасно изненадан, когато на другата сутрин Милдред влезе в стаята му без таблата с храна. Но пък носеше купчина дрехи и ключ, и беше дошла по волята на своята господарка, ако можеше да се вярва на думите ѝ.

— Добре е, че намерих ключа, господине. Моята господарка иска да те освободя. Точно сега е моментът, докато брат ѝ е в града, за да наема войници.

— Брат ѝ? — Уорик си спомни онзи мъж и неговата трудно скривана ревност. — Не вярвам между тях да има кръвна връзка.

— Няма, благодаря на Господ — отговори му Милдред, без да го гледа и старайки се бързо да отключи веригите.

— Ако семето ми не даде резултат, друг ли ще ме замести?

— Не е твоя грижа, господине.

— Тогава ми кажи защо е толкова необходимо това дете? Все пак то е мое и имам право да знам.

Въпреки че с Роина бяха обсъждали това, Милдред беше изненадана.

— Как за какво? Да се подсигури имотът. Тя се омъжи за стария господар на Къркбурой, но той умря още през първата брачна нощ. Детето ще бъде представено за негово.

Значи — алчност! Трябваше да се досети за това. Къркбурой беше голямо феодално владение. Крепостта се виждаше от града. Беше избягвал срещата с господаря, за да не дава обяснения относно присъствието си тук. Ескортът му от тридесет мъже щеше да предизвика тревога. Единствените неща, от които имаше нужда, бяха легло и баня. Тях можеше да му предостави всеки хан. Не беше предвидил, че ще пресече пътя на алчна съпруга, решена на всяка цена да запази онова, за което се е омъжила.

Когато и последната верига тупна на пода, Милдред отстъпи назад. Уорик внимателно отпусна ръцете си. Мускулите му агонизираха след три дена неестествено положение. Той стисна зъби от болка. Без парцал в устата също се чувстваше необичайно. Не дочака да намалее болката в раменете и посегна към дрехите.

Туниката беше ушита от долнокачествено домашно сукно, подходящо за най-бедния крепостник. Все пак добре пасна на плещите му, въпреки че беше доста къса. Имаше и шаячен клин. Изпояден от молците и доста избелял, той стигаше едва до глезените му. Обувките бяха от платно. Така можеха да се разтегнат според размера на краката му. За колан му послужи тънка кожена лента.

Уорик спести коментара за окаяните си одежди. Сега в ума му имаше само една мисъл.

— Къде е тя?

— Не! — Милдред отстъпи към вратата. — Ако се опиташ да я нараниш, ще известя стражата.

— Искам да говоря с нея!

— Лъжеш ме, господине. Виждам го в погледа ти. Тя ми поръча да те освободя, защото не иска да умреш заради нея. Но не желае никога повече да те види. Ако още веднъж се върнеш тук, лорд Джилбърт ще те убие. Толкова е просто. Възползвай се от мига и се спасявай!

Уорик дълго я фиксира с поглед. Желанието му да стисне за гърлото жената, която може би носеше неговото дете, се конкурираше с онова да излезе на свобода. В един момент той взе решение.

— Добре, но ще ми бъде необходима сабя. Конят ми...

— Ти си луд! — изсъска Милдред. — Ще излезеш така, за да не привличаш вниманието върху себе си. Хората, които са те пленили, отдавна са отмъкнали всичко твое. Ела, ще те отведе до задната порта. Останало ни е малко време.

Уорик я последва, като по пътя обръщаше внимание на всяка подробност относно двора и кулите. Почти го напусна решението да си тръгне, като видя колко малко мъже и прислужници има наоколо. Отбранителните съоръжения бяха на висота, но липсваха мъже, които да боравят с тях.

Нищо чудно, че братът е излязъл да наема хора. Къркбурой може да бъде превзет за един ден! Уорик ще се върне само след седмица!

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Тръгна си — съобщи Милдред на своята господарка, която стоеше до прозореца.

— Знам — отговори безстрастно Роина и се обърна. — Наблюдавах го, докато се скри в гората.

— Нещо лошо ще се случи — измърмори Милдред. — Трябваше да изчакаме още малко.

— Не! Джилбърт няма да замине, докато не се увери, че съм забременяла. Дори има намерение да остави обсадата на Туре в ръцете на своите рицари. Там от седмици събитията са в застой. Днес за пръв път напусна крепостта. Следи дори прислужниците, за да не заподозрат нещо. Дано не забележи пленника. Та той е толкова огромен!

— Все пак ляга да спи...

— ...и сам наблюдава как се заключват вратите. Няма подходящ момент, Милдред! Длъжни бяхме да спасим живота на този човек.

— Но още не знаем дали сме постигнали целта си.

Роина потръпна, въпреки че в стаята не беше студено.

— Аз... Вече ти казах, че няма да направя онова нещо повече, дори и да е тук. Никога!

— Да, малката ми, знам, че ти беше трудно...

— Трудно? — Роина са изсмя дрезгаво. — Моята постъпка граничи с престъпление! Отначало трябваше да го направя, за да убедя Джилбърт, че съм му покорна. Но после, когато го убедих да стои далеч от този човек, никой не ме принуждаваше. Въпреки всичко продължих да издевателствам над нещастника.

— Защо обвиняваш себе си? Ти дори не изпита удоволствие!

— И на него не му беше приятно. Този мъж ненавиждаше онова, което му причинявах. Милдред, той се противопоставяше по всякакъв възможен начин! Сигурна съм, че ме мрази! Очите му... — Роина

отново потръпна. — Не бих могла да постъпя така с него още веднъж, дори животът ми да зависи от това!

— Но ако те разкрият?

— Няма! Джилбърт ще продължава да мисли, че го посещавам. Когато стане ясно дали съм бременна, ще му призная, че съм го пуснала. Няма да посмее да ме накаже, за да не навреди на бебето. За плана животът на този човек е без значение. Според Джилбърт никой няма да повярва на един крепостник, ако предяви права върху детето. Това е последната ни грижа.

— Не съм съвсем сигурна, че е крепостен селянин — призна Милдред малко разтревожена.

— Значи и ти си забелязала вродената му надменност?

— Кълнеше се, че е имал оръженосец, когото са убили, докато го пленят.

— Господи, още една причина да ме ненавижда! — Роина въздъхна. — Значи е рицар? Мислиш ли, че ще каже на някого какво му се е случило тук?

— Не — заяви без капчица съмнение Милдред.

— Значи ако има дете, няма защо да се страхуваме, че е започнат слухове. Решила съм при всички случаи да кажа на Джилбърт, че съм бременна. Тогава той ще се срещне с онзи омразен Фулхърст. Надявам се двамата взаимно да се избият! Веднага щом той замине, ние ще направим същото. Добре, че оставиха дрехите ми. В града ще ти дадат цяло състояние за тях. Ще наемем хора, ще вземем майка ми от крепостта Амбре и ще заминем за Франция, където е дворът на Хенри!

— Лорд Джилбърт няма да е доволен, ако загуби Къркбурой и теб.

— Изобщо не ме интересува! След това, което ми причини, надявам се никога в живота си да не познае щастието!

* * *

По-късно същия ден изглежда желанията на Роина започнаха да се осъществяват. Джилбърт беше успял да наеме четирима, които си заслужавало да обучи. Тъкмо се беше върнал от града, когато за него

пристигна съобщение. Лицето му почервения от гняв. Роина с удоволствие забеляза това от мястото си край огнището.

Беше ѝ позволено всеки ден да слиза за по няколко часа в големия салон, за да свикват с нея хората тук. Лорд Годуин се оправял, но все още бил слаб, за да се появи пред другите. Настоявал единствено Роина да се грижи за него. Джилбърт не искаше да мислят, че Лионс е толкова болен, че не е в състояние да изпълнява задълженията към жена си. Когато му дойдеше времето, просто щеше да каже, че е паднал и е умрял.

Сега Роина наблюдаваше как лицето на доведения ѝ брат става мораво. Той започна да крещи и кълне, поради което прислужниците побързаха да се измъкнат. Първата ѝ мисъл беше, че някак е узнал за изчезването на пленника.

Като я забеляза, цветът му постепенно се нормализира. Започна да я наблюдава замислен. Когато я приближи, Роина застина от ужас. Вероятно щеше отново да я принуди да извърши нещо омразно. Когато го чу, тя направо щеше да се изсмее в лицето му, ако не се страхуваше, че ще я удари за това.

— Не знам как е разбрал, че Къркбурой е под мое владение. Фулкхърст наближава града! Проклет да бъде, този човек няма милост!

— Мислех, че е в Туре?

— Там беше, но сигурно са го предупредили, че армията се приближава, и е избягал. Сега пристига с петстотин войника.

— Ако е събрал друга армия, защо просто не се освободи от твоята пред Туре?

— Не ставай глупава, Роина! Замъкът там беше собственост на баща ти. Знаеш колко надеждно е укрепена крепостта. Защо да бърза там, след като е узнал, че съм тук едва с шепа мъже? Ако ме плени, това ще означава край на моята армия!

— А може и да те убие!

Джилбърт я изгледа. Стана ѝ приятно, виждайки как лицето му придоби цвят далеч от естествената бледност.

— Сигурен ли си, че е той? Туре е на два дена път оттук.

— Никой не може да сбърка неговия флаг — огнен дракон на черен фон. Той ще бъде тук след час и аз трябва незабавно да изчезна!

— А какво ще стане с мен?

— Фулкхърст ще превземе крепостта, независимо дали съм тук, или не. Заклел се е да унищожи всичко мое, защото нападнахме Дирууд. Да го вземат дяволите! Защо не се примири със смъртта на баща ми?

Роина не можеше да разбере силата на такава отмъстителност. Не се тревожеше, че Фулкхърст ще превземе крепостта или че Джилбърт ще я остави сама да го посреща. Всичко, което щеше да отвлече доведеният ѝ брат от отвратителните му планове, беше добре дошло за нея.

— Ти сама ще преговаряш с него — продължи той. — Фулкхърст няма да ти стори нищо лошо. Миналата година, когато плени лейди Ейвис, друга моя повереница, я накара само да се закълне във вярност към него. Просто направи същото, ако настоява. След три дена ще пристигна с армията си и ще го прогоня. За разлика от Туре, Къркбурой може лесно да бъде обграден. Имам и три пъти повече хора. Не се страхувай, Роина. Скоро отново ще мога да се грижа за тебе!

Като каза това, той я сграбчи и я целуна страстно. Но тази целувка в никакъв случай не можеше да се нарече братска. Роина беше отвратена до дъното на душата си. Досега и през ум не ѝ беше минавало, че Джилбърт я желае.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато остана сама, Роина разбра, че двете с майка ѝ ги е спасила разсеяността на Джилбърт. Обсебен единствено от плановите да се отбранява от Фулкхърст, той беше забравил за пленника. Ако Уорик беше останал в оковите си, Роина щеше да се затрудни в обясненията си пред нападателите.

За щастие това отпаднаше от грижите ѝ. Тя не смяташе и да изпълни нито едно от указанията на доведения си брат. Имаше намерение веднага да напусне крепостта. Отне ѝ доста време, докато открие, че негодникът беше отвел със себе си всички коне и всички мъже от охраната. Тогава реши, че ще се скрие в града. Само прислугата щеше да посрещне Фулкхърст. Но я спря мисълта, че нападателят беше обзет единствено от мисълта за отмъщение. Със сигурност щеше да изгори селището до основи, за да открие Джилбърт и новата господарка на Къркбурой. Да избяга пък в гората, както заместникът на Лионс, също не вървеше. Без пари и пеша, тя не би могла да спаси майка си, преди Джилбърт да е разбрал за бягството ѝ.

Очевидно нямаше друг изход: ще трябва да изпълни инструкциите на Джилбърт. Абсолютната безпомощност на крепостта щеше да остане тайна. Портите бяха заключени. Решетките на подвижните мостове — спуснати. На пръв поглед Къркбурой изглеждаше силно укрепена крепост. Роина се надяваше да договори приемливи условия за себе си и за прислугата.

Тайно се надяваше да придума Фулкхърст да ѝ помогне. Ако не беше по-лош от Джилбърт, тя щеше да му предложи своето сътрудничество. В ръцете му вече бяха три от нейните имена. Без съмнение нямаше намерение да ѝ ги връща. По-добре да не ги споменава. Другите контролираше Джилбърт. Това също ѝ беше противно. Предпочиташе да помогне на Фулкхърст да превземе и тях. Проблемът беше дали ще ѝ повярва?

Милдред искаше двете да чакат в къщичката на вратаря, но господарката ѝ я убеди да остане в големия салон, за да бъдат по-

спокойни прислужниците. Роина взе със себе си четирима от мъжете. Сама не би могла да вдигне решетките. Не им се наложи да чакат много. Гледката, която представляваха петстотинте въоръжени до зъби войници и петдесетте рицари, беше внушителна. Мъжете край нея изпаднаха в паника.

Единственото им желание беше да избягат и да се скрият. Роина не можеше да ги обвинява. Тя беше в плен на същия порив, но нямаше право да му се подчини. Собственият ѝ страх направи тона ѝ леденостуден. Тя обясни на всички, че ако не останат по местата си, ще умрат, защото във всички случаи врагът ще ги открие.

Самата тя си наложи да запази спокойствие. Не беше очаквала толкова много рицари. Мнозина от тях носеха знамена, върху които червен дракон бълваше огън. Същата емблема грееше и върху парадните сбруи на конете. Роина не можеше да се ориентира кой от всички рицари беше Фулкхърт.

Един от мъжете заязди към портата. Явно не беше рицар, тъй като не носеше тежка ризница. Думите му бяха достатъчно ясни, но Роина още не можеше да им повярва. От тях се искаше да се предадат, или щяха да бъдат унищожени. Тя имаше десет минути, за да реши съдбата на крепостта.

Нямаше място за умуване. Дори и да я блъфираха, в което се съмняваше, тя нямаше друг изход. Мъжете до нея веднага се разтичаха и вдигнаха решетките, без да дочакат нейната заповед. Роина не ги спря. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да излезе на двора и да посрещне армията.

Рицарите се появиха с извадени мечове. Наоколо нямаше жива душа. Единствено господарката стоеше на стъпалата пред големия салон. Изглежда това не ги изненада. Явно не очакваха някой да им се противопостави.

Трима от рицарите приближиха Роина. Първи те скочиха от конете. Навярно единият от тях беше Фулкхърст. Другият по всяка вероятност беше негов васал. Третият рицар — по-висок от останалите, тръгна към нея. По пътя прибираше меча в ножницата си и не откъсваше поглед от младата жена. Слънцето грееше точно срещу Роина и тя не можеше да види нищо от приближаващия я рицар, освен че беше огромен и беше в пълно бойно снаряжение.

Роина отвори уста да го поздрави, но ръцете му така я сграбчиха, че сигурно щяха да я прекършат.

— Как се казваш?

Гласът му беше режешо студен. Роина беше ужасена. По дрехите й сигурно се беше досетил, че е господарката тук, но се отнасяше с нея като с крепостна селянка.

— Аз съм лейди Роина Бел... Лионс... господарката на този дом — едва успя да изрече тя.

— Повече не си господарка! От този момент си моя пленница.

Какво облекчение! Поне нямаше намерение да я посече тук, на стълбите. Затворничеството не беше съвсем лошо. То беше само временна мярка. На благородниците обикновено им осигуряваха добри условия, според техния сан. Но какво искаше да каже с това, че повече не е господарка?

Мъжът продължаваше да я държи в стоманените си ръце. Какво очакваше? Че тя ще му възрази? От това, което беше чула и видяла, се беше убедила, че този човек е по-лош и от Джилбърт.

Накрая той я пусна, но само за да я хвърли в ръцете на своята стража.

— Отведи затворничката в крепостта Фулкхърст и я затвори в тъмницата! Когато се върна, ако не е там, ще отговаряте с живота си!

Мъжът зад нея пребледня, но Роина не видя това. Самата тя беше близо до припадък, чула тези ужасни думи.

— Какво съм ти направила? — викаше тя след Фулкхърст, но той вече я беше загърбил и влизаше в крепостта.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Милдред го откри в стаята, където се беше страхувала да влезе през изминалите няколко дена. След последното посещение на Роина свещите бяха изгорели. Рицарят обаче беше поставил нова в свещника. Хората му бяха плячкосали всичко ценно от крепостта. Тя не знаеше какво го задържа тук. От пръв поглед се виждаше, че в помещението няма друго, освен един креват.

Милдред се колебаеше дали да го заговори. Той просто си стоеше там и гледаше към леглото. Беше свалил шлема си. Наистина беше много висок мъж. Широките му плещи ѝ напомняха за...

— Какво искаш? — стресна я грубият му тон.

Милдред зяпна. Той не се беше обърнал, за да я забележи, че стои до вратата. Само след един миг се наведе и измъкна веригите изпод леглото. Прислужничката изтръпна. Сигурно имаше намерение да ги използва!

— Отговори ми!

Милдред подскочи и занарежда:

— Казаха... Казаха ми, че вие сте лорд Фулкхърст?

— Да.

— Моля да ми отговорите какво направихте с моята господарка? Тя не се е върнала...

— И никога няма да се върне!

Той се обърна, а Милдред отстъпи назад ужасена.

— Господи, имай милост! Това сте вие?

Устните му се изкривиха заплашително.

Първата мисъл на Милдред беше да побегне. После ѝ се прииска да се моли. Като си представи милата си Роина в ръцете на този мъж, ѝ идваше да зареве с глас.

— Моля ви да не я наказвате! Тя нямаше друг изход...

— Замълчи! Мислиш ли, че нещо ще я извини за онова, което ми причини? Мотивите ѝ са без значение! Заклел съм се, че никой няма право да ми причини зло, без да плати за това!

— Но тя е жена и...

— Този факт я отърва от смъртта, но няма да промени съдбата ѝ. Нито ти ще ѝ помогнеш с нещо. И престани да хленчиш, защото ще последваш нейната участ!

Милдред замълча. Уорик мина покрай нея, за да влезе в стаята отсреща. Знаеше, че прислужницата стои още край вратата, кърши ръце и рони сълзи. Може и да ѝ е задължен, но ако още веднъж зине да защити онази кучка, наистина ще я затвори в тъмницата си. Той не предупреждава по два пъти.

Голямата стая веднага издаваше, че е господарска. Уорик се досети чия е. Отвори раклата и по одеждите веднага разбра, че е прав. Все пак попита:

— Нейни ли са?

Милдред успя да намери гласа си.

— Да.

— Дъщерите ми биха могли да ги използват.

Съобщи ѝ това с такова безразличие. Гневът измести страховете на Милдред, но не беше толкова глупава да се издаде.

— Това е единственото, което ѝ е останало!

Той се извъртя внезапно. Сребристите очи и гласът му преливаха от злоба.

— Не! Останала ѝ е кожата върху гърба и парцалите, които ще и позволя да носи! Не забравям, че на мен и това не ми беше разрешено!

Колко беше сгрешила! Той съвсем не се шегуваше. Търсеше ново отмъщение. Дрехите бяха най-малкото, което искаше. Тя не можеше да помогне на Роина. Нямах да изслуша обясненията, че самата тя е била жертва. Мотивите на девойката нямаха значение за такъв като него. Пленникът им не беше нито крепостен селянин, нито обикновен рицар. Той беше господар и никой нямаше право да го унижава.

Страховете ѝ я налегнаха с нова сила.

— Значи ще я убиеш?

— Ако го направя, удоволствието ми ще продължи прекалено кратко — отговори студено Уорик. — Завинаги ще остане пленница във Фулхърст и до последния си ден ще зависи от моята милост!

— А способен ли си на такава?

— Към тези, които са ме унижили? Не, госпожо! За такива хора — никога! — Огледа стаята, преди да попита: — Има ли някакви

роднини Лионс?

Милдред беше прекалено разстроена, за да обмисли отговора си.

— Да, мисля, че има брат.

— За брат й също няма да остане нищо.

Очите на Милдред се разшириха.

— Имаш намерение да изгориш крепостта?

— А няма това място не заслужава такава съдба?

Тя не можеше да проумее дълбочината на такава жажда за отмъщение. Роина наистина беше принудена да действа по този начин единствено, за да се запази Къркбурой.

— Но така ще оставиш и прислугата без дом!

Уорик сви рамене.

— Няма да изгоря града, както направих с хана. Хората от крепостта може да се преместят там, или ще ги разпръсна из своите земи. — После я изгледа изпитателно. — Ти не живееш тук, нали?

— Дойдох в този град преди три дена, когато господарката ми беше доведена тук.

— Тогава можеш да се завърнеш в своя дом.

В крепостта на Джилбърт, която Фулкхърст скоро щеше да обсади? Или в Тур? Той вече се беше предал и Джилбърт възнамеряваше да се бие за него. Добра перспектива, няма що! И в двата случая Милдред щеше да се озове сред война и разрушения. Тя обаче не можеше да сподели с него това. Ако той още не знаеше коя е Роина и че брат й е негов заклет враг, тя няма намерение да подклажда неговата отмъстителност.

— Аз нямам дом — промълви Милдред.

Уорик се намръщи и от това погледът му стана още по-жесток. По гръбнака й пропълзяха тръпки.

— Умея да се разплащам с тези, които са ми сторили зло. Не забравям и онези, които са ми направили добро. Ако искаш, можеш да се настаниш във Фулкхърст.

Където беше изпратил Роина? Милдред не можеше да повярва на късмета си.

Но той забеляза радостта й и побърза да я охлади:

— Само не ме разбирай погрешно. Там ще прислужваш на мен. Никога повече няма да бъдеш нейна прислужница. Ако не ми се закълнеш във вярност...

— Напротив — побърза да го прекъсне Милдред. — Ще го направя с удоволствие!

— Така ли? — Сребристите му очи блесяха от недоверие. — Ще имам възможност да се уверя в това. Може би ще ми кажеш как се казва брат й?

В ума й се завъртяха последствията от това. Джилбърт беше избягал и надали щяха да го хванат. Роина беше тази, която наистина щеше да пострада. Този мъж дори можеше да промени намерението си и да реши, че ще е по-добре да я убие. Така можеше да завладее веднага имотите й. Прислугата тук знаеше само името Джилбърт. Навярно Фулкхърст нямаше да разпитва из града за повече подробности.

— Защо се колебаеш, госпожо? Сигурно знаеш името му?

Милдред се скова, готова да посрещне гнева му.

— Да, но няма да ти го кажа! Въпреки че тя го мрази, той остава единствената й надежда да я спаси от твоята „милост“. Няма да й помагам, но няма да помогна и на теб срещу нея!

Преди да изрече въпроса си, той дълго я гледа.

— Защо не се страхуваш от мене?

— Страхувам се.

— Тогава много добре го криеш.

Уорик отбеляза това намусен, но не се ядоса от този факт. Просто го прие по мъжки. Милдред се усмихна, чудейки се дали наистина е толкова жесток, колкото изглежда.

Уорик не обърна внимание на усмивката й. Нямаше повече въпроси. Освободи я да събере дрехите си и да изпрати някой, който да прибере и тези от раклата. Биътрикс и Мелизанд можеха да ги използват, след като се удължат малко. Дъщерите му бяха по-високи от тази русокоса кучка. Щеше да му достави радост да гледа как други носят нещата й. А жените държаха на своята собственост.

Трябваше да намери подходящ начин да се отблагодари на Робърт Фицджон. Той командваше ескорта на Изабел до крепостта Фулкхърст. В него влизаха още шестнадесет рицари. Някои от тях бяха по-възрастни от Робърт, но никой не притежаваше лидерските му качества. Досега Уорик го беше направил само капитан от стражата.

И този път беше проявил съобразителност. Когато господарят му пропуснал срещата, Робърт изпратил хора в хана, за да проверят какво

го е задържало. Собственикът се закълел, че Уорик е напуснал още щом са отворили градските порти на сутринта. Робърт не е имал повод да се усъмни в тази лъжа. Допуснал, че Уорик не е в града, той започнал да претърсва околностите. Горите на юг са трудно проходими. Тридесет човека не биха могли да ги обходят толкова бързо. Робърт организирал това и в същото време изпратил и хора, които да посрещнат Изабел.

После Робърт извикал помощ от най-близкото имение на Уорик. Това беше крепостта Манс — във владение на неговия васал Филикс Кърбейл. Междувременно пристигнала Изабел. Била много разстроена от изчезването на Уорик.

Когато се случило това, при Филикс бил на посещение друг негов васал. Брайън водел двеста войника със себе си. Когато Уорик откри разпръснатите си хора тази сутрин, бяха му казали, че всеки момент двамата ще пристигнат със своите армии. Били решили да претърсят Къркбурой, но да го открият.

Уорик бе невероятно изненадан и поласкан. Имаше намерение да ходи чак във Фулкхърст за допълнително хора, още повече, че Филикс вече му беше помогнал срещу смъртния му враг, господаря на Амбре. Нямаше намерение да налага нови данъци на Филикс, но той сам беше пожелал да му помогне. Брайън просто обичаше да се бие. По тази причина навсякъде ходеше със своята армия от двеста войника.

Единственото нещо, случило се не по негов вкус, беше, че лейди Изабел не беше го изчакала. На следващия ден заминала с малкия си ескорт. Не можеше да си обясни поведението ѝ. На Робърт казала само, че продължава. Въпреки че още не бяха женени, страшно му се прииска да я накаже за нейната глупост.

Дори това не можеше да помрачи гордостта му от победата: Роина Лионс стои пред замъка и това го изпълва с диво въодушевление. Беше я хванал! Тя бе в негова власт и до края на дните си ще съжалява за това.

Уорик напусна Къркбурой. Преди това лично запали леглото, донесло му толкова унижения и безпомощност. Изпрати още двадесет от своите хора, за да се уверят, че затворничката няма да избяга.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Роина нямаше представа още колко остава от този ден. Бяха я хвърлили с вързани ръце върху седлото на един кон. Не обръщаше внимание накъде яздят. Замъкът Фулкхърст беше на север.

Ескортът ѝ се състоеше от петима рицари. По пътя към тях се присъедини още един. Явно носеше специална заповед от господаря. Въпреки че вече не беше господарка, никой нямаше право да я докосва или да я сваля от коня. Това изобщо не я интересуваше, толкова беше шокирана от случилото се.

За през нощта направиха лагер точно край пътя. Току-що бяха разседлали конете и запалили огън, когато пристигнаха още двадесет войника. По запотените животни можеше да се съди, че са яздили бясно.

Роина ги загледа само защото помисли, че един от тях е Фулкхърст. Той беше по-висок от останалите и по-различно облечен. Когато се приближиха до огъня, реши, че не е той. Този беше без ризница. Носеше само туника и вълнени чорапи. Все пак не беше сигурна.

В групата му имаше още девет рицари. Може и да бяха оръженосци. Някои бяха по-млади от нея. Добре облечени, те сигурно не бяха обикновена стража.

Глезените и кръстът ѝ бяха привързани с дълги въжета към едно дърво. Ръцете ѝ бяха пристегнати на гърба, за да не може да се развърже. Толкова ѝ беше неудобно, че почти не обръщаше внимание на войника, застанал на метър от нея.

Когато новодошлият само ѝ хвърли един любопитен поглед, тя си отдъхна. Ако беше Фулкхърст, щеше да и отдели повече внимание. Подозренията ѝ се потвърдиха, когато чу един от стражата да отбелязва:

— Значи е изпратил тебе, сър Робърт? Не мислех, че пленницата е толкова важна!

— Всеки пленник е важен за него, иначе нямаше да ги пленява — отговори сър Робърт.

— Правилно — съгласи се другият. — Сега, когато ти отговаряш за нея, съм по-спокоен. Лорд Уорик много държи тя да пристигне в крепостта Фулкхърст. Знаеш ли какво е направила, че да заслужи тъмница?

— Не ми е казвал, пък и не е наша работа.

Но всички бяха любопитни. Роина виждаше учудването в очите им, но то не можеше да бъде по-голямо от нейното.

В погледите им се четеше също и възхищение. Това малко я притесняваше. Добре беше, че са получили заповед да не я докосват. Можеше да си представи как се отнасят с жени-затворнички. Миналата година една беше хвърлена в тъмницата на Джилбърт за някакво дребно провинение. И тъмничарят свободно се беше възползвал от нейната безпомощност.

— Ричард, сигурен ли си, че не може да избяга?

От резкия тон на сър Робърт Ричард се изчерви. Той беше видял само въжето през кръста. Другото, през глезените, оставаше скрито под полата и одеялото, праметнато върху скута ѝ.

— Само да беше чул тона на сър Уорик, когато ми я хвърли в ръцете — защити се Ричард.

— Тук съм с достатъчно хора, за да я пазим добре и през нощта.

Докато говореше, сър Робърт се приближи до Роина и развърза въжето на кръста ѝ, затова пък завърза китките ѝ отпред. Пленницата му благодари, но той с нищо не показва, че я е чул. Дори не я погледна. После всички насядаха да се хранят и се настаняха за почивка.

Един от оръженосците ѝ донесе парче хляб, мухлясало сирене и мях с вода. Роина нямаше никакъв апетит, но за водата беше благодарна.

Сега вече знаеше името на човека, осъдил я на затвор. И по-рано беше чувала за Уорик дъо Шавий, но не подозираше, че той и лорд Фулкхърст бяха едно и също лице. Господи, утре щяха да я хвърлят в неговата тъмница!

Трябва да е разбрал, че три от нейните имения скоро са преминали в ръцете му. Но как е станало това, след като никога не го е срещала? Навярно е чул, че се е омъжила за Годуин Лионс. Да! Иначе защо му е да я затваря в тъмница? Хората умираха там от недояждане и

лоши условия. Какво пречеше и с нея да се случи това? Така нито тя, нито Джилбърт щяха да имат претенции върху имотите си.

Значи тя няма само временно да бъде затворена... Фулкхърст я искаше мъртва, но не желаете да си цапа ръцете.

Така ѝ се искаше да не е дъщеря на богат благородник! Ако беше обикновена крепостна селянка, мъжете нямаше за какво да ламтят. Тур и всички останали имена ѝ бяха донесли само скръб. Д'Амбре бяха решили, че ще убият баща ѝ, за да ги имат.

Въпреки че малко беше спала тази нощ, на следващия ден Роина не се чувстваше изморена. Безпокойството ѝ нямаше граници. Изминатите километри и денят сякаш препускаха.

Пристигнаха във Фулкхърст точно при залез слънце. Червените отблясъци върху зидовете ѝ напомниха за Къркбурой и тя потръпна. Преди четири дена беше мислила, че влиза в пъкъл. Сега беше лошо. Влизаше в леговището на дракона, който бълва огън.

Крепостта беше добре укрепена, като Тур. Докато замъкът на Тур се издигаше пет етажа нагоре, тази тук се разпростираше нашироко. Външният двор явно беше строен преди десетина години. По тази причина вътрешният беше по-обширен. Стените бяха масивни и високи, обградени с ровове вода.

Върху външния двор бяха построени множество постройки. Оттам се влизаше и в големия салон. Явно вътрешният се използваше за тренировки.

Замъкът беше висок четири етажа. Роина откри, че има още един, изкопан под него. Към зимника лорд Уорик беше построил и тъмница.

Стълбите водеха към малка стая с каменни стени и дървен под. В нея нямаше стража. Вратата и резето бяха железни. През нея се излизаше към коридор, дълъг не повече от два метра. В дъното му имаше друга врата. Килията там беше квадрат със страна около три метра. Върху тавана беше поставена желязна решетка, която да укрепва мазето.

Килията беше съвършено гола. Нямаше дори съдран килим на пода. Въпреки че беше лято, през гредите отгоре се просмукваше влага. Роина гледаше пустата килия и едвам се удържаше да не заплаче.

Сам сър Робърт я доведе тука. Намръщен, той свали въжетата от ръцете ѝ. Когато погледът му срещна нейния, тя можеше да се закълне, че иска да ѝ каже нещо, но заповедта на господаря му го възпираше.

Когато излизаше, мъжът избоботи към войника край вратата:

— Остави фенера и кажи на тъмничаря да донесе сламеник и всичко необходимо!

Вратата се захлопна и Роина остана на тъмно. Тишината беше угнетяваща. За кратко се чуваха стъпки, но скоро заглъхнаха. После над главата ѝ започнаха да се надбягват плъхове.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Като видя двете тънки одеяла и ръждясалото канче в ръцете на тъмничаря, Роина разбра, че наистина я очаква ужасна съдба. Самият той беше едър мъж на средна възраст, с разчорлени коси и воднисти очи. Вонята, която се разнасяше край него, беше нетърпима. Тъмничарят не скри задоволството си, че тъмницата вече не е празна и доста весело ѝ обясни какъв е редът тук.

Ще ѝ носи храна веднъж дневно. Тъй като беше пропуснала днешното хранене, ще се наложи да почака до утре. Ако иска нещо по-свастно от мухлясал хляб и вода, ще се наложи да му плаща. Може да се облекчава в ъгъла на килията. Ако заслужи, той би могъл да извика момчето от конюшната да почисти. Вода за баня не ѝ се полага: той не е прислужник и не може да мъкне тежките ведре. И по-добре да не се оплаква, защото може и да забрави да я храни. Ако иска някои подобрения, като фенер например, Ще трябва да си плати.

По време на тази тирада Роина изпадна в ужас. Знаеше за какво заплащане ѝ се намекна. Погледът на този тип не се откъсваше от гърдите и бедрата ѝ. Можеше да се закълне, че ако тази воняща свиня я докосне, направо ще умре. Но какво ще стане след месец при тези условия? Дори след седмица? Не се беше хранила от предишната вечер и вече усещаше слабост. Ами тъмнината? Тук ще бъде като в гробница и с нетърпение ще очаква посещенията на този човек само защото носи фенер!

Роина просто не бе в състояние да промълви и дума. Тъмничарят явно беше доволен от това. Когато напускаше, нагло се изхили. Роина се свлече върху одеялата и горчиво се разрида. Фенерът ѝ щеше да гори още няколко часа и после... Досега не беше мразила тъмнината, но кога светлината за нея е била проблем? Как щеше да издържи на това място и с тези плъхове наоколо?

Така се беше потопила в мъката си, че отначало не обърна внимание на караницата в стаята на стражата. После ясно чу: „Махай се!“. Когато чу отново да се отваря вратата на килията ѝ, цялата се сви

от страх. Влезе друг мъж, който остави няколко свещи в центъра на килията. Изненадата му от вида ѝ беше очевидна. Огледа се, за да види какво ѝ е донесено.

— Обзалагам се, че този кучи син дори не те е нахранил, нали? — Роина примигна и леко поклати глава. — Така си и знаех! А толкова се натискаше за тази работа! Сега разбирам защо го е направил. Ти си толкова дребна и хубавичка! Лорд Уорик сигурно мисли, че си извършила нещо ужасно, за да те хвърли тук. Убеден съм, че като се върне, всичко ще се изясни.

Този човек със сигурност беше възмутен от нещо, но Роина не знаеше от какво. За разлика от другия, този не я плашеше. В сините му очи имаше толкова нежност, че тя едва не се разплака пак. Изглежда тъмничарят забеляза това и рязко издума:

— Хайде, хайде, няма да ти бъде толкова лошо с нас! Това окаяно място не е за една лейди и аз ще направя всичко, за да ти хареса.

Да хареса тъмницата? Не можа да скрие усмивката си при тази смехотворна идея.

— Как се казваш? — попита тя.

— Викат ми Джон Джифърд.

— И ти ли си тъмничар?

— Само когато се наложи, но то не е често. Измъкнаха ме от топлото, за да ми наредят да се погрижа за тебе. Малко късно дойде тази заповед, но добре, че я получих. Да не ти е сторил нещо този кучи син?

— Дори не ме е докоснал, но сигурно защото господарят ти е заповядал така. Не те ли предупредиха, че не трябва и да разговаряш с мен?

— Не, но и да ми кажат, няма да им обърна внимание. Свикнал съм да правя каквото ми харесва. Дори белезите по гърба ми не можаха да ме отучат от този навик.

— Кой те е бил? — попита възмутена Роина.

— Няма значение. — Джон се засмя. — Това беше отдавна и е виновен само моят инат. Сега ще проверя какво ще се намери в този късен час. Кухнята сигурно е заключена вече, но в килера може да открия поне някой плод.

Той ѝ донесе четири големи ябълки, които задоволиха глада ѝ. Домъкна още дървена рамка и дюшек за легло. Върху пода метна избелял килим. При следващото идване ѝ донесе кутия, в която да съхранява свещите. Тъмнината вече не я плашеше. Появи се и нощно гърне, ведро с вода, за да се пере, и прясна вода за пиене.

Сякаш Господ беше изпратил Джон Джифърд. Този мъж превърна килията ѝ в стая. Може да не беше приятна, но поне беше сносна за живот. Два пъти дневно ѝ носеше храна, достойна за масата на господаря. Снабдяваше я с прясна вода и с такава за банята ѝ. Донесе ѝ игли и прежда, за да намери работа за ръцете и ума ѝ. Дълго оставаше при нея. Той обичаше да говори, а тя обичаше да го слуша.

Роина беше сигурна, че сър Робърт е изпратил Джон. Трябва да е знаел какво представлява другият тъмничар. Все пак я беше съжалил, въпреки че Уорик дьо Шавий нямаше да му благодари за това.

Дните се нижеха. Измина седмица, две, после три... Когато Роина забеляза, че времето за месечното ѝ неразположение беше отминало без обичайния резултат, истерично се разсмя. Планът на Джилбърт беше проработил: семето на онзи грубиян беше дало своя плод само от три нейни посещения. Но Къркбурой беше загубен. От височината на пътя бяха наблюдавали как горят дървените постройки. От това дете вече нямаше какво да се спечели, а беше заченато с тази единствена цел...

След смеха дойдоха сълзите, истински порой, предизвикан от самосъжалението. С какво беше заслужила тази съдба? Какво щеше да се случи, когато Уорик дьо Шавий се върне във Фулхърст?

Без съмнение щеше да я лиши от Джон Джифърд и удобствата. Щеше да прати другия тъмничар или някой, подобен на него. Дали дьо Шавий би взел под внимание факта, че е бременна? Не, той желаше нейната смърт. Роина беше сигурна, че дори и да го моли поне за живота на детето, нямаше да го омилистави. Той не искаше Къркбурой, след като го беше разрушил. Защо трябваше да се интересува за детето на Лионс? Но това дете беше и нейно и ако останеше живо, то щеше да предяви правата на наследник след нейната смърт.

И защо да се притеснява, че ще роди в тъмницата? Надали щяха да я оставят жива толкова дълго. Молеше се Фулхърст да се забави с

войните си. Вътре в себе си беше сигурна, че Джон Джифърд ще намери подслон за бебето.

Роина не разбра точно кога детето стана първата ѝ грижа. Не бе заченато с благородни цели, бе се оказало излишно, но тя си го искаше. То беше нейно! И нямаше никакво значение, че баща му е един огромен грубиян, който я беше мразил всеки път, когато го беше докосвала. Неговият баща...

В тъмницата разполагаше с предостатъчно време и Роина неволно се замисляше за заместника на Лионс. Това не ѝ харесваше, но не можеше да надвие себе си. Когато затваряше очи, в съзнанието ѝ изпъкваше проснатото му, оковано тяло. Все още си спомняше как я беше карал да се чувства. Колкото и да се беше съпротивлявал, тя владееше тялото му.

Когато му беше признала, че се радва, че с него го е направила, не беше излъгала. Беше ѝ неприятно да го насилва, но след първата болка с удоволствие го беше докосвала. Не ѝ беше противен, дори видът му беше доста добър. Не я задушаваше с противна, мъжка миризма. Само да не бяха очите му, пълни с толкова омраза! А преди да му заговори, в тях имаше толкова нежност към нея...

Замислена, тя не беше чула идването на Джон. Не беше усмихнат, както обикновено. Челото му беше помръкнало и тогава...

— Бременна ли си, лейди Роина?

Тя го гледаше изумена. Не беше повръщала сутрин, както другите жени. Гърдите ѝ бяха нараснали, но много малко.

— Как разбра?

— Значи е вярно?

— Да, но...

— През ум нямаше да ми мине, но господарят ме попита... дали не си ме молила за някакви превръзки... Защо не си ми казала?

— Току-що самата аз осъзнах какво е състоянието ми. Но защо господарят ти ще се интересува от това? Кога те попита?

— Преди малко.

Роина загуби и малкото цвят, останал върху лицето ѝ в и тъмница.

— Той се е върнал?

— Да, и трябва да те заведе при него!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Роина не помоли Джон да не я води при господаря си. Ако не той, друг щеше да го направи. От Фулкхърст си спомняше единствено огромното му тяло и жестоко стиснатите му устни. Също и ледения тон, с който я беше изпратил в тъмницата.

Едва забеляза големия салон. Беше ранен следобед и нямаше много хора.

Въведоха я в стаята на господаря, която беше точно зад салона. Цялата беше облята от слънчеви лъчи, проникващи от два огромни прозореца. Между тях се намираше огнището. Огромното легло беше покрито с красив балдахин. То беше поставено до стената откъм големия салон. През зимата можеше да се топли и от камината там.

Имаше и други неща за гледане, но Роина се взираше единствено в купчината вериги върху кревата. Не забеляза и мъжа, докато той не се приближи до нея.

Веднага го позна по високия ръст. Устните му бяха стиснати в познатата жестока цепка. За миг зърна тъмнорусите му коси, а очите... Сребристото в тях, както винаги, издаваше чувствата му. Успя само да промълви:

— Ти? — После тъмнината милостиво я отнесе. Уорик се спусна напред и я пое от ръцете на възрастния човек. Отнесе я до леглото и я положи на него. Едната ѝ ръка беше близо до веригата. Усмихна се при мисълта, че като се събуди, ще я почувства.

— Не знам как стана така, господарю — промълви загрижен Джон зад гърба му. — Нахранена е добре!

Уорик не откъсваше поглед от русокосата жена пред себе си.

— Значи си я глезил, така ли? По гладката ѝ кожа няма ухапвания от плъхове или други белези.

Отговори му звучно изсумтяване. Уорик добре познаваше Джон, известен с благородното си сърце. Този човек се отнасяше милостиво към всяко живо същество. Когато беше разбрал, че единствен Джон Джифърд се грижи за нея, се беше ядосал. Въпреки това не го беше

подменил. Планът му не включваше физически мъки. Не искаше да я докосва друг мъж, поне докато не се увери, че планът ѝ е успял. Според Джон това беше станало.

— Тя е толкова нежна и мила, господарю! Какво е направила, за да се озове в тъмницата?

— Престъплението ме засегна лично и толкова дълбоко, че не мога да говоря за това.

— Сигурен съм, че не е така!

— Позволил си красивото ѝ лице да те подведе, Джон. Тя е една алчна кучка, която няма да се спре пред нищо, за да постигне целта си. Решителна и упорита е като мъж. Тя... — Замълча, защото осъзна, че казва повече от позволеното. Не беше необходимо пред никого да обяснява мотивите си. — Лиших я от титлата, получена от брака ѝ с Годуин Лионс. Не я наричай повече „лейди“. Поне засега няма да се върне в тъмницата, така че не се тревожи за нея.

Тъмничарят беше достатъчно мъдър, за да премълчи. Обърна се и тихо напусна стаята.

Уорик продължаваше да гледа своята пленница. Сега, когато беше дошъл часът на отмъщението, нямаше закъде да бърза. Първо трябваше да се увери, че алчността ѝ е дала резултат. Сега го знаеше и това правеше още по-тежко престъплението ѝ спрямо него. Ако досега му бяха минавали мисли да я пощади, бременността ѝ възвръщаше гнева му с пълна сила. Тя носеше неговото дете, а нямаше право на това!

В момента, в който го беше познала, ужасът буквално я беше сринал. Не беше сигурен дали го е познала в двора на Къркбурой, когато беше заел ризницата на Робърт. Дано беше научила досега що за човек е той. Всеки, причинил му зло, трябваше да плати за това. Това, че досега не е искал реванш от жена, нямаше значение. Докато беше търсил Изабел, беше имал достатъчно време да измисли подходящия начин.

Между другото издирването не беше дало резултат. Когато му бяха съобщили, че Изабел не е пристигнала във Фулкхърст, беше намерил повод да отложи и собственото си идване. Безплодните усилия го бяха обезсърчили. Имаше толкова различни пътища, по които би могла да е поела към Фулкхърст. Накрая беше оставил всичко в ръцете на баща ѝ. Без съмнение той беше по-разтревожен от нейното

изчезване. Мислите за тази нахалница го отвличаха от истинската цел, неговата бъдеща съпруга. Това го вбесяваше още повече.

Роина леко въздъхна. Уорик затаи дъх и зачака да срещне погледа на тези нейни сапфирени очи. Устните ѝ бяха разтворени. Припомни си с каква чувственост се бяха плъзгали по тялото му, за да го накарат да се подчини. Светлите ѝ коси бяха сплетени в две плитки. Едната лежеше върху гърдите, а другата — под гърба ѝ. Припомни си пленителната пълнота на гърдите, които не беше имал възможността да докосне. Скоро щеше да го направи, но няма да бърза. Тя трябва да бъде напълно в съзнание, за а види какво ще прави с нея.

Тя се протегна и тихо пое дъх. После застина. Само ръката ѝ опипваше веригата. Лицето ѝ се намръщи. Явно се чудеше какво е това.

— Подарък — обясни той. — От Къркбурой. Очите ѝ се отвориха широко. Огромни, те доминираха над малкото ѝ лице. От устата ѝ излезе звук, сякаш се задушаваше. Явно от страх чак я заболя.

На Роина ѝ се прииска отново да загуби съзнание. Господи, оказа се, че престоят ѝ в тъмницата няма нищо общо с имотите ѝ! Тя щеше да умре, но не за да ѝ се отнеме собствеността. Не беше забравила омразата на този мъж. Вероятно ще я измъчва до смърт. Сега си обясняваше защо толкова упорито се беше съпротивлявал. Той бе властен пълководец и никой няма право да го унижава. Този нещастен глупак Джилбърт изобщо не беше разбрал, че е пленил смъртния си враг. В гърлото ѝ неочаквано заклокочи смях. Ако още не беше полудяла, сигурно скоро щеше да го направи. А той просто стои край леглото ѝ и се мръщи. Как е могла да помисли, че е красив? Каква заблуда! Тези устни, тези студени очи! Той е нейният кошмар. Мъжът, чиито черти издаваха единствено жестокост. После Роина започна да трепери. Той изруга. Ръката му я сграбчи през гърлото. Очите ѝ станаха още по-големи.

— Ако отново припаднеш, ще те набия! — изгърмя гласа му.

Той се отдалечи от леглото и застана пред огнището, загледан в него.

Отзад нямаше вид на чудовище. Тъмнорусата му коса леко се къдреше на тила. Роина никога не беше имала смелостта да се доближи до лицето му и да я докосне. Тялото му грабваше окото. Беше

се досетила, че е висок, но не чак толкова. Гърбът му беше така изпънат, че туниката се впиваше в плещите му.

Времето минаваше, а той не се обръщаше да я погледне. Роина спря да трепери и пое дълбоко дъх. Мъчението ѝ нямаше да започне веднага, и то тук, в дневната. Беше я довел тук, за да я изплаши и да позлорадства. Пленникът се беше превърнал в господар на положението.

— Успокои ли се, момиче?

Да се е успокоила? Тя никога вече нямаше да познае това състояние. После кимна, но осъзна, че той не я гледа.

— Да.

— Въпреки че имам право, нямам намерение да те убивам.

Не можеше да повярва на ушите си. Но той не беше свършил...

— Ще бъдеш наказана. С теб ще постъпя така, както ти с мене. — Обърна се, за да види реакцията ѝ. — Двамата с брат ти имахте намерение да ме убие, но аз успях да избягам. Сега животът ти е в мои ръце, въпреки че няма висока стойност. Както се отнасяхте с мен, така и ще постъпя с теб. Отложих малко наказанието, за да видя дали си успяла. Двамата знаем, че е така. Както открадна това дете от плътта ми, така то ще ти бъде отнето, след като се роди.

— Не — промълви тихо тя.

— Не? — избухна вбесен Уорик.

— Девет десети от...

— Сега не говорим за имоти. Това е плът от моята плът, която ти открадна!

Господи, как може да му противоречи и да го вбеси толкова? Той може да я пречупи на две, но няма да му позволи да въвлича и детето в отмъщението си.

Роина продължи тихо, надявайки се да го убеди в правотата си:

— Аз го нося и аз ще го родя. Искam го за себе си. И няма друга причина за това, освен че е мое.

— Това дете никога няма да е твое! Ти само ще го родиш!

Той не крещеше. Говореше съвсем тихо и хладно.

— Защо ти е нужно? — извика Роина. — За теб то ще е само едно копеле! Нямах ли вече достатъчно такива?

— Каквото е мое, си е мое! Ти също си моя и ще правя с теб, каквото си поискам. Не спори с мене повече, момиче, или ще

съжаляваш за това!

Тя не можеше да игнорира това предупреждение. Въпреки че беше интимничила с него, изобщо не познаваше този мъж. Времето щеше да покаже, а тя имаше време пред себе си. Беше ѝ подарил живота. Трябва да почака, за да се надява и на други победи.

Роина бавно стана от леглото. Въпреки презрението на този мъж към нея, все пак я беше положил на него. Може би ще разбере мотивите ѝ? За него обаче няма значение, че тя съжалява за това, което е направила. Стореното е сторено, и тя заслужава неговото отмъщение. И детето не би трябвало да бъде нейно. Не защото той мисли, че го е откраднала от него. Тя просто не беше честна и към още неродената си рожба...

Студеният му поглед я прониза.

— Този план да запазиш Къркбурой издава липса на интелигентност и...

— Джилбърт измисли това, а не аз!

— Продължаваш да бъдеш глупачка! Никога не ме прекъсвай, жено! И никога вече не ми обяснявай защо и какво си направила! Не твоят Джилбърт идваше при мен да ме насилва и...

Беше прекалено разгневен, за да продължи. Лицето му потъмня и Роина се изплаши.

— Съжалявам — промълви тя. Съзнаваше, че не говори, каквото трябва, но не знаеше какво да каже.

— Съжаляваш? Уверявам те, че ще съжаляваш много повече. Веднага можеш да започнеш да ме успокояваш. В тези дрехи направо не мога да те позная. Веднага ги съблечи!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дъхът на Роина направо секна. Очите ѝ се затвориха от ужас. Фулкхърст ще я насили така, както тя го беше направила! Няма да ѝ бъде приятно, както на него не му беше. Но защо трябва да го прави, след като така силно я мрази и му е противно да я докосва? Разбира се, отмъщението за него е най-важно, тя беше опознала тази част от характера му. Но да се съблече...

— Ако трябва да ти помогна?...

— Благодаря, ще се справя сама.

Извърна се, за да разкопчае бродираната си яка. Той веднага я сграбчи за раменете и я обърна към себе си. Какво беше направила отново, за да го ядоса?

— Знаеш, че трябва да те гледам как се събличаш. Така се възбудям. Който ти е дал този съвет, жено, не е сгрешил. Запомни само едно: ако не получа това, което ми се полага като мъж, ще съжаляваш! Няма да имаш втора възможност, защото ще повикам друг на помощ. Не, още десет мъже. Сигурно няма да са ти толкова противни, както аз?

Роина се взря в очите му. Дали има намерение да изпълни закана си, или отново само я заплашва? Изглеждаше достатъчно жесток, за да го направи. И достатъчно ядосан. Но ако гледа как я изнасилват, няма да е същото.

Пръстите ѝ започнаха да се трудят над копчетата на блузата. Опита се да си припомни съветите на Милдред, но всичко беше изхвърчало от ума ѝ. Стаята стана прекалено светла от лъчите на следобедното слънце. От горещината ръцете ѝ трепереха непохватно. Осъзна, че изобщо не е пленителна в момента.

Кръвта на Уорик вече бушуваше. Осъзна, че страхът ѝ го възбуждаше, а не зачервените ѝ страни, нито девическата срамежливост, нито дребното ѝ тяло, което отново щеше да се разкрие пред него. Изведнъж разбра, че не трябва да я гледа. В противен случай не би успял да я унижи.

Уорик тихо изруга. Заобиколи леглото и вдигна веригата. Искаше да я нагласи под леглото просто за да я изплаши още повече.

Червената ѝ рокля вече беше на пода. Когато вдигаше полите на ризата, за да я изхлузи през главата си, Роина забеляза движението му.

— Не прави това — примоли се тя, като местеше поглед от веригата към жестокото му лице. — Няма да се съпротивявам, обещавам ти!

— Ще бъде същото, абсолютно същото! — отсече той. Роина гледаше как поставя веригите така, че краката ѝ да са разтворени.

— Не е същото...

— Защото не си мъж. Твоите крака трябва да са разтворени, за разлика от моите.

В съзнанието ѝ нахлуха живи образи и тя затвори очи. Щеше да ѝ стори същото, без да ѝ даде възможност дори да му се помоли.

— Бавиш се прекалено дълго! Не си играй с търпението ми — предупреди я тихо Уорик.

Роина захвърли ризата си на пода и се покатери върху леглото. Отчаяно се надяваше да я напусне този вледеняващ ужас. Легна още преди да ѝ е заповядал. Тялото ѝ беше вцепенено буквално като дъска. Стиснала плътно клепачи, само чуваше стъпките му.

— Разтвори си краката! — Роина изпъшка, но се подчини. — По-широко!

Пръстите му се вкопчиха в глезена ѝ и закрепиха студеното желязо. Белезницата не пасна така, както на него. Другият ѝ крак бързо последва първия. Уорик изруга. Веригата не беше достатъчно дълга, за да стигне до китките ѝ.

— Ще намерим друго разрешение.

Тонът му преливаше от недоволство. Облада я надежда, че може и да не използва веригите, все пак. После разбра, че го е подценила. Насилникът бързо се върна с две въжета, които пристегна около китките ѝ, после към белезниците. Трябваше да бъде същото. Тя щеше да чува дрънченето на желязото и да усеща тежестта му, също както беше станало и с него.

Роина се задърпа в белезниците. Паниката почти я остави без дъх. Господи, нима и той се беше чувствал толкова безпомощен и изплашен? Не, неговото е само гняв. Все пак няма да бъде точно същото. Тя няма да се съпротивлява, за да избегне докосването му.

Когато в устата ѝ грубо бе втъкнат един парцал, Роина окончателно се потресе. Беше забравила за това, но не и той. Не искаше да слуша горещите ѝ молби. За разлика от нея, той не изпитваше никакво чувство за вина. Този мъж търсеше отмъщение, а тя се опитваше да спаси живота на майка си.

Жената лежеше безпомощна и в очите му светна задоволство. Искаше ѝ се да не е видяла това, или поне да се беше съблякъл, преди да ѝ запуши устата. Очевидно вече беше готов и това я успокои малко. Трябва да издържи. Вече знаеше какво е усещането, когато е вътре в нея. Щеше да издържи.

— И тук ли си девствена, както беше там? — Ръцете му се настаняха върху гърдите, за да ѝ покаже за какво намеква. Роина го гледаше, за да прецени кога ще спре да си играе с нея. А той правеше точно това. Изненада се от нежността на допира му. Толкова беше изплашена, че не можеше да усеща друго.

Дълго си игра с гърдите ѝ. Когато приключи, беше още по-намръщен. Роина помисли, че ще умре от страх. Тя не знаеше, че е недоволен, защото не беше успял дори мъничко да повдигне зърната ѝ, да я възбуди. Без да променя изражението си, той плъзна ръка надолу и пхна пръст в нея.

Толкова ѝ стана неприятно, че чак изпъшка. Насилникът се намръщи още повече.

— Значи няма да изпиташ същия срам като мене?

Нямаше представа от какво е толкова недоволен и за какъв срам намеква. Би направила всичко, само за да изчезне това негово ужасно изражение. Но как да стане с тези тежки вериги? Роина започна да трепери. Тресеше се съвсем слабо, но той забеляза това.

— Затвори си очите, да те вземат мътните! Добре е, че се страхуваш от мен, но няма защо да го правиш вечно. Няма да ти сторя нищо повече от това, което ти ми причини. Знаеш какво се случи, така че престани да трепериш от страх!

Луд е да мисли, че ще успее да му се подчини. Според думите му, той няма нищо против тя да се страхува от него, но не и сега. Боже, как би могла да му се подчини?

Затвори очи. Така поне няма да вижда красноречивото му изражение. Дори ужасните неща, които щяха да последват, бледнееха

пред това мръщене. Той започна да я гали. Не само по гърдите, а по цялото тяло.

Пръстите му я успокояваха. Роина започна да усеща и други неща, освен страх. Ръцете му бяха задебелили, но докосването им — нежно. От топлия му дъх я побиваха тръпки.

Когато впи устни в зърното ѝ, тревогата продължи само миг. Обля я топлина, която се разля по цялото ѝ тяло и се съсредоточи ниско в корема. О, никак не ѝ беше неприятно това усещане... То ѝ припомни, че не винаги ѝ беше неприятно да го докосва. Дали и той се чувстваше така?

Усетил търсената реакция, той стана по-настойчив. Тялото ѝ несъзнателно се извиваше и търсеше милувките му. Когато ръката му се плъзна надолу, тя се скова. Този път обаче пръстът му не я обезпокои. Обратното — хвърляше я в някакво опиянение. Роина толкова се успокои, че забрави кой и защо ѝ прави това. Усещането беше всепоглъщащо и вълнуваше най-тайните и неподозирани кътчета у нея.

Не разбра кога е легнал отгоре ѝ. Когато го усети, че прониква в нея, очите ѝ се разтвориха от изненада. Лицето му беше върху нейното. Погледът му излъчваше такъв мъжки триумф, че тя неволно се сви. Беше се подпрял на ръце. Единственото място, където се докосваха, беше това на тяхното сливане. Роина не би могла да погледне натам. Просто не успяваше да откъсне поглед от неговия.

— Ето, сега знаеш какво е да не можеш да владееш предателското си тяло — измърмори доволен той. — Сега аз успях да победя страха ти. — Роина яростно завъртя глава. Той само се изсмя и проникна по-дълбоко в нея. — Може и да отричаш, но доказателството е в топлината и влагата между краката ти. Това исках, жено! Да те подготвя за себе си, както ти го правеше. Срамът да не можеш да отречеш това ще те спохожда всеки път, когато те обладавам.

Роина отново затвори очи, но това беше грешката ѝ. Усети как цял я е изпълнил отвътре. Това не беше ново за нея, но досега не е била подготвена точно за такова чувство. Разликата беше голяма, както между деня и нощта. Всеки тласък я караше да очаква с нетърпение друг по-силен, по-дълбок... Докато започна да крещи в парцала. Погълна я удоволствие, несравнимо с нищо друго на земята.

После той я остави, отпусната и задоволена. Когато успя да възвърне способността си да мисли, я погълна срамът. Невероятно беше, че е открила удоволствието в това мъчение. Ръцете на заклетия ѝ враг я бяха отнесли на седмото небе. Сега вече знаеше как се е чувствал. Мразеше го, че ѝ го беше показал!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

За Роина този първи ден в господарската стая продължи безкрайно. Дьо Шавий излезе веднага, щом свърши с нея. Точно както беше правила и тя. Разбира се, не забрави да я остави окована в леглото. Ако се придържаше точно към сценария, този ден не би трябвало да я докосва повече. Роина се учудваше, че не беше я потърсил в полунощ. Тогава Джилбърт я беше отвел при него.

Онзи първи път... Колко я беше боляло, когато му беше отдала своята девственост! Справедливостта изискваше да се каже, че и той беше страдал, докато се бореше с нея. Тогава тя не беше усетила нищо хубаво, а днес той отново си беше получил мъжкото удоволствие.

Ако наистина мисли да се отнася по същия начин с нея, би трябвало да я държи в това легло три нощи. През втората нощ би трябвало да я насили три пъти. Третата нощ ще бъде същата, ако успее сам да се възбуди. Ако ли не... Не й се мислеше какво може да й се случи.

Минаха часове, без някой да я безпокои. Постепенно ръцете й загубиха своята чувствителност. Когато ги протегна, я заболя. Кръвта отново започна да тече из тях с неприятни тръпки. После периодично ги разклащаше. Можеше да си представи какво ще стане, когато заспи.

Сънят обаче бягаше от нея. В стаята започна да притъмнява, но очите й не се затваряха. Ако някой влезеше в стаята му и я видеше така... Господи, не бяха го отвързвали дори да се облекчи! Милдред беше имала грижата за това. Представяйки си тази сцена, Роина изтръпна. Това за него е било друго унижение, а тя дори не е подозирала за него. Дори и да се беше замислила, как би могла да го предотврати? Джилбърт не искаше никой освен нея и Милдред да знаят за присъствието му в крепостта. Не би могла да изпрати прислужник, който да облекчи страданията му.

Сякаш прочел мислите й, в стаята влезе господарят на Фулкхърст. Водеше прислужничка с поднос в ръце. Приближи се до

леглото. Като видя Роина, очите на жената се разшириха от ужас. Голотата на пленничката не беше покрита с нищо!

— Остави това, Енид! Донеси всичко, което смяташ за необходимо.

Енид не се поколеба и излетя от стаята. Господарят ѝ не забеляза това, защото гледаше Роина. После бавно прокара пръст по стъпалото ѝ. В погледа ѝ прочете цялата омраза, която беше успял да вдъхне у нея.

— О, какво виждам? Най-сетне показваш и нещо различно от страх? — Усмихна се, но без хумор. Явно жадуваше за още постижения. — Забележи, че антипатията ти не ме дразни. Дори мога да кажа, че ми е приятна.

Тя затвори плътно очи, за да не го забавлява.

— Погледни ме! — заповяда дрезгаво той. Когато Роина мигновено се подчини, продължи: — Така е по-добре. Когато съм с теб, винаги ще ме гледаш, освен ако не заповядам друго! Не ме принуждавай да повтарям!

Друга заплаха. Този път тя му отговори с друг отровен поглед. И защо да не го прави, след като му беше приятно?

Уорик бързо мина на въпроса.

— Изглежда трябва да направя и друг компромис заради пола ти. Вместо жена, трябваше да доведе мъж. Бих го направил, но освен за твоите, той ще се грижи и за своите нужди. Не е възможно да те погледне някой нормален човек и да не те пожелае. Енид ще прави това. Тя е свикнала да гледа болни. Освен това не може да клюкарства. Езикът ѝ е изтръгнат много отдавна, когато друг е бил господар на Фулкхърст.

Изражението му отново стана жестоко. След като тя явно не беше причина за този гняв, без съмнение това беше мисълта, че друг е държал крепостта. А тя си беше въобразила, че само двамата с Джилбърт са смъртните му врагове. Младата жена веднага съжали този друг, ако изобщо беше жив.

Мрачното му изражение не продължи дълго. Върху лицето му се появи усмивка.

— Няма да се задоволя, докато не изживееш всички мои унижения. Докато Енид се грижи за тебе, ще бъда тук, а ти ще ме

гледаш. Няма да отместваш поглед от мен, иначе ще съжаляваш! Ясен ли съм?

Роина беше прекалено сащисана, за да може дори да поклати глава. Въпреки това в ума ѝ изникнаха безброй ругатни по негов адрес. Така разбра още едно от униженията му: невъзможността да изругае или поне да отговори.

Енид бързо се завърна. Без да чака заповед, започна да действа. Роина не откъсваше поглед от Уорик, който се беше облегнал на леглото. Но тя не го виждаше. В съзнанието ѝ беше образът на прислужницата. Въпреки сивите си коси, тя сигурно нямаше и четиридесет години. Носът ѝ беше малко дълъг, но иначе кожата ѝ беше абсолютно гладка, а чертите — правилни. Движенията ѝ бяха леки и сръчни. Роина щеше винаги да ѝ бъде благодарна за това.

Беше си въобразила, че най-лошото е минало. Колко се беше заблуждавала! Оскверняването на нейната интимност беше по-лошо и от изнасилване. С извращения си ум Уорик ѝ беше осигурил двама свидетели на унижението, вместо един.

Колкото и да се опитваше да го оправдае, не успяваше. Веднага щом извадиха кърпата от устата ѝ, тя изригна с цялата си горчивина и ярост:

— Ти си най-презреният и жесток човек на земята! Хиляди пъти си по-лош и от Джилбърт!

В отговор той нареди на прислужницата:

— Не желая да я слушам, Енид! Дръж устата ѝ постоянно пълна с храна! Не ѝ давай време дори да я сдъвчи.

— Негод...

Роина една не се задуши. В устата ѝ се изля една огромна лъжица. Преди да е успяла да я сдъвчи, последва друга. Енид много точно спазваше указанията на своя господар. Преди да е успяла да си поеме дъх, друга кърпа зае мястото на старата.

Прислужницата веднага беше освободена. Уорик се приближи до нея и се наведе над леглото. Лицето му отново беше почти красиво.

— Глупачка — прошепна почти любезно той. — Присъствах тук, но изобщо не гледах какво става в стаята. Твоето неподчинение ти спечели ново наказание. Досещаш ли се какво ще бъде?

Пръстите му болезнено се напъхаха в сухата ѝ горещина и останаха там. Липсата на отговор от нейна страна не го ядоса този път.

С бавни и уверени движения едната му ръка започна да разкопчава панталоните. Другата остана между краката ѝ. Според заповедта му тя трябваше да го наблюдава.

— Бори се, малка крадло! — изкомандва тихо той. — Бори се, за да разбереш, че тялото не обръща внимание на чувства като гняв, омраза и срам. То е изтъкано единствено от инстинкти. Най-силният от тях е създаването на поколение.

От издутината между краката му Роина разбра, че е напълно готов. Мисълта за това обля пръстите му с влага. Тя изпъшка, защото вече беше разбрала какво означава това. Дрезгавият му смях потвърди подозренията ѝ.

Не я докосна никъде по тялото. Просто се качи върху нея и много лесно проникна в тялото ѝ. Това беше наказание, а не част от отмъщението му. Иначе не би трябвало да го прави до сутринта. Тялото ѝ не се интересуваше от това. Въпреки че вече беше изпълнило основния инстинкт за създаване на потомство, то нехаеше. Роина крещеше възмутена в парцала, но не можеше да отрече и удоволствието, което ѝ носеха силните тласъци. Уорик я наблюдаваше. Чувствеността ѝ достигна своята кулминация и избухна в пулсиращи вълни. Той яростно поглъщаше пълното ѝ отдаване на майсторските му движения. Този път и тя го наблюдаваше. Когато собственото му удоволствие го грабна, за момент под маската на жестокостта пред нея се разкри един наистина красив мъж.

Роина не искаше да вижда това. С риск отново да я накаже, тя затвори очи. Той падна върху нея. Челото му се опря на възглавницата ѝ, страната му пареше слепоочието ѝ. Затрудненото му дишане играеше в ухото ѝ. Сега не я напусна така бързо, както първия път.

Когато го направи, дишането му беше нормално. Маската на суровостта отново беше върху лицето му. Бързо оправи дрехите си, като не откъсваше поглед от пламналото ѝ лице. Пръстите му погалиха вдигнатата ѝ ръка.

— Може би в бъдеще с готовност ще ми се подчиняваш? — Тогава жестоките му устни се извиха в самодоволна усмивка. — Ще признаеш, че аз повече се съпротивлявах от тебе, нали? Нямам намерение да идвам през нощта при теб и да не се напивам, както правеше ти. Все още ли си ужасена, малка крадло, или намираш отмъщението ми не толкова противно?

Ако не беше запушена устата ѝ, сигурно би се изплюла в лицето му. Очите ѝ му казаха това и той се изсмя.

— Отлично! Няма да ми е приятно да очакваш посещенията ми с удоволствие, за разлика от мен. В твоята крепост единственото ми желание беше да стисна нежното ти гърло и да отнема последния дъх от крехкото ти тяло!

Когато сега ръката му направи точно това, Роина не се разтревожи. Той не би си позволил да я умъртви толкова скоро. Беше прекалено безмилостен, за да го направи. Уорик видя, че върху лицето ѝ няма изписан страх. Тогава ръката му грубо стисна гърдата ѝ.

— Мислиш, че вече достатъчно ме познаваш, така ли? — Сега наистина беше разярен. — Бъди сигурна, че никога няма да ме опознаеш достатъчно, за да предвидиш моите действия. И се моли отмъщението да ми доставя удоволствие. Ако ми омръзне, наистина ще пожелаеш смъртта!

Ако искаше да я сплаши с тези свои думи, беше успял.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изтръпнала, Роина мислеше за ново посещение на Уорик дьо Шавий.

Още не беше се събудила, когато го усети върху себе си на другата сутрин. Утрото не беше настъпило, а той вече се беше слял с тялото ѝ. Свърши много бързо. Тя се ядоса повече на факта, че не ѝ даде възможност да се наспи. Въпреки че не почувства нищо и беше безкрайно изтощена, не можа отново да се унесе.

Малко след това в стаята влезе Енид. Уорик не беше с нея. На Роина не ѝ беше до съчувствените погледи на по-възрастната жена, въпреки че ѝ беше благодарна. Как само я боляха раменете от принудителното обездвижване! Сега Енид ги масажира. Въпреки че беше излишно. На Роина ужасно ѝ се искаше да измие миризмата на това чудовище от тялото си.

На обяд той отново дойде. На свечеряване — също. Единствената компенсация за Роина беше, че на третия път му трябваха доста милувки, за да изтръгне тази безсрамна влага от нея. Същото се случи и на следващия ден. Тогава Роина реши, че за последен път понася тялото му върху своето.

Не, този човек не се старееше просто да събуди страстта у нея. Целта му явно беше друга. Може би искаше да я подлуди? Разбрал, че вече лесно може да проникне в нея, той продължаваше да я гали. Довеждаше я до състояние, когато беше готова да му се моли да я вземе. Но тя трябваше да получи само онова, което той беше решил да ѝ даде. Роина осъзна колко слаби са и тялото, и духът ѝ. Негодникът я караше да го желае. Разбрал това, той беше на върха на своя триумф.

Единствената мисъл, която даваше сили на Роина, беше, че на третата сутрин той би трябвало да я освободи. Ужасяваше се от съдбата си. Не вярваше той да е задоволен от удовлетворението, което вече беше получил. Беше я уверил, че сега нейният живот е в неговите ръце и че го прави заради намерението на Джилбърт да отнеме неговия.

Уорик нямаше да я освободи, поне докато се роди детето. Ако иска да се отърве от нея, сигурно ще я отстъпи на някой от своите васали. И как би се преборила с това? Какво беше в нейна власт? Тя не знаеше дори какво ще ѝ донесе утрешният ден.

В стаята влезе Енид с ключ за веригите. Роина очакваше Уорик лично да я уведоми за очакващите я унижения. Жената, разбира се, не можеше да ѝ каже нищо. В замяна на това донесе храна и дрехи. Сега пленницата се нахрани сама.

Дрехите донякъде хвърлиха светлина върху бъдещето ѝ. Собствените ѝ одежди отдавна ѝ бяха отнети, но тези изобщо не приличаха на тях. Ризата и сукманът бяха от грубо тъкана домашна вълна и прилягаха повече на прислужничка. Сукманът беше по-къс, отколкото някоя дама би си позволила да облече. За колан щеше да ѝ служи сплетена кожа. В добавка имаше вълнени чорапи и платнени обувки. Бельо липсваше. Трябваше да навлече тези груби тъкани върху голото си тяло. Това постоянно щеше да ѝ напомня за променилите се обстоятелства.

Трябваше да напусне и господарската стая.

Веднага щом преодоля сковаността на ръцете си, Роина се облече и сплете косите си. Енид ѝ помаха да я последва.

Уорик седеше край голямата маса в салона. Слънчевите лъчи, които проникваха от високия прозорец, придаваха златист оттенък на тъмнорусата му коса. Въпреки че вече беше късно за закуска, купата и чашата за пиво все още бяха пред него. Той я погледна безизразно. Това ѝ припомни за последния път, когато я беше видял гола в леглото му.

Това вече е минало, припомни си тя. Сега би издържала всичко, което беше намислил, само този кошмар да не се повтаря. Той обаче не я извика при себе си. Явно нямаше намерение да я информира за бъдещето ѝ. Сигурно е толкова ужасно, че не му се иска да наблюдава реакцията ѝ.

Някакво движение зад гърба му привлече вниманието ѝ. Край огнището седяха няколко жени. Оставили ръкоделията си в скута, те се бяха втренчили в нея. Когато очите ѝ се приспособиха към яркото слънце, видя, че повечето от жените са благороднички. Двете най-млади сред тях я гледаха намръщени. Толкова ѝ беше познато това изражение...

Господи, Уорик има големи дъщери! Те не приличаха съвсем на него. Само намръщени, бяха типични дъо Шавий. Тогава би трябвало да има и съпруга! Коя съпруга обаче ще му позволи да завърже жена в дневната и да я насилва? Но мъж като Уорик дъо Шавий може да го направи! Роина искрено съжали съпругата му.

Когато една от жените стана, Роина зяпна. Милдред! Възможно ли е това?

От радост сърцето ѝ щеше да се пръсне. Лицето ѝ светна и тя направи крачка напред. Милдред извъртя поглед към Уорик, после седна и отново потъна сред останалите жени. Без да ѝ каже и дума? Дори изражението ѝ не се промени за поздрав! Роина не разбираше, докато самата тя не погледна Уорик. Усмехнатото му лице намекваше за ново отмъщение. Дали по някакъв начин не беше обърнал Милдред срещу нея? Това не е възможно! Но ето, Милдред няма намерение да разговаря с нея!

Гневът мигновено прогони радостта ѝ. Вече се беше примирила с мизерните си одежди, но да я лиши от жената, която беше като втора майка за нея? Това вече беше нетърпимо! За един миг Роина забрави, че този насилник може да я хвърли отново в тъмницата, може да я бие, дори да я убие.

Тя се откъсна от ръката на Енид, качи се на подиума пред масата и застана точно срещу Уорик. Той си позволи само да вдигне вежда въпросително. Сякаш изобщо не забелязваше гнева ѝ.

Роина се приведе напред и засъска тихо:

— Може да ми отнемеш всичко, Уорик! Но те уверявам, че до края на дните си ще се моля да се печеш вечно в пъкъла!

На устните му цъфна добре познатата ѝ жестока усмивка.

— Трябва ли да се страхувам от една вече прокълната душа, момиче?

Роина стреснато отстъпи крачка назад. Тя току-що го беше проклела, а той се държи така, сякаш е назовала само името му! Тя кипеше, а той продължаваше само да се усмихва.

— Извинявай — присмя се Роина. — Трябваше да те нарека „негодник“!

Уорик скочи толкова бързо, че целият ѝ гняв мигновено изчезна. Преди да е помислила да бяга, той се беше навел през масата и силно стискаше китката ѝ.

— Господарю!

— Какво?

— Не довърши обръщението си към мен както подобава. Кажу „господарю“!

Значи няма да я убие за това, че го е нарекла негодник.

— Но ти не си мой господар!

— Сега съм и винаги ще бъда, момиче! Ще ти се наложи често да използваш това обръщение. Искам веднага да го чуя!

Би предпочела да отрежат езика ѝ. Без съмнение Уорик разбра това. Придърпа я по-близо и произнесе тихо, но заплашително:

— Ще го кажеш! В противен случай ще наредя да донесат камшика. Наказанието ти ще бъде като на всеки, който отказва да се подчини.

Беше го изрекъл и щеше да го направи. Човек като него не се заканва напразно. Роина изчака няколко удара на сърцето си преди да процеди през стиснатите си зъби:

— Господарю.

Той веднага я пусна. Роина започна да разтвива китката си, а той седна. Изражението му изобщо не се беше променило, но след предизвикателството ѝ беше очевидно, че е вбесен. След като я беше освободил, беше дръзнала да спори с него.

— Със сигурност освен ум, ти липсва и мъдрост — отбеляза Уорик. — Сега се махай от очите ми, преди да съм те наказал за нахалните ти думи!

Роина побърза да се подчини, като дори не го погледна. Забърза към Енид и я последва към кухнята на долния етаж.

Обикновено се готвеше на двора, но напоследък беше модерно кухнята да се помещава в замък. Особено в провинциите, където времето постоянно беше лошо. Във Фулхърст за кухнята беше отделено огромното пространство, където би трябвало да бъде гарнизонът.

Из помещението сновяха най-малко двадесет човека. Вече се приготвяше вечерята. В огнището се въртеше половин теле. Около голямата маса готвачите белеха зеленчук, режиха месо, приготвиха сладкиши. Двама войника се хранеха прави, а няколко хубавички прислужнички флиртуваха с тях. Млекарката получи плесница, защото едва не разсипа ведрата с мляко. Бяха я изплашили двете кучета под

масата. Тя изрита едното, но то не мръдна от мястото си край касапина. Слугите миеха съдовете от закуската. Пекарят мятеше нови хлябове във фурната. Двама здравеняци мъкнеха торби с брашно от мазето.

Кухнята беше обширна и затова в нея не беше горещо. Но от всички страни се издигаха пара и пушек. Роина забеляза това ужасена. Енид я заведе при жената, зашлевила млекарката. Тя беше руса и червендалеста, едра като мъж. Не беше крепостна селянка, а съпруга на главния готвач.

— Значи ти си онази от Къркбурой? — Мери Блу я огледа от глава до пети. Същото правеха и всички останали, макар и не така явно. — Говореше се, че в тъмницата е затворена една дама, но аз не вярвах. Ще ме наричаш „госпожа Блу“ и няма да ми нравиш физиономии, нито ще спориш с мен. Имам същите права като онази нафукана Милдред. Въпреки че се ползва с благоволението на господаря, за нея не бих си мръднала пръста. Ти няма да си толкова привилегирована, нали, драга?

— Всъщност съм в такова положение, че ако и ти започнеш да ме наказваш, сигурно ще умра — отговори горчиво Роина.

— Да те наказвам? — Мери се намръщи. — Ще го правя само ако го заслужиш. Хайде, на работа. Трябва да обиколя тези мързеливи повлекани, иначе няма да свършат нищо. По пътя ще ти обясня задълженията.

Роина попита заинтригувана:

— Значи няма да работя в кухнята?

Мери се разсмя сърдечно.

— Тук има достатъчно хора, а съпругът ми не обича моите жени да се мотаят наоколо. Той ненавижда мързеливите, а аз съм прокълната само с такива. Дори тази кучка Селия забравя заръките ми веднага, щом обърна гръб. Прави го, защото е любимката на лорд Уорик. Всеки знае това. Сега бих искала...

Изкачиха се по стълбите и влязоха в големия салон. По пътя Мери не преставаше да бърбори. Роина се страхуваше Уорик да не е още там, но го нямаше. Около огнището бяха останали няколко жени. Милдред също беше изчезнала.

— Аз не заповядвам на прислужничките на господарките — поясни Мери, като видя накъде гледа Роина. — Тази Милдред излезе голяма късметлийка.

— Отдавна ли е тук?

— Не, дойде с господаря. Защо? Да не я познаваш?

— Така е.

— Тогава стой далеч от нея. Сред хората в крепостта има йерархия. Като я направи прислужничка на двете си дъщери, лорд Уорик я постави най-високо. Но ти стоиш по-високо от слугите в кухнята, затова стой далеч и от тях. Ще имаш достатъчно приятелки сред моите подчинени. Ако слушаш мене, не прави тази Селия една от тях.

Роина изобщо не се интересуваше от „тази Селия“, дори и да беше любимката на Уорик. Беше загрижена повече за собствената си съдба. Знаеше, че ще бъде една от „жените“ на Мери, но не знаеше с какво ще се занимава.

Подозираше, че статусът ѝ ще съответства на дрехите, които ѝ бяха дали. Едно от първите неща, казани ѝ от Уорик в Къркбурой, беше, че тя вече не е дама. Иронията беше в това, че самата тя беше пожелала да бъде проста крепостничка, за да не се избиват мъжете за имотите ѝ. В бъдеще май трябва да внимава с желанията си.

Възпитанието и произходът ѝ не можеха да бъдат заличени. И колкото и да му се искаше, Уорик не би могъл да я превърне в обикновена прислужничка. Но той можеше да се отнася с нея като с прислужница. Вече беше направил това, а тя беше безсилна да се противопостави. Като си помислеше, че би могъл да я хвърли отново в тъмницата и да я лиши от Джон Джифърд, можеше направо да се счита за щастливка при новата ситуация. Прислужницата може свободно да се движи.

Прислужницата спокойно може и да избяга!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тук ще прекарваш повече от времето си — заяви Мери, като отвори вратата на тъкачницата. Тя се намираше точно над големия салон.

Три жени стояха до прозореца и наблюдаваха упражненията на мъжете отвън. Като видяха Мери, те светкавично се спуснаха към местата си. Една от тях веднага започна да преде, но изпусна вретеното и то се затъркаля към Мери.

Докато началничката им се караше, Роина огледа стаята. В нея работеха осем жени. По стените висеше вълна, подготвена за предене. Имаше шест големи стана и няколко по-малки в ъглите. Само три от тях бяха заети, а на един от тях платното беше почти готово. От малкия прозорец проникваше достатъчно светлина. Така свещите нямаше да опушват новите дрехи.

Мери приключваше сърдитата си реч:

— Значи пак си губите времето, а? Или ще приключите всичко за днес, или ще бъдете лишени от вечеря! Ако още веднъж ви видя да се туткате тази седмица, ще ви преместя в пералнята. В града има достатъчно сръчни жени. Те ще заемат местата ви с удоволствие.

Тя отново затръшна вратата след себе си. Това изненада Роина.

— Мислех, че ще работя тук.

— Да, но за днес имаш други задачи. Няма защо да изтърпяваш наказанието заедно с тези мързеливки. Роина с удоволствие информира Мери:

— Знам как се тъче фино платно. То изисква двойно предене, но дрехите, направени от него, ще са достойни за господарите на този замък.

През миналите три години тя не беше имала възможност да ръководи други, освен личните си слуги. Но след като навърши петнадесет години, животът ѝ драстично се беше променил. Майка ѝ я беше научила на всичко, необходимо в стопанисването на един замък.

Как би могла да ръководи работниците, ако самата тя не знае тънкостите? Много неща правеше по-добре от другите.

Спечелила напълно интереса на Мери, Роина продължи:

— Талантът ми обаче би се загубил тук, защото съм по-добра с иглата.

— Господарят трябва да е знаел това, защото заповяда да се грижиш за дрехите му. Казваш, че можеш да научиш другите как да тъкат фино платно?

Замислена за новото наказание, измислено от Уорик. Роина само кимна. Видимо изненадана, Мери не забеляза изчервяването ѝ.

— В Къркбурой за тъкачите ли отговаряше?

— Не, не бях дълго там.

— Добре, няма да е лошо да инструктираш другите, докато тъчеш твоето платно. Това обаче не е задачата, която имам за теб. — На тръгване Мери добави: — Когато свършиш за деня, може да се върнеш да спиш с другите.

Роина си представи скромната стая и колко малко пространство оставаше на пода.

— Всички те спят там?

— Не, само три от тях. Останалите блудстват като Селия. Имат мъже, при които остават през нощта. — Мери спря и погледът ѝ се впи в младата жена. — Ти не си такава, нали?

Бяха видели на вкарват Роина в стаята на господаря преди три дена. Други бяха станали свидетели как я извеждат оттам. Явно Мери не беше чула за това, но скоро щеше да разбере. Не ѝ се искаше да превръща в свой враг жената, която явно трябваше да я ръководи в работата ѝ. Мери не ѝ се виждаше някоя свадлива клюкарка. Може би дори би могла да ѝ помогне, ако спечели съчувствието ѝ.

— Ще ти бъда безкрайно благодарна, госпожо Блу, ако държиш мъжете настрана от мене! Ако господарят не те е информирал, трябва да ти кажа, че през последните три дена той ме държа в леглото си. При това бях окована във вериги.

— Не може да бъде! — зяпна Мери. — Защо ме лъжеш? Последното нещо, което Роина очакваше да чуе, беше някой да защитава този жесток, отмъстителен човек. Дали наистина Мери няма представа що за човек беше нейният господар?

— Енид знае това. Съмнявам се, че и господарят ти ще го отрече. Той има причина да ме накаже така. Казвам ти това, за да не се изненадаш, ако и в бъдеще реши, че не си е отмъстил достатъчно и съм заслужила ново наказание.

Мери продължаваше да я гледа недоверчиво, въпреки че промърмори:

— Сега, като си помисля, и другите ти задължения са като за наказание. Трябва да прислужваш на лорд Уорик на масата, да чистиш стаята му с помощта единствено на Енид. Трябва да се грижиш и за банята му. Преди това беше задължение на Селия и тя много държеше на него.

Чак стомахът я заболя. Беше се заблуждавала, че най-лошото е свършило. Сега трябваше да бъде прислужница от най-долна класа.

— Има още нещо. Бременна съм и лорд Уорик знае това.

— И ти е възложил толкова задачи? Не мога да повярвам.

— Защо трябва да те лъжа, като след няколко месеца ще ми проличи?

— Тогава той не знае.

— Никой друг не ме е докосвал. Детето е негово и той има намерение да ми го отнеме, като се роди.

Мери зяпна.

— Май отиваш твърде далеч в обвиненията си! Ако си бременна, господарят ми ще ти намери съпруг, така че повече не се оплаквай! Хайде на работа! Трябва да изчистиш дневната, защото тази стая беше... занемарена... през последните три...

Мери не довърши. Да, едно от твърденията на Роина се потвърждаваше. Тя стисна плътно устни и заслиза по стълбите.

Роина не се захвана веднага за работа. Несъзнателно Мери й беше загнездила в ума една ужасна идея. Уорик може да я омъжи за някой долен крепостник! Господи, дано да не се досети за това!

Не й беше приятно отново да влиза в дневната. Оказа се, че щом не е привързана с окови върху леглото, стаята съвсем не изглеждаше зле. Тя ще изжули пода, докато Енид смени чаршафите. Ще забърше праха и ще подреди всичко на мястото му. Роина искаше да изтърси и килимите, но Енид поклати глава. Днес трябва да изперат бельото и дрехите на господаря. Енид й обясни това, като започна да мачка дрехите из ръцете си. Помаха й да я последва.

Роина беше прала само веднъж в живота си, но знаеше как се прави. Съвсем не беше приятно занимание. Чаршафите се накисват в дървена вана с разтвор от пепел и соден сапун. После се мачкат, изплакват и се простират. С грубите дрехи на слугите се прави същото, но не и с фините, на господаря. Те се кипват и се изпират с по-мек сапун. После отново се кипват. Преди да се изсушат, се изплакват три пъти.

Огромните казани в пералнята непрекъснато кипяха. От студената вода и сапуна ръцете ѝ почервеняха, но пък перачките бяха приятелски настроени към нея. Една дори дойде да ѝ помогне, когато Енид излезе за малко. Не, това още не беше най-тежкото ѝ задължение. Дано лорд Фулкхърст не се окаже някой чистник, който се къпе всеки ден. Може би щеше да има няколко дни почивка, докато се наложи да се справя и с това.

Когато се върна в салона, вечерята вече беше сервирана на масите. Уорик още не се беше появил, но на неговата маса сядаха привилегированите му приближени: няколко от личните му рицари, дъщерите и една попреминала младостта госпожа, която ги учеше на изкуство.

Там беше и сър Робърт. Роина се разтича да види какво още трябва да се носи от кухнята. Искаше ѝ се да поговори с него, докато не се е появил Уорик. Трябваше да му благодари за Джон Джифърд. Не беше зле да го спечели за свой приятел. Сигурно би могъл да ѝ помогне да избяга.

Когато се върна с поднос, отрупан с месо, Уорик вече беше заел мястото си. Погледът му я следеше непрекъснато. Роина не виждаше, а усещаше това, защото не го гледаше. Нещо особено изнервящо витаеше около него.

Когато Роина се върна с втория поднос, Уорик я чакаше на вратата. От изражението му ѝ прилоша.

— Не те ли предупредих, че трябва да ме гледаш?

— Забравих — излъга хладнокръвно тя. Отговорът ѝ го омилостиви съвсем малко.

— Ще забравиш ли отново?

— Не.

— Не, какво?

— Господарю.

Това го успокои напълно.

— Може би се нуждаеш от нещо, което постоянно да ти напомня на кого принадлежиш сега — отбеляза той, а ръката му собственически се настани върху едната ѝ гърда.

Роина отскочи назад и загуби равновесие върху стълбата. Уорик посегна да я хване, но всичко стана много бързо. Тя налетя на друг прислужник, който носеше огромен поднос.

Таблите задрънчаха надолу по каменните стъпала, а мъжът се хвана за стената. В този момент Уорик я сграбчи и я повлече нагоре.

— Никога не се опитвай да избягаш от моето докосване! В противен случай ще ти се случи нещо по-лошо от падане по стълбите. Сега почисти бъркотията, която създаде! И го направи бързо, защото искам лично да напълниш чинията ми. Помни, че съм гладен!

С всяка изминала минута, докато почистваше, гневът му щеше да расте. Когато свърши, ръцете ѝ трепереха.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Роина най-сетне се приближи до масата с нов поднос храна, Уорик изцяло бе погълнат от разговора със своя иконом. След малко настоя тя лично да напълни чинията му, като избираше онова, което му харесва. Заповяда ѝ да остане, за да допълни халбата му с пиво, въпреки че зад него стоеше един млад прислужник с кана в ръка. През цялото време тя не трябваше да откъсва очи от него.

На Роина не ѝ харесваше постоянно изменящото се изражение върху лицето му. Винаги познаваше кога мислите му се връщаха на нея. Знаеше, че това е друга форма на отмъщение. Тя не биваше да забравя, че е изцяло зависима от неговата милост, а такава няма да заслужи никога.

Когато се нахрани, той я извика с ръка. Дори не се обърна към нея. Проверяваше дали изпълнява заповедта му. Това направо я вбеси. Дали изобщо някой дръзнеше да му противоречи, или да го ядоса? Глупава мисъл! Дори когато не бе намръщен, той просто всяваше страх. Колкото и да бе ядосана, тя нямаше нерви отново да го предизвика. Само щеше да си заслужи друго наказание.

— Тази вечер искам да се изкъпя — сухо произнесе той, когато усети, че е зад гърба му. — Върви и пригответи всичко.

Роина затвори очи. И това няма да ѝ бъде спестено днес! Чу как една от дъщерите се изхили, а възпитателката я смъмри. Усети, че се изчервява. Всички от присъстващите би трябвало да са слепи, за да не забележат отношението на Уорик към нея. Когато господарят предпочита някоя от прислужничките, няма съмнение, че тя ще осъмне в кравата му. Никой обаче не се досещаше, че в нейния случай това не е привилегия, а наказание.

Роина побърза да се махне от салона. Искаше да избяга от тези студени сиви очи. В кухнята Мери вечеряше със съпруга си. Това ѝ припомни, че самата тя още не се беше нахранила. Но кога да го направи след всичките задължения, които ѝ беше стоварил? Дано

днешният ден да бъде изключение. Надяваше се Уорик да не се къпе всеки ден.

Мери обясняваше на Роина как трябва да изпълни новата си задача и пъхаше сочни хапки месо в устата си. Стомахът на младата жена се разбунтува. Не беше съгласна, че ѝ се полагаше само миризмата на пържоли. Тя узна, че от нея не се очаква да мъкне тежката вана до малката стая зад дневната. През лятото господарят се къпел там. Сега обаче оръженосецът му бил настанен в това помещение. Имало мъже, които трябва да носят ведрата с вода. Следващия път тя самата може да ги ръководи. Обясниха ѝ къде да намери кърпите и сапуна, които използваше единствено господарят. Предупредиха я, че господарят обича водата да е по-топла, но не гореща. Това е нейно задължение и лесно може да получи плесница, ако не се справи.

Изглеждаше влудяващо отново да прекоси салона, за да стигне до дневната. Този път Уорик сякаш не я забеляза. Никой не извика след нея. Когато най-сетне влезе в малката стая зад дневната, тя се озова лице в лице със Селия.

Веднага я позна. Любимката на лорда беше доста хубавичка. От зелените ѝ очи струеше чиста ненавист. Сукманът и ризата ѝ откриваха разкошна гръд. Медните къдрици се тръскаха предизвикателно върху раменете ѝ. Жълтеникавите зъби почти не се забелязваха, но ароматът на рози беше направо задушаващ. Тази жена, както много други благородници, явно мислеше, че силният парфюм ще замести чистотата.

Без да се церемони много, Селия направо започна атаката:

— Познавам те... Ти беше в тъмницата. Какво направи, за да заместиш наказанието с такава привилегия? Краката ли си разтвори за него, или му падна на колене, или...

— Затвори мръсната си уста и се махай, Селия!

Зелените очи проблеснаха недоверчиво.

— Ти... ти дръзваш да ми говориш така? На мен?

Само това ѝ трябваше сега: да се бие за ненавистния мъж. Ситуацията беше направо смешна — да ѝ завиждат за омразните задължения? Дразнеше я арогантното поведение на тази жена. Спомни си какво беше казала Мери Блу за нея. Това, че е любовница на господаря, явно ѝ даваше основание да се държи като надута пуйка.

Колкото и да се опитваше да не личи по говора ѝ, тя си беше една прислужница. „Аз също съм такава, — припомни си Роина. — Защо трябва да бъде по-различна от останалите?“ Това разкритие не спести сарказма в думите ѝ:

— Имам всички права да ти говоря така, Селия! Сега аз съм неговата любимка!

Това ѝ донесе една плесница, колкото неочаквана, толкова и злобна.

— Когато му омръзне кльощавото ти тяло, ще те накарам да съжаляваш, че си заела мястото ми! — Селия затръшна вратата след себе си.

Роина беше прекалено смаяна, за да отговори. Никога не беше удряна досега. Не беше приятно. Сигурно трябва да свиква с ударите от госпожа Блу или от Уорик. Но да я удря една прислужница! Представяше си обаче как ще реагира Уорик, ако се опита да върне плесницата на любимката му. Селия добре знаеше това и по тази причина се държеше толкова нахакано.

Мъжете започнаха да пристигат с ведрата. Роина отиде до дневната. Там в една ракла бяха кърпите и сапунът на лорда. Взе още една, натопи я в студената вода и я притисна до страната си. Червените следи почти не се виждаха, когато Уорик най-сетне се появи.

Той изгледа първо ваната. От нея се издигаше пара. Всички ведрата с гореща вода бяха отишли за затоплянето ѝ. Беше останала само студена вода, с която Роина трябваше да го изплакне. Тъкмо щеше да нареди за още топла вода, но неговото присъствие изкара всички мисли от главата ѝ. Особено когато погледът му се впи в бузата ѝ. Приблужи се до нея и вдигна брадичката ѝ.

— Кой те удари?

— Никой.

— Лъжеш! Какво направи, че заслужи вече недоволството на госпожа Блу?

Защо веднага приемаше, че тя е виновна? Трябва да му каже истината. От друга страна да се оплаче от Селия означава да падне на нейното ниво. Ако узнае за поведението на своята любимка, Уорик сигурно няма да предприеме нищо.

Роина предпочете да излъже и го направи с удоволствие.

— Просто се спънах, докато прекосявах салона. Нали постоянно трябва да те гледам?

Лицето му се намръщи, но този път това не я изплаши.

— Глупачка! Трябва да се научиш да се справяш с всичко.

— Ще го направя, ако ми позволиш да не те зяпам постоянно. Не искам да мислиш, че не ти се подчинявам.

— Така ли? Сега ще видим колко си покорна. Съблечи ме.

Беше очаквала това, но лицето ѝ пламна. Вече и двете ѝ страни бяха еднакво червени. Той стоеше пред нея, отпуснал ръце край тялото си. Изобщо нямаше намерение да ѝ помага. Роина не обичаше да стои близо до него и той го разбираше. Това беше друго негово отмъщение: да се отнася с нея като със своя покорна слугиня.

Роина веднага се залови за работа, без да прикрива възмущението си. Не вдигна поглед към лицето му. Със сигурност щеше да види подигравателната му усмивка. Затова пък ѝ се наложи да гледа тялото му. Колкото и да се стараеше, все още не откриваше дефекти в него.

Уорик не се наведе, когато трябваше да изхлузи туниката през главата му. Това я принуди плътно да се притисне до гърдите му. От устните ѝ се изтръгна въздишка, когато зърната ѝ веднага настръхнаха. Толкова рязко се отдръпна, че падна по гръб с дрехата в ръце.

Уорик се изсмя. Откъде би могъл да се досети за реакцията на предателската ѝ плът? Умът на Роина не го побираше. И как може да ѝ действа така, след като го мрази така силно?

Не ѝ се искаше да го приближи отново. Оставаха панталоните и ботушите. Само при мисълта за това зърната ѝ безсрамно щръкнаха. Господи, какво ѝ става?

Той търпеливо чакаше. Когато тя остана неподвижна, ѝ нареди:

— Довърши си работата! — Роина поклати глава отрицателно. Едната му вежда се повдига въпросително. — Би предпочела отново да те окова в леглото си?

Роина скочи напред и едва не го повали от порива си. Чу смеха му и стисна зъби. Това презривно чудовище...

— По-добре ще се справиш на колене.

Веднага коленичи и се озова срещу подутината в панталона му. Червенината отново завладя лицето ѝ. Пръстите ѝ започнаха да развързват колана, за да освободят това негово отмъстително оръжие.

— Доста е приятно да те видя в това покорно положение... Като кученце в краката ми. — Тонът му беше леден. — Може би и на масата ще ме обслужваш така?

Пред очите на всички?

— Моля те! — Думите неволно се изплъзнаха от устните ѝ.

Той положи ръката си върху главата ѝ, точно като върху куче, което плаче за вниманието на господаря си, и я принуди да го погледне.

— Ще продължаваш ли да ми се противопоставяш?

— Няма.

Уорик не промълви и дума повече. Беше я поставил на колене, защото бе дръзнала да откаже да довърши задачата си. Не беше ли достатъчно това унижение?

Роина свали панталоните му. Без да гледа какво се кокори срещу нея, старателно се зае с ботушите. Когато приключи, той продължи да стои. Младата жена гледаше голите му стъпала. Въпреки предизвикателството, все пак това не беше неподчинение.

— Наистина умееш да подлагаш търпението ми на изпитание — каза той, а тя продължаваше да фиксира краката му.

Този път Уорик не показва лош характер. Обърна се и се потопи във ваната. Роина въздъхна от облекчение, забравила, че ѝ предстои да го изкъпе. Той ѝ напомни.

— Какво чакаш още? Ела тук и измий главата и гърба ми!

Е, поне не иска да го изкъпе целия! Не ѝ се искаше да се приближава до голото му тяло. Само мисълта за това я караше да се чувства разгорещена и лишена от воля за съпротива.

Роина грабна гъбата, намокри я и я натри със сапун, после попита:

— Защо съпругата ти не прави това?

— Аз нямам съпруга.

— Но имаш две дъщери.

— Да, и две съпруги, които отдавна не са между живите. Имам нужда от... — Той неочаквано сграбчи сукмана ѝ, привлече я към себе си и изгърмя: — Трябваше да я посрещна, когато бях принуден да върша друго нещо! Тя изчезна. Знаеш ли какво трябваше да правя, лишен от възможността да посрещна съпругата си? — Тя се

страхуваше да отговори, а и той не я изчака. — Бях окован в едно легло, за да ти доставям удоволствие!

Господи, нима и за това трябваше да я обвинява?

— Не беше за мое удоволствие — прошепна Роина. Уорик я отблъсна.

— Моли се да открием лейди Изабел и тя да не е мъртва!

Нова заплаха с неизвестни последствия. Чудеше се дали тази жена е изчезнала, или просто е избягала, за да не се омъжи за този човек.

Уорик отново се беше ядосал. Тя усети това по сковаността на гърба му, докато го триеше. Не се изненада, когато отказа да вземе гъбата от нея. Явно беше заслужила ново наказание.

— Днес съм доста изморен. Защо не ме измиеш навсякъде? По-добре свали дрехите си, за да не се намокрят.

Дяволско изчадие! Как може да я наказва и за най-дребното нещо?

Без да каже и дума, младата жена побърза да се подчини. Изхлузи сукмана и ризата си едновременно, при което разкъса някои от връзките им. После отново навлече сукмана. Не искаше той да види, че и без водата от ваната, тя се е навлажнила сама.

Когато коленичи и започна да търка гърдите му, той я изгледа изненадан. Роина стаи дъха си. Очакваше нова заповед, но той не направи нищо. Тогава погледна нагоре и видя... широката му усмивка. Върху лицето ѝ се изписа такова удивление, че Уорик избухна в смях.

Роина седна на пети раздразнена. Последното нещо, което искаше, е да развесели чудовището. Когато му мина, той ѝ нареди:

— Хайде, довършвай, преди да е изстинала водата.

Роина го направи, но да се измие това огромно мъжко тяло си беше цяло мъчение. Сърцето ѝ се раздумка, пулсът ѝ се ускори. Настръхналите ѝ зърна се търкаха в грубата вълна на сукмана. Неволно си припомни за времето, когато трябваше да го подготвя за себе си. Толкова пъти беше виждала неговата възбуда. Сигурна беше, че още преди да е довършила къпането му, той ще изригне.

Лицето ѝ пламтеше. Уорик продължаваше да я наблюдава — все така красив, с усмивката на уста. Цялото ѝ тяло гореше. Неочаквано я обзе безумното желание да се пхне във ваната при него.

Вместо това скочи на крака и се захвана с главата му. Търкаше я с такова ожесточение, че сапунът напълни очите му.

— Достатъчно, за Бога! — оплака се той. — Сега ме изплакни!

Роина въздъхна облекчено, че се вижда краят на мъките ѝ. Посегна към ведрото и... замръзна от ужас. Спомни си, че не беше останала топла вода.

— Трябва да почакате малко...

— Не, веднага!

— Но... господарю... водата е...

— Изплакни ме веднага, да те вземат мътните!

Роина стисна устни. Добре, щом толкова настоява! С огромно удоволствие тя изля ледената течност върху главата му.

Докато водата се стичаше по лицето му, тя усети как спря дъхът му. После започна да пръхти. Удоволствието ѝ се превърна в тревога. Въпреки че не беше виновна, сега със сигурност щеше да си отнесе боя! Уорик не скочи от ваната, но тя започна бавно да отстъпва към вратата. Ръцете му най-сетне паднаха долу и сребристите му очи я прободоха.

— Аз... Опитах се да те предупредя, че няма топла вода... господарю.

— Така е, но очите ми направо щяха да изгорят.

Роина замръзна.

— Знам, че пак аз ще съм виновна! Ако ме беше попитал щях да ти кажа, че никога досега не съм къпала някого и...

— Замълчи!

Определено беше ядосан, но изглежда нямаше намерение да я набие. Това ѝ даде смелост да предложи:

— Ще се обличаш ли? Мога да донеса нещо...

— Няма нужда. Липсва ми собственото легло и имам намерение да се отправя направо в него.

— Тогава... свободна ли съм... господарю?

Въпросът ѝ прозвуча като подмазване. Погледът му ѝ показва, че той е разбрал това.

— Не, първо ще ме изсушиш.

Не би могъл да измисли по-голямо наказание заради студената вода. Уорик стана и пред погледа ѝ отново се разкри красивото му тяло.

— Доволна ли си от това, което направи?

— Не — увери го искрено Роина.

— Това ме изненадва.

Гласът му беше дрезгав. Господи, дали няма отново да прелъсти? По-добре да я освободи и да изпрати някого за Селия. Нали търсеше само отмъщение?

— Аз... Насилието не ми беше приятно повече, отколкото на тебе — отбеляза нещастно тя. — Обясних ти колко съжалявам за онова, което ти причиних. Кога ще спреш да си отмъщаваш?

— Когато образът ти престане да ме дразни. Когато всяка обида получи удовлетворение. Когато убия брат ти, причинил смъртта на моя оръженосец. Когато загубя интерес към тебе. Не и преди да... Всъщност, може би никога.

ДВАДЕСЕТА И ПЪРВА ГЛАВА

Роина лежеше върху неудобното легло в тъкачницата, вълната на сукмана беше груба, но сламеникът бе направо непоносим. Младата жена не успяваше да се отърве нито от неприятното усещане в слабините си, нито от мислите си. Този господин Отмъщение я беше объркал изцяло!

Направо не разбираше чувствата си! Тя не желае Уорик дьо Шавий. Как би могла, като го мрази? Въпреки това през последните дни той бе събудил страстта ѝ много пъти. Тялото ѝ беше запомнило това. Тази вечер, въпреки всички усилия на волята, отново му се бе подчинило.

След като ѝ беше изброил причините за своето отмъщение, страшно се беше ядосал. Тя беше видяла това в очите му и цялата се беше разтреперила. Нейният страх му харесваше. Очевидно това беше почти единственият начин да го успокои.

Беше се приближила до него с подкосени крака. Студеният му тон изобщо не я беше успокоил.

— Отново на колене! — беше заповядал той. — И внимавай да не остане и капка по мен! Ако проявиш немарливост, боят няма да ти се размине.

Роина се съмняваше, че ще го направи, но отново я беше заплашил. Чувството за самосъхранение ѝ беше помогнало да се справи със задачата си бавно и внимателно.

Това беше преживяване, което не би искала да се повтори. Отначало ръцете ѝ трепереха от страх и той знаеше това. Наблюдаваше я като ястреб — жертвата си. Това, което голото му тяло ѝ причиняваше, беше очевидно. Когато стигна до огромния му член, тя направо го галеше.

Точно тогава ѝ беше заповядал да си върви. Изненадана, Роина на секундата се бе подчинила и беше побягнала към женската половина на къщата.

Поради ранния час навсякъде беше тъмно. Отначало Роина имаше намерение да се скрие и да се успокои, после да потърси нещо за ядене в кухнята. Вместо това тя оправи сламеника си и се пхна под завивките.

Да заспи обаче, не беше никак лесно. Когато четири от тъкачките влязоха в стаята, тя още беше будна. Жените си поговориха тихо и носле бързо заспаха. Когато коремът ѝ звучно се разбунтува, понеже продължаваше да е празен, тя още гледаше втренчено в тъмното. Сънят продължаваше да е далеч, когато вратата се отвори и на прага застана огромна сянка.

Роина веднага го позна. Беше подозирала, че ще дойде, дори когато си беше представяла как се облекчава с помощта на Селия.

— Ела!

Да, именно на нея говореше, въпреки че лицето му не се виждаше. Другите жени не помръднаха. Роина също остана неподвижна.

Уорик повтори заповедта си. Роина беше погълната от промените за неземното удоволствие, което ѝ носеше неговото докосване. Това я накара ожесточено да поклати глава. Не искаше това удоволствие от него! Думите му, предизвикани от отказа ѝ, бяха предназначени единствено за нейните уши.

— Имаш същите проблеми като мен, след като още не си заспала. Нямам намерение да се мъча повече. Тръгвай, иначе ще те нося! — Роина се ужаси, като си представи сцената. Останалите несъмнено щяха да се събудят. — Ако решиш да крещиш, и това няма да ти помогне. Не се ли вразуми досега?

Преди да я е докоснал, тя скочи на крака и го последва. Уорик вървеше, сигурен, че тя е след него. Когато се обърна, пленницата му продължаваше да стои пред стаята.

— Искаш да ти помогна?

Равнодушието в тона му беше направо вбесяващо.

— Няма да дойда! Ти получи своята отплата.

— След днешния ден би трябвало да разбереш, че аз решавам какво ще бъде отмъщението ми! — Преди да продължи, устните му се разтегнаха в подигравателна усмивка. — Ти вече си обикновена крепостничка, обречена вечно да остане във Фулкхърст. Съдбата ти е в мои ръце. Ако реша да вдигна полите ти, така и ще стане. Когато ти

наредя да се пхнеш в леглото ми, трябва да побързаш да го направиш. Разбра ли?

— Да, но...

— ...но какво?

— ...Господарю.

— Бавно се учиш. Това не е чудно за глупачка като теб.

— Аз не съм глупачка... господарю.

— Така ли? Значи не мислиш, че беше ужасно глупаво твоя страна да откраднеш дете от мен?

— Не беше глупост. Просто нямах друг избор — призна тя.

— Не видях някой да те насилва с нож в гърба.

— Знаеш добре, че не съм крепостна селянка, лорд Уорик. Ако бях такава, с удоволствие бих приела нощното ти повикване като привилегия. Колкото и да ме наричаш такава, си наясно, че нещата няма да се променят.

— Говориш така, сякаш имаш избор.

— Тогава отново трябва да ме оковеш. По собствено желание никога няма да се пхна в леглото ти!

Уорик грубо се изсмя.

— Веригите бяха за твое удобство, момиче! Аз бих предпочел да се бориш. Да, нужни са ми омразата и срамът ти, когато ми се отдаваш. Може би този път дори ще те накарам да ме молиш за това?

Роина пребледня, припомняйки си последният път. Така си беше играл с нея, че ако не беше запущена устата ѝ, сигурно щеше да го помоли да я обладае. Това беше най-голямото унижение. Тогава беше завързана и не можеше да предотврати милувките му. Свободна, тя никога няма да му позволи отново да я постави в това положение. Ще се бори!

Сигурно би имала глупостта да му изтърси това, ако не беше шумният протест на стомахът ѝ. Всъщност не това, а погледът му я смути най-много.

— Кога за последен път си се хранила?

— Тази сутрин.

— Защо? Имаше достатъчно време...

— Не и преди банята ти. После исках просто да се скрия...

— Няма да обвиняваш мен за пропуснатото хранене, нито ще го правиш отново! Не ме интересува дали ще гладуваш, но това няма да

стане, докато носиш моето дете. И без друго си достатъчно слаба. Ако още веднъж си легнеш гладна, ще те набия!

— О, нямам намерение да гладувам, за да избягна отмъщението ти!

— Това е добре, защото за теб няма спасение. Сега ела...

— Връщам се в леглото!

— Идваш с мен! Нали се разбрахме, че не желая да ме прекъсваш!

— Но това важи и за тебе! Не мисля, че искаш да бъдеш и двуличник, освен че си чудовище.

Ироничната му усмивка отново се върна. Тя беше по-противна от всичките му заплахи, тъй като ги предшествахше.

Уорик направи крачка напред. Роина отстъпи.

— Не мислиш да бягаш от мен, нали?

Брадичката ѝ литна нагоре.

— Защо не, като отново ме очаква наказание? — Мислено добави: „Сигурно съм по-бърза от теб, охранен простак, такъв!“

Само миг след това Роина хукна към извитите стълби в дъното на коридора. Само да стигне до салона! Там имаше безброй места, където би могла да се скрие. Не, не беше ли по-добре да свърне към мазето?

Взимаше по две стъпала наведнъж. Уорик изруга зад нея. В дъното на стълбата се чу дрънчене на стомана. Роина замръзна на място. Пътя ѝ препречваше мъж със свещ в едната и с меч — в другата ръка. Не беше по-възрастен от нея, но поне с глава по-висок.

Преди да измисли как да действа, някой я вдигна във въздуха.

— Освободи пътя, Бернард и отиди да събудиш готвача! — изгърмя Уорик. — Момчето хукна да изпълни заповедта. Силният глас се превърна в галещ шепот край ухото ѝ: — Ако до този момент нямах намерение да те накажа, драга, сега вече ще го направя!

ДВАДЕСЕТА И ВТОРА ГЛАВА

Без огън в огнището и с множеството фенери, кухнята си беше направо приветлива. Домашният ловец на мишки изсъска гневно и се шмугна някъде. Готвачът мърмореше сънен, а Бернард държеше високо свещта. Роина продължаваше да бъде в ръцете на Уорик. Всеки път, когато се размърдваше, той затягаше хватката си.

Когато най-сетне я постави на табуретка до масата, пред нея бяха подредени чинии, отрупани с различни деликатеси. Наистина студени, но изкушаващи празния ѝ стомах. Хлябът до утре щеше да изсъхне, но сега, с маслото върху него, изглеждаше цял разкош. Имаше дебело парче печено говеждо, желиран телешки джолан, филе от скумрия, гарнирано с магданоз. Отстрани лежаха парче сирене, сочна круша и ябълков пай, заедно с халба пиво.

Когато Роина започна да се храни, Уорик попита готвача:

— Не са ли останали яребици?

— Има една, господарю, но лейди Биътрикс я иска за закус...

— Донеси я! Дъщеря ми ще яде приготвеното за закуска, като всички нас. Не виждаш ли, че тази жена умира от глад?

Роина не можеше да повярва на ушите си. Не разбираше ли той, че ѝ създава нов враг? Не е прието да отнемаш от детето си и да даваш на прислужник! Готвачът ще отговаря пред разгневената дъщеря, а самият той — о, Господи! — е съпруг на Мери Блу, нейната началничка.

— Едва ли мога да изям и това — побърза да ги увери Роина. — Не е необходимо...

— Необходима ти е разнообразна храна — настоя Уорик.

— Но аз не обичам яребица — излъга тя.

— Не храниш само себе си! — изгърмя лордът.

Тази забележка я изчерви до корена на косите. Освен това беше направена пред други двама мъже. Те веднага започнаха да я гледат с по-друго око. Фактът, че е бременна, веднага ще стане обществено достояние. Съчетан с прекомерното внимание, което Уорик ѝ

отделяше, щеше да накара всички да се досетят кой е бащата. Дали точно това иска той? Надали, щом има намерение да задържи детето за себе си...

— Нито аз, нито детето обичаме яребица и няма да я изядем! — заяви Роина, като го загледа втренчено.

След малко Уорик заповяда начумерен на успокоения готвач:

— Добре, но ще пие вино вместо пиво. Донеси една бутилка от онова, което изпратих от Туре! Роина застина, защото готвачът се оплака:

— Трябва да събудя иконома, за да отключи избата!

— Направи го тогава!

С това, че се беше отказала от любимото си ядене, Роина се беше опитала да избегне двама нови врагове. Нямаше да допусне друг, още повече, че щеше да се задави от това вино. Та то беше нейно! Не можеше да обвини в нова жестокост Уорик, защото той не знаеше, че тя е господарката на Туре. Роина спря готвача, запътил се към стълбите.

— Не е необходимо, господин Блу. От виното ми става лошо — изблъфтира отново тя.

Готвачът се обърна за потвърждение от господаря си, но той се мръщеше.

— Странно, че онова, за което хората треперят, стомахът ти не го приема.

— Не е точно така.

— Не е ли? — В тона му имаше съмнение, после стана леденостуден: — И никога не отменяй моя заповед! Ако Блу послуша теб, вместо мен, ще получи десет камшика!

Чул това, горкият готвач затърча по стълбата, за да събуди иконома. Роина спря да се храни и отпусна ръце на скута си. Уорик трябваше да разбере, че е развалил апетита ѝ.

— Достоен си за презрение със злобата си! — Бернард пое дълбоко дъх, но тя продължи: — Какво ще правиш с виното? Аз няма да се докосна до него!

— Ще го отнеса в дневната и ще го изпия лично... Веднага щом се нахраниш, ще бъдеш доведена там. Освен ако вече не си готова? — Роина толкова бързо посегна към хляба, че Уорик се усмихна. — Бернард?

— Да, господарю, веднага, щом се нахрани — увери го момчето.

Уорик вдигна брадичката ѝ с пръст, който се движеше такт с челюстите ѝ.

— Съветвам те да не преяждаш, нито да се бавиш много! В противен случай ще трябва да се върна, а това няма да ми хареса.

После я остави сама с оръженосеца и с храната. Роина дъвчеше бавно, но стомахът ѝ започна да се свива от страх. Той възнамерява отново да я изнасили!

Може би трябва да удари момчето, вместо Уорик? Така би могла да избяга и да се скрие. Ще ѝ бъде по-лесно да се справи с Бернард, отколкото с господаря му. Но дали това пък няма да навлече наказание за оръженосеца? Със сигурност Уорик ще събуди и други, за да я търсят. Този тип изобщо не го интересуваше, че хората му по цял ден работят без почивка и имат нужда да поспят! Нея това също не я интересува, но не иска целият Фулхърст да я намрази. Няма да остане и един човек, който да я защити от отмъщението им.

— По-добре е да побързаш, госпожице — подкрепи я Бернард зад гърба ѝ. — Господарят не е в настроение да чака дълго.

Роина отговори, без да поглежда назад:

— Тогава ще дойде отново за мен! Мислиш ли, че ме е грижа? И в двата случая ще си имам работа с гнева му! — „И с наказанието му“, добави мислено тя.

Чудеше се какво ли е измислил за това, че беше понечила да избяга и го беше раздразнила в кухнята. Щеше да я накара да го моли? Или нещо по-лошо? Не, по-лошо от това да желаш мъжа, когото презираш, няма!

— След като не си благодарна за великодушието му, ти си опърничава жена!

Роина се задави с говеждото. Извърна се и изгледа младежа.

— Какво великодушие?

— Кухнята е затворена, но той нареди да те нахранят. Това не е правено за никого. Господин Блу не би се помръднал, дори ако човек умира от глад.

Роина не беше впечатлена. Така беше в повечето замъци, иначе щеше да има безброй кражби.

— Той храни детето, а не мен — натърти тя.

— Не би отворил кухнята дори за дъщерите си — върна ѝ го момчето.

— Ти нищо не знаеш! — срязва го Роина. — Той ме мрази.

— Защото желае теб, а не друга? Защото с часове се колеба, преди да те събуди, въпреки огромната си нужда? Защото те носи дотук, за да не настигат босите ти крака?

Роина лесно би могла да обори тези доводи, но внезапно пламна. Докато го изкъпе, беше събудила страстта у него. Беше сигурна, че ще повика при себе си Селия. Не го беше направил... Защото още се наслаждаваше на отмъщението си? От друга страна, тя самата е в плен на неговото влияние. Не можеше да понася да го докосва, защото веднага се възбуждаше.

— А няма ли значение фактът, че не желая нито едно от оказаните ми привилегии? — Сякаш момчето щеше да разбере всичко и щеше да промени мнението си.

— Пак повтарям, че си опърничавя — беше отговорът.

— А ти си невеж и пристрастен! Господарят ти е жесток и отмъстителен...

— Престани! — извика обиден младежът. — Той е добър и уважава тези, които са му верни. Мрази единствено враговете си.

— И аз съм един от тях — прошепна Роина, като му обърна гръб.

Гледаше храната, която повече не я влечеше. Бернард произнесе зад нея:

— Негов враг? Та ти си жена! С какво си заслужила неговата омраза?

„Насилих го и откраднах дете от него“, помисли младата жена. Това престъпление беше толкова силно, че не би посмяла да го произнесе пред друг човек. Уорик дори би я убил, ако разкаже за унижението му.

Вместо да отговори на въпроса му, тя произнесе унило:

— Ще ме водиш ли при него? Приключих с това.

В този момент се върна готвачът с иконома по петите му.

— Останала ти е доста храна, момиче.

— Беше много вкусно, господин Блу, но вече съм сита. Занапред ще гледам да се храня с другите, за да не те безпокоя.

— Бебето трябва да е сито. Ще се погрижа да получаващ по-голяма дажба.

— Но няма нужда...

— Лорд Уорик би желал да е така. Значи, така щеше да стане.

Роина стисна зъби и излезе от кухнята. Преди да е стигнала каменните стъпала, някой отново я вдигна.

— Пусни ме, Бернард! Мога и сама да...

— Напълно опърничава — мърмореше той, като я носеше нагоре. — Предпочиташ да се простудиш, а аз да бъда одран жив?

— Ако ме изпуснеш, ще си счупя врата, глупак такъв!

— Всеки кавалер би придружил жена. Друг път носи обувки, госпожице.

Роина би издърпала ушите му, ако не се страхуваше, че ще я изпусне. Господ да ѝ е на помощ, щом всява у мъжете рицарски наклонности.

— Дървеният под не е толкова студен — изпъшка Бернард, като я пусна. — Трябва да почина малко, но ти върви!

Роина реши да бъде наистина проклета.

— Как би могъл да знаеш колко е студен камъкът, след като не си бос? Пръстите ми са направо замръзнали. Ще трябва още да ме носиш!

Той стоеше пред нея, останал без дъх. Тъмният салон се простираше пред тях. Само в далечния му край грееше фенер, който осветяваше спящите прислужнички.

Бернард я изглежда ужасен.

— Ако искаш, можеш да obuеш моите обувки.

— Може би е по-добре да се върна в леглото си?

Ужасът му се удвои.

— Не можеш да направиш това!

— Само гледай!

Роина се обърна и устремно направи крачка надолу. Веднага беше вдигната на ръце. Сега Бернард беше вбесен.

— Благодари се на великодушието на господаря, госпожице!

Думите му я ужилиха.

— Не ми е необходимо! Господарят ти трябва да се отнася с мен като с господарката на... — Усети се навреме, преди да е изрекла „Туре“. — ...на Къркбурой, който той унищожи.

— Лъжеш, жено!

— И ти си същият простак като него! — изсъска Роина. — Всъщност излъгах единствено, че пръстите ми са замръзнали. Сега ме

пусни!

Той почти я стовари на пода. Ръцете му не издържаха тежестта ѝ. Вече бяха стигнали пред вратата на дневната. Тя беше леко откrehната, а зад нея се чу гласът на нейния смъртен враг.

— Какво е станало с тебе? — попита Уорик задъханото момче.

— Реши да ти подражава и ме носи — побърза да отговори Роина. — Разбра, че преди да насилва жените, трябва да порасне още малко.

Подигравката се отнасяше и за двамата. Бернард се изчерви от гняв, а Уорик я дари с омразната ѝ усмивка.

— Значи новата прислужничка показва ноктите си? Ще се погрижа да бъдат изтръгнати. Влизай вътре, Роина!

Тя не помръдна, ужасена от постъпката си. Какво я караше да мисли, че може да го обижда, без да си плати за това?

— Няма да се оставя в гадните ти ръце! — Преди да продължи, изгледа Бернард. — Ако искаш да вляза, трябва да ме влачиш!

Добре би било момчето да не стои на изхода, но то беше точно там. Роина нямаше къде да избяга, когато Уорик посегна да я хване. Въпреки че се бореше с всички си ли да измъкне ръката си от железните му пръсти, тя беше вмъкната в дневната. Уорик затръшна вратата след тях и буквално я хвърли на леглото. После бавно, с нескривано удоволствие, се настани върху нея.

— Виждаш колко е незначително твоето упорство — подигра ѝ се той.

— Мразя те!

— Напълно споделям чувствата ти. Уверявам те, че в тази област съм по-добър. — Жестоката му усмивка ѝ показва, че е излишно да се съмнява в това.

Неочаквано ѝ се доплака. Няколко сълзи се отрониха от очите ѝ. Уорик попита:

— Не мислиш да ме улесняваш, нали? Обещала си ми съпротива!

— Нямам намерение да ти доставям удоволствие с омразата и презрението си!

— Не бъди егоистка, момиче — смърри я Уорик, въпреки че в очите му искреше смях. — Значи възнамеряваш да лежиш като умряла с надеждата да ми омръзнеш?

Роина започна предпазливо:

— Като спомена това...

Уорик се разсмя и това я обърка още повече. Палецът му започна да гали долната ѝ устна.

— Какво да правя с тебе?

Явно той разсъждаваше на глас, а не ѝ задаваше въпрос. Въпреки това Роина дръзна да предложи:

— Пусни ме да си вървя!

— О, това е невъзможно — увери я Уорик нежно, загледан в устните ѝ. — Ти беше девствена на много места. На това също!

Топлотата в очите и усмивката му го превърнаха в красив мъж, който направо я омагьоса. После устните му се сляха с нейните.

Роина очакваше това и се беше приготвила да устои на целувката. Изненада я обаче реакцията на тялото ѝ. Езикът му предизвика спазъм в корема ѝ. После слабините ѝ почнаха да горят.

Вярно беше, че никой досега не я бе учил да се целува. Онова, което Джилбърт беше направил преди да избяга, нямаше нищо общо с това. Онази целувка беше кратка, груба и противна. Тази беше нежна и безконечна. Искаше ѝ се да не нрави разликата.

— Добре, че си била заключена, за да те открия — прошепна Уорик.

Явно думите бяха единствената ѝ защита.

— Ти беше намерен за мен, запомни това — подчерта тя. — Спомни си, че не ти беше приятно. Сега е същото. Пусни ме да си вървя, Уорик!

Отговорът му беше нова целувка. Този път тя не беше нежна, но не можеше и да се нарече противна. Всъщност Роина толкова бързо попадна в плен на страстта си, че забрави подигравките.

Малко по-късно тя откри, че гневът му се е върнал.

— Моли се! — заповяда ѝ Уорик. Тогава обезсърчена, Роина осъзна, че го е пожелала.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Уорик беше в състояние на особена възбуда — задоволен и недоволен едновременно. В този момент тези чувства не му харесваха, но не успяваше да се отърве от тях. Двете взаимно се изключваха. Истината бе, че заровен в ленените коси на тази вещица, изпитваше невъобразимо удоволствие. А му беше необходимо единствено отмъщението.

Свалил веригите от нея, не беше имал намерение да я докосва повече. Целта му бе единствено да я дразни и унижава.

Тази нощ му беше показала какъв глупак е бил. Не би могъл да я унижава със сексуалните ѝ услуги, без самият той да плаща за това. Ако тя изпитва само срам, щеше да е по-лесно. Но Роина го желаше, въпреки отчаяните ѝ усилия да скрие това. Самият той не можеше да прогони спомена за нея от ума и тялото си.

Дразнеше го липсата на контрол. Нуждата да я има отново беше победила.

Уорик отново я изгледа. Без съмнение се преструваше на заспала. Младият мъж се усмихна вътрешно. Странно, но опитите ѝ да му се противопостави и силният ѝ дух го забавляваха. В повечето случаи тя наистина се страхуваше от него, но понякога гневът ѝ взимаше връх. Това добре го забавляваше.

Не беше си направил труда да я съблича. Просто беше вдигнал полите ѝ. Те продължаваха да бъдат в същото положение. Погали слабините ѝ. Дишането ѝ стана неравномерно, но очите ѝ останаха затворени. Разруши и тази слаба съпротива.

Със сигурност настроението му беше странно. Презираше я за онова, което му беше сторила, но и му беше приятно да я държи в своята власт. Поривът му отново да я погали, въпреки пресищането си, повиши раздразнението му.

Отмести ръката си, решил, че присъствието ѝ до него е виновно за всичко.

— Върви си! Нямам намерение да споделям леглото си с теб повече от необходимото.

— Изпълнена съм със съчувствие — избъбра Роина, като стана. Веднага се насочи към вратата.

Сарказмът ѝ беше прекалено безочлив, за да бъде отминат.

— Спомняй си за леглото ми, когато се въртиш в своя сламеник!
— извика той след нея.

Роина се обърна. Върху устните ѝ се беше настанила иронична усмивка.

— Леглото ти вече е забравено. Вместо в него бих лежала върху камъни.

— Когато ме молеше да те любя, не останах с такова впечатление.

Лицето ѝ пламна. Трябва занапред да внимава с подигравките. В този момент Уорик забеляза босите ѝ крака.

— Върни се, Роина! Нямам намерение отново да те нося, защото си забравила да obuеш обувките си.

— Забравила съм? Будиш ме посред нощ и очакваш от мен да бъде напълно облечена?

— Изобщо не беше заспала. Няма значение. Може да останеш тук, а утре сутринта ще наредя да донесат обувките ти.

— Няма да настина, повярвай ми!

— Да не би да имаш намерение да стоиш там и да спориш с мене?

— Не — отговори Роина и сведе глава.

— Тогава се връщай в леглото!

Пленницата се подчини със скоростта на охлюв. Това наистина беше изпитание за търпението и добрите му намерения. Стигнала до леглото, той вече беше достатъчно ядосан, за да добави:

— Свали тази риза! Не искам, когато в съня си се допра до тебе, да ме ожули.

Вирнатата ѝ брадичка сякаш му говореше, че не може да я излъже. Роина хладнокръвно изхлузи дрехата през главата си. Уорик се ядоса не от предизвикателното ѝ движение, а от зачервената ѝ кожа вследствие на грубите дрехи.

По дяволите! Беше ѝ предложил да спи в леглото му, за да не настине. Ще му се наложи да направи и други отстъпки. Не му се

искаше отмъщението да се подкопава, но мислено реши на утрешния ден Енид освен обувките, да донесе и собственото ѝ бельо. Това наистина трябва да бъде последното толериране, иначе пленницата ще реши, че отмъщението му не е сериозно.

За да провери дали вече не си го мисли, той отбеляза:

— Приятно е да те поставям на мястото ти!

— Кое е в краката ти! — срязва го Роина.

Уорик започна да се съблича. Усмихна ѝ се лъчезарно и нареди:

— Така ще бъде, щом го искам! Сега се пъхай под завивките. И да не чувам и дума повече от теб тази нощ. — „Нито да виждам прекрасното ти тяло“, добави мислено той.

Роина бързо се подчини. Уорик изгаси свещите и се пъкна под завивките, търсейки си удобна поза за спане, той неволно се доближи до нея.

— Имам чувството, че ако отново ме докоснеш, ще полудея! — извика Роина.

Уорик се изкуши да я опровергае. Вместо това ѝ прошепна:

— Тихо. Прекалено изморен съм, за да те насиля отново... колкото и да ме молиш! — След което предизвикателно я прегърна и я придърпа към себе си.

— Така няма да заспя — изсъска младата жена.

— Моли се аз да го направя, иначе няма да има значение колко съм изморен. — Тя застина. Спря дори да диша. Уорик се засмя и я прегърна по-силно. — Реша ли да те имам, нищо няма да ме спре. Заспивай, преди да съм променил намерението си!

Роина млъкна. Уорик беше изморен, но не толкова, за да не оцени топлината на тялото до себе си. Имаше опасност да свикне с нея.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бог е милостив, все пак. Когато на другата сутрин Роина се събуди, стаята беше празна. Не знаеше как би могла да погледне Уорик след изминалата нощ. Най-сетне имаше временен отдых, но не и от спомените.

Когато я връхлетяха, тя изпъшка и зарови глава под възглавницата. Толкова беше сигурна, че ще устои и няма да се моли. Кръвта ѝ бушуваше от страстта и думите, които той копнееше да чуе, се бяха изплъзнали от устните ѝ. Тогава всичко ѝ беше безразлично. Вълнуваше я единствено неописуемото удоволствие, което ѝ доставяше. След това ужасът и самоомразата я бяха погълнали, заплашващи да останат вечно у нея. Все още не можеше да понесе мисълта, че ще го погледне и ще види подигравателното му изражение.

Тя ще умре от срам, а той само ще се изсмее. Слабостта ѝ не означава нищо за него. Интересува го единствено неговият триумф. Да, той ще се смее, а тя ще го намрази още повече и...

— Измъквай се от завивките, момиче, и сложи това!

Роина изпъшка и се извъртя. До леглото стоеше Уорик.

Държеше собственото ѝ бельо, сукмана и обувките, оставени в тъкачницата. Намръщен, продължи:

— Да не мислиш, че можеш цял ден да мързелуваш само защото снощи ми достави удоволствие? Положението ти не се е променило. Задълженията, които тази сутрин пренебрегна, си остават. Понеже вече закусих, ще ми прислужваш на вечеря. Сега върви да хапнеш и се захващай за работа!

Тръгна си, преди да е успяла да му отговори. Наистина мързелуваше, и то в неговото легло.

После ѝ мина през ум, че го беше погледнала и беше оцеляла. Значи няма да ѝ се подиграва? Не го разбираше. Беше пропуснал идеална възможност отново да я унижи.

Изглежда дрехите. Объркването ѝ стана още по-голямо. Ясно ѝ беше, че трябва да носи дрехи на прислужница, за да не забравя

положението си. Но не разбираше защо ѝ е позволено да носи финото си бельо.

Гледаше смаяна към вратата. Този жесток човек не позволяваше да гладува и да настива, като ѝ показваше, че го прави заради бебето. Но сега не искаше кожата ѝ да се жули, а това не беше заради детето. Жесток е, наистина, но и до мозъка на костите.

Господи, как можа да си го помисли? Уорик дьо Шавий изобщо не е способен на никаква любезност. Без съмнение е намислил друго, за да я измъчва.

Роина се облече и въздъхна от облекчение, като почувства до тялото си меката тъкан. Червената ѝ риза беше дълга до глезените, както се полага на една дама. Усещането беше толкова приятно, че когато влезе в сана, почти се усмихваше. Стана ѝ още по-весело, защото нямаше Уорик да я изнервя с погледа на студените си сребристи очи. Потърси с очи Милдред, но край огнището седяха само дъщерите на господаря и наставницата им. Явно учеха нови бодове. Докато стигне до стълбата към кухнята, тя повече не ги погледна. Не забеляза каква омраза имаше в очите им.

— Не ѝ обръщайте внимание, скъпи — посъветва ги лейди Роберта. — Дамите не се занимават с жени от нейния тип.

— Но тя е прекарала нощта в дневната — подчерта тринадесетгодишната Мелизанд. — Със Селия това никога не се е случвало!

— Селия едва ли е приятна компания с нейната вятърничавост — отбеляза Биътрикс, като подсмръкна презрително.

На четиринадесет, Биътрикс беше по-възрастната, ако е се смяташе незаконородената Ема. Баща ѝ не я признаваше, а сестрите — още по-малко. Мелизанд беше по-хубавата. Косите ѝ бяха руси, а в сивите ѝ очи имаше достатъчно синьо, за да не бъдат надменни като на баща ѝ. Биътрикс имаше кестеняви коси и кафяви очи, а лицето ѝ беше прекалено тясно. Би могла да мине за симпатична, ако изражението ѝ не беше постоянно намусено. Всеизвестен факт беше, че баща ѝ е бил сгоден за майка ѝ много отдавна. Съпругата му не се е отличавала с красота, но Уорик я е взел заради нейната миловидност и милосърдност.

Биътрикс не проявяваше тези качества към сестра си. Тя беше по-голямата и щеше да наследи баща им. Мелизанд щеше да получи

зестрата на майка си, но за Биътрикс оставаше всичко друго, след като липсва наследник от мъжки пол. Това беше причината, поради която девойката се ужаси, разбрала за лейди Изабел. Но отскоро се носеха слухове, че е изчезнала, може би мъртва, и тя скрито ликуваше. Толкова дълго баща ѝ беше избирал нова съпруга и така трудно беше подписал брачния договор... Зает с постоянните си войни, едва ли ще намери време отново да си търси друга съпруга.

На Биътрикс определено не ѝ харесваха слуховете относно новата прислужница. Говореше се, че е бременна и че детето е на Уорик. Това не я безпокоеше, защото господарите не се женят за слугини. Според други слухове тази жена имала благороднически произход и просто си е навлякла омразата на Уорик.

Биътрикс не вярваше на това. Дори баща ѝ, който беше безмилостен към враговете си, не би могъл да се отнася така с една дама. Но ако всичко е истина и момичето му роди син, той може и да реши да отиде под венчило с нея.

Биътрикс знаеше колко много баща ѝ жадува за момче, но тя не можеше да понесе мисълта, че трябва да се прости с наследството. За него бе мечтала цял живот. След като няма хубостта на Мелизанд, това е единственият начин да си осигури подходящ съпруг.

— Ето я отново — каза Мелизанд, когато Роина се появи с Енид до нея. — Чудя се откъде е взела тази хубава червена риза?

— Без съмнение баща ни я ѝ е дал, за да я глези — отговори Биътрикс, присвила очи. — Мисля да я извикам и...

— Няма да направиш подобно нещо, млада госпожице! — намеси се рязко възпитателката. — Ако причиниш неприятности на любовницата на баща си, те неминуемо ще се върнат върху собствената ти глава. Помни това и когато се омъжиш!

Биътрикс изглежда възрастната жена, но не възрази. Обикновено не обръщаше внимание на мъдрите ѝ съвети. Когато тази благочестива лицемерка я нямаше, Биътрикс знаеше как да се забавлява.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Дневната не беше много мръсна и двете с Енид бързо я чистиха. Наближаваше обяд, когато Роина се насочи към тъкачницата. Една от вратите, край които минаваше, се отвори внезапно и тя подскочи изплашена. Бързо я издърпаха вътре.

— Крайно време беше да се появиш! — Гласът беше сърдит, но обичта в него беше позната.

— Милдред!

— Цяла сутрин чакам да излезеш от тъкачницата. Защо идваш отдолу?

Роина беше прекалено заета с това да прегръща своята приятелка и не й беше до спорове.

— Как попадна във Фулхърст? И на тебе ли иска да отмъщава Уорик? Толкова се радвам да те видя, Милдред, но не искам това чудовище да наказва и теб! Не мислех, че ще те видя...

— Замълчи, милата ми — успокой я прислужницата и я настани на табуретка между панерите с шивашки принадлежности. — Как бих могла да кажа нещо, след като не си затваряш устата? Защо не отговори на въпроса ми? Казаха ми, че ще спиш в тъкачницата.

Милдред придърпа стол и седна до нея, но Роина не я погледна, когато отговори:

— Спах долу миналата нощ.

Изчервяването й беше достатъчно красноречиво и Милдред не попита повече. Само отбеляза:

— Не съм изненадана.

— И защо? Той вече получи своя реванш!

— Не знаех.

— Да, направи така, че да почувствам същото. Не мога да разбера защо продължава да го прави!

— Значи е било ужасно?

— Повече от ужасно!

— Всичко ли беше така?

Роина се намръщи.

— За какво намекваш?

Милдред сви рамене.

— Ако правилно съм те разбрала, котенцето ми, би трябвало да почувстваш същото, което причини на него. Така ли беше наистина? — Лицето на младата жена стана още по-червено. — Виждам, че има разлика. Това и трябва да се очаква, след като такъв хубав мъж...

— ...и жесток...

— ...знае какво иска.

— Единственото нещо, което Уорик дьо Шавий желае, е да платя за алчността на Джилбърт. Сега ми кажи какво правиш тука? Мислех, че те е зарязал в руините на Къркбурой, без възможност да се върнеш дори в Туре.

— Никой не беше оставен в руините. Лорд Уорик пощади града. Изгори само хана, където са го пленили. На всички, останали без подслон, предложи убежище в земите си. Колкото до мен, той мисли, че ми е задължен. Повярвай ми, уверих го, че съм изпълнявала единствено твоята заповед.

— Знам колко мрази да слуша извинения!

— Да, мислех, че ще ме убие, ако още веднъж спомена за твоята невинност. Предложи ми подслон във Фулхърст, ако му се закълна във вярност. Приех предложението с удоволствие. Единственият проблем е, че ми забрани да разговарям с тебе.

Роина въздъхна.

— Така си и мислех, той не би понесъл да съм облекчена от присъствието ти тук.

Милдред стисна ръката ѝ.

— Не се отчайвай, миличка! Сигурна съм, че не е толкова лош, колкото иска да се представи. До ушите ми стигнаха толкова слухове за събитията, направили го такъв, че направо го съжалявам.

— Съжаляваш го? — Роина не вярваше на ушите си. — Да не би да те е ударил по главата, преди да те домъкне тук?

Милдред се засмя.

— Не, само ме мъкнеше из околността, за да търси изчезналата си годеница. Трябва да те уверя, че хич не мислеше за нея. Изобщо не беше разочарован, когато не я откриха. Но всеки ден при него

пристигаше човек от крепостта, който му носеше информация от Джон Джефърд.

Роина застина.

— Джон? Мислех, че е само тъмничар тук. Какви вести може да е чакал от него Уорик?

Милдред я изгледа недоверчиво.

— Не се прави, че не разбираш!

— Но Уорик не знаеше, че Джон се грижи за мен в тъмницата!

— Как да не е знаел, след като той е заповядал това?

— Той? Мислех, че сър Робърт...

Значи Уорик я беше хвърлил в тъмницата само за да страда от ужасните картини във въображението си. Килията ѝ беше почти палат с тъмничар като Джон. Не е възможно Уорик да не познава доброто сърце на този човек.

Благородството му просто витае във въздуха. Той не би могъл да нарани ничия душа. Внезапно Роина извика:

— Нищо не разбирам! Защо е трябвало да се грижи за мен, преди да е сигурен, че нося неговото дете?

— Понякога жената зачева много бързо. Имаш ли някакви проблеми? Разполагам с някои неща, които биха ти помогнали.

— Не, единственият симптом е липсата на месечното ми разположение — успокой я бързо Роина.

— Така беше и с майка ти. Вършеше и най-тежката работа, сякаш не е...

— Милдред, не желая да говорим на тази тема, след като Уорик има намерение да ми отнеме детето!

— Казал ли ти го е? — попита замислена Милдред.

— Иначе бих ли била толкова сигурна? Заяви, че ще ме лиши от него така, както аз го откраднах от него.

— А ти искаш ли си го?

— Разбира се! Та то е мое!

— И негово — изтъкна прислужницата.

— Но той не го е пожелал!

— Ти също!

— Но Уорик го иска само, за да ме нарани!

— Това не е убедителна причина.

— Да — и може би той ще го разбере. Да не правим планове за оставащите осем месеца. Със сигурност дотогава няма да напуснеш замъка. Минавала ли ти е мисълта за бягство?

— И още как — изсумтя Роина. — Само да разбере кога двете врати остават без стража, изчезвам!

Милдред се засмя.

— Няма да е толкова лесно, но може би лорд Джилбърт ще помогне, когато разбере къде си. Не се съмнявам, че вече е узнал за разрушаването на Къркбурой. Чудя се защо още не е пристигнал пред вратите на Фулкхърст с армията си.

— Не си го и помисляй дори! — ядоса се младата жена. Предпочитам да търпя жестокостите на Уорик, отколкото отново да попадна в ръцете на този омразник!

— Доведеният ти брат би могъл да те ожени отново...

— Един грохнал съпруг ми стига, Милдред! Колкото до Джилбърт, преди да избяга от Къркбурой, той ме целуна съвсем не като брат!

— Значи най-сетне е издал похотта си? Бъди сигурна, че ще последва и повече. Сигурен, че вече носиш наследника на Къркбурой, не би се поколебал да те пъкне в леглото си. Е, поне е красив мъж. Сигурно няма да имаш нищо против него?

— Милдред!

— Е, тогава бъди доволна, че скоро няма да напуснеш тези стени. Тук си на сигурно място и Джилбърт не може да се докопа до тебе.

В това имаше нещо вярно, но Роина не би желала затворничеството и прекаленото внимание на Уорик да имат чак такова значение.

— Защо ми се струва, че не си много разтревожена, Милдред? Мислиш, че Уорик е приключил с отмъщението си спрямо мен? Грешиш. Решил е, докато съм под покрива му, с всякакви жестокости да ме наказва като най-долна крадла!

— Мисля, че враждебността му няма да продължи дълго. Ти може и да го харесаш. Когато му го покажеш, няма да се държи така.

— Вече съм сигурна, че те е праснал по главата, преди да те домъкне тук!

Милдред се изсмя.

— Грещиш, миличка. Просто съм имала възможност да го наблюдавам по-дълго време. Той не е толкова жесток, колкото се представя. В противен случай би те измъчвал до смърт и би се наслаждавал на това. Вместо това лорд Уорик просто иска да изпиташ същото като него.

— И ми наложи статуса на крепостна селянка!

— Ако питаш мен, към теб го привлича не само отмъщението. Досега враговете му са били само мъже. Не е свикнал да се оправя с жени.

— Такива разсъждения няма да ми помогнат, Милдред! — възкликна ядосана Роина.

— Тогава не си мислила да използваш оръжията, които притежава всяка жена, нали?

— Какви оръжия?

— Красотата ти, например. Неговата похот. Може би детето ще го подтикне и към брак?

— Той никога...

— Да, ще го направи, ако отчаяно те желае! Ти можеш да го предизвикаш. Можеш да го накараш дори да те обикне!

Господи, как ли това чувство би семестило в сърцето на Уорик? Дали би могъл и да обича така, както мрази? Не, мисълта за това беше направо абсурдна! Но Милдред не беше свършила.

— Повечето дами ненавиждат задълженията си в брачното ложе. Мъжете им са похотливи мръсници, чиято цел е да правят деца. Ти вече знаеш как ще изглеждат нещата леглото с този мъж. Като съпруг едва ли ще бъде различен. Освен това той е млад, доста силен и не е грозен.

— Дори е красив... когато се усмихне — възрази, без да помисли Роина. После осъзна, че е казала нещо добро за своя мъчител. — Ти си полудяла, Милдред и приказките ти са направо смешни. Единственото, което Уорик иска от мен, е пълна компенсация за кражбата ми. Той презира дори сянката ми!

— По-скоро мрази единствено ефекта, който имаш върху него. Ти не ме разбра. Искях да кажа, че той постепенно би могъл да стигне до мисълта за женитба с теб. Засега просто трябва да го накараш да забрави, че иска да те наказва.

— Това би било чудо!

— Напротив, просто му предлагай неочаквани неща, това ще го обърка. Ако реши, че въпреки всичко го желаеш, още по-добре. Вместо да измисля нови наказания, ще прекарва времето си в чудене. Дали ще можеш да го направиш?

— Сигурна съм, че не мога да заприличам на глупачка. Колко се заблуждаваш, Милдред!

— Съвсем не. Не ти ли харесва как се отнася с теб?

Роина си припомни как го беше молила да я люби през миналата нощ и потръпна.

— Не!

— Тогава направи така, че нещата да се променят! Покажи му, че си същата, каквато беше, преди да пристигнат Д'Амбре. Никой мъж тогава не би могъл да ти устои.

— Не мисля, че бих могла да бъда отново онова безгрижно и щастливо момиче.

Милдред я прегърна развълнувана.

— Знам, сладката ми! Просто се преструвай на такава! Можеш ли да го направиш?

— Може би.

— Значи ще опиташ?

— Трябва първо да помисля. Не съм сигурна, че искам вече внимание от Уорик.

— То няма да се промени и без това.

Брадичката на Роина се вирна упорито.

— Не съм сигурна, че ще престана да го мразя!

Прислужницата се засмя.

— Ами мрази си го, но не позволявай да отгатне истинските ти чувства. За разлика от него, на твоето лице те не се проявяват. Само помни: след като веднъж започнеш играта, може да се окаже, че нещата са се променили.

Мисълта, че Уорик дъо Шавий би могъл да я ухажда, беше толкова смешна и нелепа, че Роина се отказа да спори. Реши да смени темата.

— Как стана така, че сме сами в шивалнята, Милдред?

— Изпратих жените да изпробват новата боя.

Роина се засмя, като видя дяволития поглед на приятелката си.

— Да не е онова ужасно зелено, което с теб направихме миналата година?

— Точно така, само че не им казах истината. Посъветвах ги да очакват красив нюанс и те ще загубят доста време, докато го търсят. После ще си призная, че съм забравила за жълтото, което прави боята да прилича на пролетен лист.

— Имаш ли право да командваш шивачките?

— Не, но всички са предпазливи с мен, след като съм прислужница на господарските щерки. Не са сигурни докъде се простират правата ми и се подчиняват, без да питат.

— Как ти се струват момичетата?

Милдред изсумтя.

— По-високомерни и самолюбиви кучки не си срещала! Лорд Уорик изобщо не ми направи услуга с тази длъжност, но той дори не подозира всъщност колко са разглезени дъщерите му. Те се възползват от факта, че почти никога не е при тях.

— Да, нескончаемите му войни с Джилбърт и още Бог знае с кой. Дали няма да заминава скоро?

— О, не разчитай на това, миличка. Освен това твоята участ няма да стане по-лека, ако го няма.

— Ще ми бъде по-спокойно.

— Представи си, че реши отново да те затвори в тъмницата.

Това беше много вероятно, а може би Джон нямаше да я пази този път. Алтернативата беше да покори този мъж, но как би могла да се справи с тази задача?

Роина се изправи, ядосана.

— По-добре да си тръгвам, преди да са ни хванали. Ще накажат и двете ни.

— Но това е етажът за жените — възрази Милдред. — Той не стъпва тук...

— Снощи направи точно това — прекъсна я младата жена, тръгнала към вратата. Там внезапно спря и се обърна. — Какво искаше да кажеш с това, че Уорик непрекъснато трябвало да живее с мисълта за отмъщение?

— Не си ли чула за случилото се тук преди шестнадесет години?

— Той спомена, че някой друг е владеел Фулкхърст. За това ли става дума?

— Да. Лорд Уорик не е бил тогава тук, иначе и той е щял да загине.

— Обсадени ли са били?

— Не, имало е предателство. Казаха ми, че някакъв феодал на име Едуард Бейнат ламтял за Фулкхърст и за лейди Елизабет, майката на Уорик. Той бил приятел на семейството и никой не подозирал за истинските му намерения. При едно гостуване той пристъпил към действие: отпратил всички войници и слуги, за да не се намесят. Промъкнал се в спалнята и убил бащата на Уорик пред очите на лейди Елизабет. Глупакът мислел, че тя ще бъде прекалено изплашена, но не отчел чувствата ѝ към убития си съпруг. Тя го издала и за наказание той я предал в ръцете на подчинените си. Горката жена умряла от перверзиите им. Двете сестри на Уорик, за да не ги сполети същата участ, се хвърлили от парапета. Едната загинала на място, а другата се осакатила и цяла седмица агонизирала, преди да умре в страшни мъки.

Сега Роина разбра защо Милдред съжалява Уорик.

— Бих предпочела да не знам това — отрони се от устата ѝ.

— Мъдро е да познаваш врага си. Когато узнал за ужасните събития във Фулкхърст, лорд Уорик бил на шестнадесет години. След шест месеца научил подробностите, но без помощта на краля или без собствена армия, бил безсилен. Бейнат знаел това и оставил Уорик жив. Но не взел в предвид това, че все още бил в сила брачният договор, направен преди години. Макар и млад, когато получил рицарско звание, Уорик потърсил годеницата си. Със земите и зестрата ѝ спретнал солидна армия. Помогнал му и баща ѝ.

— Върнал си е Фулкхърст?

— Да.

— Убил ли е Бейнат?

— Със собствените си ръце, но това не го задоволило. Фактът, че трябвало да чака две години, за да си отмъсти, отровил душата му. Освен това, поради жестокостите и глупостта на Бейнат той заварил имението в окаяно положение.

— Искаш да кажеш, че и другите земи на престъпника станали негова цел?

— Кхърст станал двойно по-голям. През това време Уорик загубил съпругата си и се оженил втори път. Втората му жена била с

обикновен произход, но той се стремял още повече да увеличи богатствата си.

— Сигурно е имал и друг враг и се е нуждаел от по-голяма армия?

— Не, но се заклел, че никой няма да му стори зло, без да плати скъпо за това. Тази клетва го въвлича в непрекъснати войни.

— И се е превърнал в жестоко чудовище — отбеляза горчиво Роина.

— Не, такъв е станал, когато е узнал за трагичната гибел на семейството си. Скръбта и отчаянието са превърнали онова момче в този мъж, когато познаваш. Казват, че между двамата няма никаква прилика. Някога е бил весел, мил, преливащ от хитростите и радостта на един младеж.

— А мъжът е студен и безсърдечен...

— Сега знаеш причината за промяната у него. Все още има шанс да възвърне истинския си образ.

— Дали би го направил?

— Къде е оптимизмът на собствената ти младост, Роина?

— Смазаха го мъжете от семейство Д'Амбре.

— Тогава си го върни, миличка. Като излекуваш този мъж от демоните на миналото му, сама ще успееш да осигуриш бъдещето си. Заслужава си да опиташ, не мислиш ли?

— Съжаляваш го, но не си принудена да търпиш непрекъснатите му наказания. Ако питаш мен, той и демоните му напълно си подходат — каза раздразнена Роина.

— Ще позволиш ли собственото ти нещастие да те направи така безсърдечна и злопамятна като него?

— Не го изкарвай, че прилича на мен, Милдред! Казах ти, че ще помисля.

— Много добре! — Прислужницата въздъхна, но добави упорито: — Не пламваш ли поне малко съжаление към него сега?

— Дори и капчица! — заяви Роина. Искаше й се това да беше вярно.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Добре дошъл, Шелдън! — възкликна Уорик и прегърна приятеля си. — Цяла вечност не си ни посещавал.

— Сигурно защото всеки път ми чупиш по едно ребро.

— Лъжеш — отрязва го Уорик.

Шелдън дъо Вер не беше толкова едър, но на височина бяха еднакви. Той беше най-големият син на семейството, в което Уорик беше живял и служил като негов оръженосец. Въпреки че между тях имаше пет години разлика, двамата бяха добри приятели. На тридесет и седем, Шелдън беше с прошарени брада и коси, белег на семейството му. Белите коси не накърняваха красотата му, но когато го видеше за пръв път човек, му изглеждаше малко странен.

— Позволи на оръженосеца ти да свали тази тежка ризница и сядай — продължи Уорик, като го водеше към огнището. После извика към минаващото наблизо момиче: — Ема, донеси нещо освежаващо за госта ми! — Момичето се обърна, за да изпълни заповедта, когато той извика след нея: — Искam новата прислужница да ни обслужи!

Шелдън се загледа в гъвкавата походка на девойката.

— Все още я третираш като прислужница — отбеляза тон, след като момичето изчезна към женското отделение на къщата.

— Тя е такава.

— Но също е и твоя дъщеря!

Уорик се намръщи.

— Не е доказано. Кълна ти се, че спях с майка ѝ само веднъж, когато ме пуснахте за малко у дома. Тогава бях на петнадесет и не ми се вярва...

— Не се залъгвай — прекъсна го приятелят му. — Достатъчно е да я погледне човек, за да се увери, че е твоя дъщеря. Всъщност само тя прилича на теб.

Уорик се отпусна тежко на стола си, още по-намръщен.

— Не подозирах за съществуването ѝ, докато не я видях напълно пораснала. Майка ѝ толкова се страхуваше от мене, че я е крила в

селото. Прислугата пък беше достатъчно благоразумна, за да не споменава за Ема. Дори ти досега не си ми говорил за нея.

Шелдън се изчерви, защото това беше самата истина.

Уорик изсумтя.

— Тогава, приятелю мой, тя беше толкова смутена, че изобщо не помислих да търся прилика. В същото време се почувствах абсолютен глупак за това, че не съм и подозирал за съществуването ѝ.

Шелдън се засмя.

— Такова объркване не се забравя лесно.

— Така е. Отначало тя се криеше, когато си бях вкъщи, сега обаче не е така.

— Но ти призна ли я?

— Не. Казах ти, че това не може да се докаже. Когато се е родила, баща ми беше още жив. Може и да е негова дъщеря.

— Вярваш на това не повече от мен, нали? Всеизвестен факт е, че баща ти толкова обичаше своята майка, че едва ли е търсил услугите на други жени.

Уорик не можеше да отрече това и се ядоса още повече.

— Е, стари приятелю, още не съм те поздравил като хората, а ти ми говориш само за нея!

— С това трябваше да започна. По-малкият ми син Ричард би искал да се ожени за нея — въздъхна Шелдън.

Уорик дълго го гледа, после избухна в смях.

— Да се ожени за нея? Да не би да се шегуваш?

— Ни най-малко. Не вярвам да си забелязал, но с твоята мощ човек трябва да се съобразява. Съюзът с тебе би повишил властта на всеки феодал. Не те ли отрупват с искания за дъщерите ти?

— Да, дори са толкова много, че не се замислям над това. Имам две законни дъщери. Всяка от тях бих дал с удоволствие на Ричард.

Шелдън се намръщи.

— Не се обиждай, Уорик, но синът ми заплаши, че ще се премести във Франция, ако му доведе някоя от тях. Исква единствено Ема и трябва да призна, че съм съгласен с избора му.

— Но тя не е нищо повече от крепостна селянка! — избухна Уорик.

— Не и ако я признаеш за своя дъщеря!

— Това няма да е добра услуга на семейството ти. Ема няма възпитанието и маниерите на дама. Само ще ви посрамва...

— Може да бъде научена на необходимото.

— И кой ще го направи? — изгърмя Уорик. — Ако помоля лейди Роберта да се заеме и с незаконородената ми дъщеря, тя ще се изсмее в лицето ми или ще ме напусне веднага. Няма да стане!

Приятелят му отново въздъхна.

— Трябвало е да бъде научена отдавна, но ти не си знаел за съществуването ѝ. Аз също нямам съпруга, която да се заеме с нея. Колко ще бъде разочарован Ричард! Това момиче му е легнало на сърцето. Наистина ли е толкова невъзпитана?

Уорик не чу въпроса. В салона влизаше Ема, следвана от Роина. Видът на русокосата пленница издуха всички мисли от главата му. Тя не го погледна, докато изчезна по стълбите към кухнята.

Врхлетяха го спомени за предишната вечер и той започна да се върти неспокойно на стола си. Тогава се сети Шелдън.

— Какво си ме зяпнал?

— Попитах те дали не възразяваш да наема жена за Ема — отговори нацупено Шелдън. — Необходимо ми е одобрението ти, преди да започна да правя нещо по въпроса.

Уорик продължаваше да седи отнесен.

— Човече, какво ти става?

Роина се беше върнала с поднос, отрупан с напитки. Точно тя го смущаваше, това е истината! Не можеше да я погледне, без да си спомни как му действа. Като мислеше за това, слабините му започваха да горят. Гняв и страст се преплитаха и, изглежда, ядът щеше да победи.

— Желаете ли още нещо, господарю?

Роина беше оставила подноса между двамата. Стоеше край него и смирено гледаше в краката му. Беше я облякъл в дрехи на прислужница, но, по дяволите, от нея лъхаше кралско достойнство! Това отначало го разгневи, но после го накара да се усмихне. В къщата си имаше най-подходящия човек, който би могъл да се заеме с обноските на Ема.

След тази мисъл той заповяда:

— Върви и кажи на госпожа Блу да приготви стая за моя гост!

— Очевидно няма да получа отговор на своя въпрос — отбеляза Шелдън, след като Роина излезе. — Това ли е дамата, която беше затворил в тъмницата си?

— Как си разбрал за това? — изненадан, попита лордът.

— Преди две седмици идвах във Фулкхърст, за да поздравя съпругата ти. Никой ли не те е информирал?

— Не. Но откъде имаш сведения за Роина?

— Видях огромния ескорт, който я настани в тъмницата, пък и всички само за това говореха. Наистина ли е дама?

— По-правилният въпрос е дали е била. Беше, но вече не е.

— Как така?

— Защото е моя пленница и няма никакви права. Понеже не я обесих, нито одрах кожата от гърба ѝ, нито я осакатих, я превърнах в крепостна селянка.

— Какво е направила?

— Не искам да говоря за престъплението ѝ. Запомни само едно: трябва да е щастлива, че не я убих!

Шелдън мълча известно време, защото усети, че приятелят му е прекалено афектиран.

— Трябва да е било наистина ужасно — накрая измърмори той. После се сети, че проблемът му не е разрешен. — Какво ще правим с Ема?

— Остави това на мен. Новата ми прислужница може да я научи. Нека да видим дали желязото може да се превърне в сребро, преди да говорим повече.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Скоро след като Роина се върна в тъкачницата, на прага ѝ застана Селия. Презрителното изражение и стиснатите ѝ устни не вещаеха нищо добро.

— Веднага тръгвай за източната кула, жено! Там е приготвена баня за сър Шелдън и трябва да му помогнеш да се изкъпе.

Сега Селия тържествуваше, а на Роина ѝ се стори, че подът под нея се разтваря.

— Мери ли те изпрати при мен?

— Не, Уорик. — Селия се усмихна самодоволно. — По-добре побързай, защото гостът вече е в стаята си. Запомни, че той е най-добрият приятел на господаря. Няма да му хареса, ако откажеш услугите си!

Чули това, две от жените се изкикотиха. Роина просто стана и напусна стаята. Беше ядосана на Уорик за новото унижение, но повече се сърдеше на себе си. Вече беше започнала да обмисля предложението на Милдред. Всеки мъж, който можеше да изпрати жена в леглото на друг мъж, не заслужаваше нейното уважение.

Всъщност беше и изненадана. Мислеше, че този път не би могла да го погледне от срам. Той не спомена нищо за предишната нощ, въпреки че споменът за нея светеше в погледа му. Вместо това я беше предложил на приятеля си.

Може би бе заслужила ново наказание, но не откриваше причината. Когато го нарече свой господар, дори не се беше поколебала. Веднага се беше подчинила на заповедта му. Може би Уорик иска да ѝ покаже, че доброто поведение няма да ѝ помогне с нищо? Има ли по-лошо наказание от това да изкъпеш непознат?

Без съмнение щеше да се озове в леглото му, независимо от желанието на Уорик. Рицарят може спокойно да насили жена, срещната на полето, но да направи това с прислужница на своя домакин, не беше прието. Дали Уорик беше позволил на сър Шелдън да я има?

Гневът и обидата почти бяха изкривили лицето ѝ, когато стигна източната кула. Вродената упоритост ѝ пречеше просто да се въртне и да избяга.

Вратата на стаята беше отворена. През нея излизаше младият оръженосец на Шелдън, носейки тежката му ризница. В центъра на стаята беше поставена вана, от която се издигаше пара. Край нея бяха наредени ведра със студена вода. Пред тях стоеше гостът и разтриваше врата си, когато я забеляза, на лицето му се изписа изненада.

— Дошла си да ми помагаш, лейди?

Наричаше я „лейди“! Значи знаеше за нея. Уорик му беше разказал всичко и я беше изпратил при него. По дяволите това чудовище и дяволските му методи за отмъщение!

Роина сведе поглед и процеди през зъби:

— Тук съм по заповед на лорд Уорик.

— Не можех и да помисля... — започна Шелдън, но млъкна изчервен. — Признателен съм му!

Тези думи я засрашиха повече от всичко. Ако тя е господарка на замъка, също ще се погрижи за удобствата на госта. Майка ѝ често го беше правила, но жените, изпращани при гостите, бяха леконравни и отиваха там по свое желание. Невинни девойки не бяха принуждавани никога. Е, тя вече не беше невинна. По-добре да се заеме със задълженията си, преди да е започнала да съди Шелдън.

Роина се приближи, за да му помогне при събличане на туниката. За да прогони своята нервност, тя подхвана някакъв разговор.

— От далеч ли идвате, сър Шелдън?

— Не.

— Казаха ми, че сте добър приятел на лорд Уорик. Отдавна ли го познавате?

— Да, той беше мой оръженосец:

— Така ли?

Гостът се усмихна.

— Защо те изненадва това? Рицарят трябва да премине през определено обучение.

Роина отвърна на усмивката му. Когато го беше видяла в салона, вниманието ѝ беше насочено единствено върху Уорик. Гостът всъщност не беше толкова стар, както ѝ се беше сторило от пръв поглед. На възраст беше почти колкото господаря на Фулхърст.

— Значи го познавате от времето, преди да стане толкова... — Да изкаже мнението си пред приятеля на Уорик не беше много умно. — ... неотстъпчив?

Шелдън избухна в смях.

— Значи не го познаваш много добре, госпожице. Повечето жени биха го нарекли „ужасен“.

Роина се изчерви.

— Не твърдя, че го познавам, но мен не ме плаши толкова. — Тя дръпна силно панталоните му, за да покаже, че не ѝ е приятно.

— Какво правиш тук, Роина?

Тя замръзна от този глас, изгърмял откъм вратата, и се обърна. В този момент Уорик наистина изглеждаше ужасен.

— Изпълнявам твоята заповед, господарю.

Уорик се ядоса още повече.

— Такава заповед никога не съм давал! Задълженията ти са много точно определени! Дали ще се променят, зависи единствено от мене. Сега върви в моята стая и ме чакай там!

Роина пламна от възмущение, но не посмя да спори с него пред приятеля му, и напусна безмълвно. Не беше изминала и половината път надолу по стълбите, когато някой я застигна и я притисна до стената. Досега не го беше виждала толкова разярен.

— Наказание ли си търсиш за твоего своеволие?

— Мислех, че като ме изпращаш при него, ме наказваш! Сега трябва да страдам за това, че съм се подчинила! Само да посмееш...

Уорик я разтърси.

— Не съм заповядвал да идваш тук! Ако още веднъж изречеш тази лъжа, сам ще те набия!

Младата жена реши, че няма смисъл да спори. Гневът му беше започнал сериозно да я плаши. Тонът ѝ беше нежен и омиротворителен.

— Говоря истината! Казаха ми, че трябва да помогна на сър Шелдън да се изкъпе и че ти си наредил така.

— Кой изтърси тази глупост?

— Селия.

— Тя не би посмяла да го направи!

— Госпожа Блу ще ти каже още колко неща си позволява Селия. Всички тъкачки я чува как ме изпраща тук не само да го изкъпя, но и

да задоволя всичките му капризи. — Пръстите му се впиха по-силно в ръката ѝ. — Жените ще потвърдят думите ми, господарю, освен ако Селия не им е наредила да излъжат. Според госпожа Блу те правят всичко, което им заповяда...

— Той докосна ли те?

— Не, но какво значение има? Прислугата не може да се оплаква, нали ти си ми казвал това?

— Не знам какво съм казвал, но никой няма право да те докосва

Сякаш за да докаже това, той стисна плитката и повдигна лицето ѝ. Това беше гневна целувка, която наказваше и покоряваше едновременно. Това не ѝ хареса. Не ѝ хареса и горещината, плъзнала по слабините ѝ.

Уорик нямаше намерение да я люби тук, на стълбите. Спря да я целува, но продължи да я притиска към себе си.

— Щеше ли да удовлетвориш желанието му, ако беше поискал да те люби?

Не ѝ дойде наум дори да си поиграе с него.

— Не, щях да откажа. Ако това не помогнеше, щях да се боря. — Усети как тялото му се отпуска. Тогава реши да го подразни. — Не вярвам обаче, че бих успяла да победя, след като нямам оръжие.

— Няма и да имаш! — изгърмя отново ядосан той. Същото чувство беше нападнало и нея.

— Тогава как ще се отбранявам, след като ме облече като прислужничка, а да се издевателства над нея е в реда на нещата? Твоите войници няма да се поколебаят... — Видя усмивката му и млъкна.

— Интересът ми към теб е очевиден. Затова нито един мъж тук няма да дръзне да те докосне. Да, ти ще спиш единствено в моето легло. Засега се дърпаш, но това няма да продължи дълго.

Роина отблъсна ръцете, понечили да я погалят.

— Е?

— Мразя това, както мразя и теб!

Тези думи го накараха да се засмее. Вбесена, тя се измъкна от него и затича надолу по стълбите. Той не я спря, но ако искаше, можеше да го направи. Това я ядоса още повече.

Цялата сила беше в негови ръце. Контролираше тялото ѝ, духа, имуществото ѝ. Знаеше и как да я изкара от равновесие.

Не можеше да понесе повече неговата тирания. Беше приела наказанието си, заради издевателството над достойнството му, но той вече си позволяваше много. Смяташе да отнеме и детето ѝ. Добре, ако предложението на Милдред поне с малко успее да намали силата му, заслужаваше си да опита. И щеше да го направи!

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Уорик не беше забелязал колко много мъже я гледат с неговите очи. Когато Роина влезе в салона, всички зяпнаха в нея. Това изобщо не му хареса. Всъщност толкова беше ядосан, че побърза да привлече вниманието върху себе си.

Неговите хора го познаваха и веднага разбраха каква е причината. Уорик вътрешно кипеше, защото осъзна, че ревнува. Това беше абсурд, защото тя беше само негова прислужница. Това чувство май беше по-силно в мига, когато я беше намерил при Шелдън. Направо беше побеснял, когато я видя коленичила в краката на приятеля му и да го съблича.

— Не ти харесва формата на халбата? — попита Шелдън, като заемаше мястото до Уорик.

— Защо?

Тогава видя как мекият метал се е деформирал между пръстите му. Гневно захвърли чашата. Пажът веднага донесе нова и я напълни с пиво. Тя вече трябваше да е тук, за да направи това! Какво я задържа в кухнята? В този миг Роина се появи с поднос, отрупан с месо. Уорик се постара да изтрие от лицето променливите си чувства.

— Ако искаш да не разбере какво влияние има върху теб, трябва да внимаваш повече — посъветва го приятелят му, като се опитваше да скрие удивлението си. — Толкова си хлътнал...

— Върви по дяволите, Шелдън!

По-възрастният мъж се ухили, но замълча и насочи вниманието си върху Биътрикс, седнала от другата му страна.

Уорик трябваше да се успокои, но това просто беше невъзможно. Роина приближаваше масата, а той ставаше все по-напрегнат. Когато му се усмихна, сякаш го удари.

— Какво предпочиташ, господарю? — Роина постави подноса пред него. — По малко от всичко?

Той дори не погледна надолу.

— Да не би да съм облекчил съдбата ти, случайно?

— Не, господарю.

— Тогава защо ми се усмихваш?

Усмивката ѝ веднага се стопи.

— Станало е неволно. Какво предпочиташ? Да бъда намръщена или безразлична, или да ме е страх? Трябва само да кажеш...

— Млъквай! — изгърмя той и я отпрати с жест. Когато излизаше от салона, младата жена едва се въздържа да не се изсмее. Усещаше погледа му прикован в гърба си. О, този лорд Отмъщение бил по-лесен за опитомяване, отколкото Милдред предполагаше. Само с една усмивка беше развалила настроението му и не бе получила наказание за това. Чудеше се дали следващия път може да го докосне. Не ѝ се искаше да го прави, но решението беше взето и трябва да бъде изпълнено.

* * *

— Значи си чула, а?

Говореше ѝ Мери Блу. Не знаеше какво има предвид началничката ѝ, но не трябваше така да се хили, че всички да я виждат.

— Какво да съм чула?

— Че онази надута Селия е изпратена в крепостта Дирууд. Не знам как го направи, но приеми моите благодарности за това!

Роина беше загубила дар слово. Просто не беше за вярване!

— Той я е изгонил?

— Да! Отървахме се от голямо зло. Но защо си толкова изненадана?

— Не съм направила нищо... Просто му разказах за заповедта, която тя ми предаде от негово име. Е, Селия излъга и той беше много ядосан, но чак да я изгони...

Мери се изсмя с глас.

— Никой няма да посмее да направи това, което ти направи. Аз самата много пъти съм искала да разкажа на господаря как Селия злоупотребява с положението си, но бях сигурна, че държи на нея, и затова си мълчах.

Роина потисна удовлетворението, което изпълни гърдите ѝ. Селия наистина беше прекалила, но Уорик сигурно не я беше наказал

заради нея. Той просто изпитваше страст към наказанията. Защо любимката му да прави изключение?

Когато се върна в салона с нов поднос, за момент беше забравила, че трябва да започне с прелъстяването на Уорик. Забеляза, че настроението му се е променило към по-лошо. Съществуваше риск, вместо да го обърка и да го накара да се чуди, да го ядоса. Намръщен, той я гледаше как се приближава към масата. Без съмнение, беше адски ядосан.

Роина се поколеба дали изобщо да отиде при него, но погледът му беше непреклонен. Задължението ѝ беше да сервира лично храната му.

— Нещо изкушава ли те, господарю?

Роина не разбра последиците от въпроса си, докато не срещна погледа му. Веднага пламна цялата. Не беше искала да прозвучи двусмислено. Съвсем се смая, когато гримасата му се превърна в усмивка. Тя излъчваше истинско мъжко задоволство.

— Ела тук, момиче, и ще видиш какво наистина ме изкушава!

Сър Шелдън и другите рицари, чули думите му, се изкикотиха. Лицето на Роина пламна, но тя не се поколеба. Веднага заобиколи масата и... се намери в скута му.

Това беше прекрасна възможност за плана ѝ, но ако би могла да забрави, че двамата са в центъра на вниманието. Не можеше да игнорира факта, че наоколо са и други благородници, много дами и дъщерите му. Единственото ѝ желание беше земята да се разтвори и да я погълне. Ако новото ѝ положение не беше толкова уничително, Уорик нямаше да си позволи това.

— Какво мислиш, че ще задоволи вкуса ми? — продължи да я дразни той. — Избери нещо, и ще видим.

Дали не ѝ даваше възможност да напълни чинията му и да избяга?

Роина веднага се наведе към близката табла и в този миг почувства как ръката на Уорик се плъзга между краката ѝ. Толкова бързо се дръпна назад, че главата ѝ се удари в брадичката му.

— Мислиш, че тази храна няма да ми хареса, така ли?

Тя въздъхна вътрешно. Невъзможно беше да излезе победител от неговата игра, нито пък щеше да ѝ позволи просто да стане от скута

му. От друга страна, ако остане дълго така, сигурно скоро ще му омръзне това забавление.

Младата жена побърза да се наведе отново, за да напълни чинията му. Другата му ръка незабавно се плъзна под полите и откри голото ѝ бедро. Обля я топлина, която нямаше нищо общо със смущението. Ужаси се, че отново ще я докара до състоянието от предишната вечер.

Роина надмогна гордостта си. Сгуши се в него и прошепна:

— Моля те, не прави това!

— Нямах представа какво удоволствие е за мен да чуя тези думи от устата ти — беше самодоволният отговор. Без съмнение той ѝ напомняше за другата нейна молба, но не това я безпокоеше сега. Тогава чу въпроса му:

— Може би сега ще ми кажеш защо ми се усмихна тази вечер?

Роина зяпна. Дали не постъпва така, защото го е покорила с усмивката си? Или го е объркала? Тази мисъл така я подлуди, че забрави за присъствието на толкова много свидетели край тях. Отговори му с ехидна усмивка, недочакала дори да преглътне пивото си:

— Просто си спомних колко ревнив беше тази вечер, господарю.

Уорик едва не се задави.

— Ревнив?

— Може би е по-точно да се каже, че ти се прииска само ти да ме притежаваш и измъчваш?

Уорик видя как раменете на Шелдън се тресат. Без съмнение се смееше, чул последните ѝ думи. Тогава насочи гнева си към жената в скута му. Беше ѝ необходима само минута, за да се почувства равна с него.

— Значи си приела прищевките ми като стремеж да те притежавам? Не би ми било трудно да те дам на своите мъже и да гледам как ще постъпят с тебе! Искаш ли да ти покажа, че не се шегувам?

Отново я беше заплашил, но Роина не показва гнева си. Тя го прегърна и се сгуши в него.

— Не го прави, умолявам те! — Устните ѝ докосваха ухото му. — Искам да споделям единствено твоето легло, да усещам твоето докосване...

По цялото му тяло премина огнена трънка. После я отблъсна от себе си.

— Върви долу да се нахраниш, после ела в стаята ми!

— Желаш ли да се изкъпеш тази вечер, господарю?

— Искам да те намеря в леглото си! Там ще открия дали говориш истината!

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Роина беше сигурна, че никога няма да преживее този срам. Шушуканията, породени от сцената в салона, навярно ще я следват до края на дните ѝ. Сплетните ще вървят по петите и, дори и някога да напусне Фулхърст. Лорд Отмъщение, разбира се, нехае за това. Кой ще дръзне да клюкарства за господаря? Всеки благородник спокойно може публично да посрами своя прислужничка.

Младата жена ненавиждаше мисълта, че трябва отново да се върне на това място. Нямаше друг начин обаче, за да стигне стаята на Уорик. Когато след дълго проточилата се вечеря в кухнята, Роина най-сетне се появи там, до ушите ѝ не стигнаха никакви приказки. Мъжете изобщо не я погледнаха, а жените побързаха да отместят поглед.

Дали не беше се притеснявала напразно? Или никой, освен присъстващите на неговата маса, не е забелязал сцената? Единствен Уорик не откъсваше очи от нея, но го правеше някак разсеяно, потънал в спор с приятеля си Шелдън.

Роина беше наистина смутена. Уорик трябваше да бъде объркан, а не тя. Невъзможно беше да открие какво се е случило в нейно отсъствие. Нещо беше накарало жените, дори тези мързеливи тъкачки, да се страхуват от нея. Виждайки, че Ема седи сама, Роина се приближи до нея.

— Ема, знам, че си добър човек. Моля те, кажи ми какво стана, след като слязох в кухнята?

— След онази забавна сцена не се е случвало нищо.

— Разбирам!

Когато се обърна да си върви, момичето я дръпна за ръкава.

— Не исках да те обидя, госпожице. Странно е, че този ужасен дявол може да се държи като нормален мъж.

Ужасен дявол?

— Защо ме наричаш „госпожице“?

Ема повдигна рамене.

— Слугинските дрехи не могат да скрият истинските ти маниери. Освен това говорът ти е на благородничка.

— Ти също имаш добро произношение и добри обноски — подчерта Роина. Беше сигурна, че момичето не знае истината.

Ема се засмя.

— Аз си служа и с гримаси, но ги правя по-добре от Селия.

Роина също се усмихна.

— Наистина е така. Кажи ми, щом нищо не се е случило, защо жените се боят от мен?

— Когато те гледат ли? Чули са какво се е случило със Селия и мислят, че това е твое дело.

— Но аз не съм...

— И аз мисля така, но те са на друго мнение. Забелязали са също, че не се страхуваш от Дракона, дори когато е в най-ужасно настроение.

— Как да не ме е страх? Животът ми зависи от неговото благоволение.

— Той не убива жени. Но дори Селия се криеше в миша дупка, когато е сърдит. Днес обаче всички видяха, че ти успя да го разсмееш въпреки мрачното му настроение.

Неизвестно защо Роина почувства тъга при тези думи, но бързо се овладя. Да развесели този мъж не ѝ костваше нищо, въпреки че през последните дни радостта беше толкова малко в нейния живот...

Макар че предпочиташе да си говори с Ема и да я направи своя приятелка, Роина тръгна към стаята на господаря. Той искаше да я намери в леглото си. Въпреки своята нервност, тя трябва да крие страха си от него. Ще намери начин да го прелъсти, все пак!

Едва влязла в стаята, го усети зад себе си. Трябва да я е последвал веднага, въпреки че изглеждаше погълнат от разговора с приятеля си. Тогава забеляза пламъка в очите му и разбра всичко.

Този мъж я желаше до полуда и нямаше сили да чака повече. Това ѝ даде чувството за увереност, което щеше да улесни задачата ѝ. Единственият проблем беше... че и тя го желае.

Уорик стоеше до вратата. Бавно събличаше робата си, без да откъсва поглед от нея. Туниката му беше тъмнокафява, със златна бродерия на деколтето и подгъва. Този цвят отиваше на тъмнорусите

му коси, пораснали след пребиваването в Къркбурой. Не беше намръщен. Красотата му подсилваше нейното безпокойство.

Осъзна, че ѝ е трудно да го гледа такъв. Беше привикнала към жестокото му изражение.

— Ела тука, Роина!

Тя не се поколеба да се подчини, но криеше очите си от неговите. Изразителният му поглед объркваха всичките ѝ мисли.

— Значи искаш да споделяш моето легло?

— Да.

— Защо?

Господи, дали не беше решил да я подложи на разпит?

— Защо една жена би искала да го направи? — отговори с въпрос тя.

— Защото моето е по-меко от твоето?

Значи се съмняваше в искреността ѝ. Искаше да я накара да се моли.

— Прав си — сковано изрече Роина. — Освен това в твоето не намирам много сън. Може би е по-добре да си вървя?

Тя се врътна сърдито, но Уорик я сграбчи и я притисна към себе си. Устните му веднага и показаха какви чувства беше запалила у него. Решен беше да я накара и тя да усети същото. И наистина успя.

Когато я освободи, отмаляла, Роина едва не се свлече на пода. Уорик не забеляза това. Отдалечи се от нея, погълнат от възбудата, седна на леглото и зарови пръсти в гъстите си коси. Когато я погледна, върху лицето му отново се беше настанило онова жестоко изражение.

— Продължаваш ли да ме желаш, момиче?

Ако му отговори утвърдително, той ще я накара да съжалева за това. Прочете го в очите му. Ако му каже „не“, ще ѝ докаже обратното. Устните ѝ още тръпнеха от вкуса на неговите. Ако отрече, нямаше да е искрена. И в двата случая ще загуби, а може би... ще победи.

Уорик търпеливо я чакаше да поеме по пътя на страхливеца. Роина реши, рискувайки, да бъде смела.

— Все още те искам, господарю!

Той мълча дълго време. Сякаш никога нямаше да проговори. После до ушите ѝ достигна дрезгавият му шепот:

— Докажи ми думите си!

Беше очаквала това. Тръгна бавно напред, като разкопчаваше сукмана си. Застанала пред него, го изхлузи през глава. Ризата съблече по-лесно. Погледът му не се откъсваше от нея. Сякаш я омагьосваше и ѝ даваше сили да направи това, което при други обстоятелства нямаше да дръзне.

Вдигна крак на леглото, за да свали обувките си. Той простена, протегна ръце и я притегли към себе си. Роина се намери по гръб. Устните му се впиха в гърдите ѝ. Тя го прегърна. Направи го несъзнателно, защото искаше да го притисне към себе си. Тогава я обляхна горещият му шепот:

— Целуни ме!

Роина обхвана лицето му с ръце и се подчини. Целувката ѝ беше опияняващо невинна, лишена от страст. Тя продължи само няколко секунди, защото устните му след това буквално я погълнаха. Уорик я повали по гръб и бързо са настани върху нея. Пулсът ѝ запрепуска, вътрешностите ѝ пламнаха. Пръстите ѝ търсеха опора сред косите му.

Когато я остави, тя изстена. Беше го направил само за да разтвори бедрата ѝ. Устните му се впиха в нежната пъпка на женската ѝ същност. Загубила дъх, Роина не разбираше, че се извива под него и несъзнателно притиска главата му за още.

Когато я остави, тя едва не извика от мъка. Сега върху лицето му я нямаше победоносната усмивка. Страстта му беше толкова голяма, че не беше оставила място за отмъстителността.

Дишането му стана трудно. Погледът му не се откъсваше от нея, докато сваляше дрехите си. Разкошната туника се разкъса. Роина протегна ръце да му помогне, но те трепереха. После твърдата му, привличаща мъжественост се изправи пред нея. Най-естественото нещо на света беше да го сграбчи.

Уорик отклони този жест, легна върху нея и широко разтвори бедрата ѝ. Загубила търпение, Роина изкрещя:

— Моля те, Уорик, направи го по-бързо!

Този път той се подчини. Мигновено. Освобождаването дойде всепоглъщащо. Беше сигурна, че ще загуби съзнание.

Много по-късно, потънала в апатично задоволство, го да казва:

— Чудя се дали някога ще те имам просто за свое удоволствие, или винаги ще ме докарваш до лудост?

Пленницата само се усмихна.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Когато на другата сутрин Роина отвори очи, Уорик лежеше буден до нея. Сякаш я беше наблюдавал дълго и това я обезпокои.

— Трябваше да ме събудиш, господарю. Имам толкова много работа.

— Така ли? Е, едно от задълженията ти е точно това, което правиш в момента.

Лицето ѝ веднага пламна.

— Означава ли това, че съм освободена от друго?

— А, ето защо си искала да споделяш леглото ми?

— Не е вярно! Запълвам деня си с работа и това все още не ми тежи.

— Все още? — Уорик се намръщи. После погледът му тежко легна върху корема ѝ. — Още веднъж имаш глупостта да ми напомниш за детето, което открадна от мен? Или това е причината за неочакваната ти страст?

— Не мога да отрека, че те желая.

— Толкова, че ще разтваряш краката си винаги, когато поискам?

Как можа да забрави за жестокостта му? Очевидно случилото се между тях тази нощ не го е променило или той просто не вярва в искреността ѝ! Тя не можеше да измисли нищо друго, с което би могла да го убеди в обратното.

Осъзнала, че се е провалила, Роина се ядоса. Защо просто не приеме онова, което му предлага? Защо трябва да търси скрити причини? Не ѝ оставаше нищо друго, освен да го подразни.

— Хайде, сър Дракон, разтварям крака, за да изсипеш огъня си върху мен!

— Искам причината и то веднага!

— Отвратителен си във всичките си заповеди. Действията ти са продиктувани от отмъщението, но когато ме докоснеш, си изпълнен с нежност. Трудно ми е да си го призная, още повече на теб, но жадувам да ласките ти!

Господи, колко добра ставаше в лъжите си! Изражението му се промени. Би могла да се закълне, че иска да и повярва. В гърлото ѝ заседна буца.

— Ако наистина така копнееш по тялото ми, нямаше да чакаш толкова дълго, за да ти доставя удоволствие пак. Трябва ли да те уча на триковете на леката жена?

Роина не се обиди, убедена, че по този начин той отхвърля изкушението да ѝ повярва. Дали не мислеше, че никоя не би го пожелала без задни мисли? Припомни си думите на Ема: жените били изненадани, че тя не се страхува от него. Милдред пък ѝ беше казала, че половината си живот той е подчинил на отмъщението. Значи би очаквал единствено страх? Коя жена би го пожелала, ако се страхува от него?

Роина не се опита да открие защо тя самата не се страхува от него. Надвеси се над него и прошепна:

— Може би трябва да ме научиш, господарю мой? Уверявам те, че ще бъда добра ученичка!

Ръката ѝ се плъзна надолу под завивките. Смаяна, разбра, че той съвсем не е устоял на тяхната близост. Нито пък тя. Уорик затвори очи. Дишането му се учести. Не след дълго тя отново лежеше по гръб. Устните, ръцете, цялото му тяло искаха тя да плати за мъчението, на което го беше подложила.

Точно преди да е дал на Роина онова, което тя отчаяно жадуваше, в стаята влезе Бернард. Всяка сутрин го правеше, без да чука. Момчето се смути и понечи веднага да излезе, но Уорик веднага се обърна към него и попита:

— Какво има?

— Бащата... Тук е... с младоженката — изпелтечи Бернард.

Роина се обърка. След като бащата на Уорик е мъртъв, значи момчето говори за своя собствен или за бащите на двете му съпруги. Думата „младоженка“ я отрезви. Уорик обаче веднага схвана ситуацията.

— Пристигнали ли са, или приближават Фулкхърст? Спокойствието в гласа му върна увереността на младежа.

— В салона са, господарю, и изгарят от желание да те видят. Да им кажа ли...

— Нищо не им казвай. Сега ще отида при тях.

Роина разбра, че Уорик няма намерение да продължи онова, което бяха започнали. Тялото ѝ запротестира. Лицето ѝ обаче остана безизразно, за разлика от това на Уорик. Той изглеждаше разочарован и раздразнен. Гледа я известно време и преди да стане от леглото обясни:

— Трябва да обърна внимание на лорд Рийнард.

Роина едва се въздържа да не го дръпне назад. От думата „младоженка“ застиваше кръвта ѝ. Нямахте обаче да издаде неочакваната си покруса и с невинен и безразличен го попита:

— Лорд Рийнард е твой роднина?

— Скоро ще бъде.

Значи най-лошите ѝ подозрения се потвърдиха. Всички възможности да очарова този мъж бяха отлетели. С пристигането на своята бъдеща съпруга, той не би се занимавал повече с нея. И най-вероятно ще хвърли своята затворничка в тъмницата или ще я кара да прислужва на него и на жена му.

— Значи бъдещата ти съпруга се е намерила — отбеляза безизразно тя, като го гледаше как се облича. Дрехите му бяха хубави, предназначени за скъпоценната му Изабел... — Е, поне едно обвинение отпадна от мене!

Уорик я изгледа остро.

— Не си освободена от отговорност, докато не узная какво я е държало далеч от тук тези седмици.

Роина замълча. Не я интересуваше какво ще бъде извинението на тази жена. Беше сигурна, че не е искала да бъде открита. Осъзнала този факт, тя се изплаши, а би било нормално това изобщо да не я интересува.

Уорик вече не ѝ обръщаше внимание, но Роина продължаваше да съзерцава голото му тяло и несъзнателно се възхищаваше на красотата и мъжкото му излъчване. Обзе я гордост, че това тяло се е притискало до нейното. Когато Уорик се наведе, за да вземе чорапите си, тя видя явното доказателство, че възбудата му още не е преминала.

Той се приближи до нея, без да каже дума я изправи в леглото и впи устни в нейните. Сърцето ѝ се отпусна облекчено. Преди да е успяла да го прегърне, той я беше пуснал. Изражението му беше странна смесица от желание и гняв. Без съмнение се беше ядосал, че го изкушава да пренебрегне скъпата си Изабел. Думите му потвърдиха обратното:

— Стой, където си, Роина! — заповяда дрезгаво той. — Ще се върна преди огънят в сапфирените ги очи да е угаснал. За да видя дали ще изпълниш обещанията, които те ми дават.

Не видя пламналите ѝ страни. Обърна се и започна бързо да се облича. Тя се беше залъгвала, че успява да крие чувствата си по-добре от него. Това я накара да се почувства невероятно уязвима. Едно беше да признае, че го желае. Друго беше да допусне той сам да отгатне желанието ѝ, без да е принудена да го лъже. Дали наистина го залъгва? Може би преди, когато все още можеше да се контролира, го е заблуждавала. Но не и сега, не и сега...

Уорик излезе от стаята, без да я погледне. Роина с облекчение забеляза, че изобщо не беше се накиприл за бъдещата си съпруга. Всъщност изглеждаше дори раздърпан. Гневът беше върнал суровото изражение на лицето му. Щеше да бъде щастливец, ако бъдещата младоженка не изпадне в истерия като го види в този му вид.

Тази мисъл разсмя Роина, но само за момент. Както и да би реагирала Изабел, тя беше тук, за да се омъжи за Уорик. Да, сватбата ще се състои. Тя ще промени положението на Роина, и то съвсем не в добра насока.

Тя може и да предизвиква страстта на Уорик, но той ще обръща внимание на своята булка. За Роина ще останат жестокостите и подигравките му. Без интимен контакт тя е безсилна да промени отношението му към себе си.

Беше ѝ заповядал да лежи в леглото, но как би могла да стои на едно място? Скочи, бързо се облече и започна да крачи из стаята разтревожена. Той се бавеше и със сигурност онези пламъци отдавна бяха угаснали.

Изтормозена, Роина седна край прозореца. Не след дълго тя взе решението, че ще избяга. Дори може да го направи в деня на сватбата.

Уорик влезе неочаквано, но не беше сам. Следваше го висока, добре облечена жена, бледа като платно. С гарвановочерните си коси и зелени очи тя беше завладяващо красива. Нещо обаче определено я измъчваше и я правеше доста нервна.

Роина зяпна. Как можеше Уорик да я води тук? Ако го беше послушала, щеше още да лежи гола. Явно не беше забравил заповедта си, защото погледна първо към леглото. После очите му зашариха из стаята, докато я откриха в нишата край прозореца.

Роина веднага схвана, че иска нещо от нея. Точно така беше, когато той лежеше завързан в Къркбурой, Но сега можеше да разбере какво желае, докато не чу Изабел да говори.

Тази жена беше изплашена и се опитваше да обясни на Уорик защо не го обича. Сега Роина разбра какво иска Уорик от нея: да покаже на Изабел, че нехае за думите ѝ. Роина не знаеше дали защитава гордостта си, или целта му е да намали угризенията на годеницата си. Очевидно му се щеше Роина да е там, където я беше оставил.

Не беше сигурна защо трябва да му помогне, но се изправи, за да я забележи другата жена. Това, оказа се, не беше достатъчно. Без да обръща внимание на прислужницата, Изабел продължи да приказва, отчаяно опитвайки се да привлече вниманието на Уорик. Но той не откъсваше поглед от Роина.

Роина застана пред него и мълчаливо му подсказа, че може да прави с нея, каквото поиска. Той я притисна зад себе си и се обърна към Изабел.

Това явно ѝ направи впечатление, защото спря да разказва за някой си Майлз Фергънт, с когото се обичали още от деца. Роина помисли, че би могла да се съблече и да се лъхне в леглото. Тази мисъл я развесели. Изабел можеше и да не забележи това, но не и Уорик.

После реши да го прегърне през кръста. Измъкна ръката си от тази на Уорик, при което го усети как се стегна. После, когато постави ръцете си малко над бедрата му, той видимо се успокои. Пръстите ѝ сигурно не се виждаха, но Роина вече не се интересуваше от Изабел. Тя започна да го гали.

Когато Уорик остана без дъх, Роина едва не се разсмя. Постави ръка между бедрата му. Тогава той се обърна и я изгледа. Този път не можеше да разгадае чувствата му. Досети се, че тя трябва да му помогне за изслуша Изабел, а не да го разсейва.

Изведнъж и двамата усетиха, че е станало тихо. После във въздуха отекна въпросът на Изабел:

— Уорик, коя е тази жена?

Дьо Шавий се обърна към нея, а Роина пхна глава под рамото му.

— Моя пленница — беше краткият отговор.

— По-точно — лейди Роина, господарката на Къркбурой — добави невинно „пленницата“. Чудеше се дали няма да го вбеси с думите си. Права беше, защото той съобщи:

— Беше господарка, преди да стане моя пленница. Сега е жената, която носи моето дете.

Роина впи зъби в ръката му, недоволна от това разкритие. Той дори не потрепна.

— Разбирам — произнесе студено Изабел.

— Така ли? Това е добре. Сега вече сигурно знаеш, че не ме интересуват приказките ти за някаква детска любов. Мислиш ли, че за брака ни са нужни такива чувства?

Бруталната студенина на думите му накараха Изабел да пребледнее още повече. Роина почувства съжаление към другата жена.

— Аз... исках само да те накарам да разбереш — смутолеви нещастно Изабел.

— Бъди сигурна, че си го постигнала. Не ме обичаш, но това не ме интересува. Не любов съм искал от теб!

— Не, Уорик, ти не ме разбираш! Не мога да се омъжа за теб, защото вече съм жена на Майлз.

Последва дълга тишина. Роина беше шокирана. Не можеше да си представи какво чувства Уорик.

Гласът му беше учудващо спокоен, когато попита:

— Тогава какво правиш тук с баща си? Той май те е довел, за да се оженим?

Роина отстъпи крачка назад. Беше прекалено заинтересувана, за да изпусне отговора. Жената кършеше пръсти, а Уорик сякаш нехаеше.

— Когато татко ме откри в Лондон, Майлз беше изпратен с някаква задача от краля. Не можех да му кажа истината. Беше ни забранил да се виждаме веднага след като отклони предложението му. Той искаше теб за свой зет.

— Госпожо, не ме е интересувало одобрението на баща ти. Исих твоето съгласие и го получих.

— Бях принудена да го дам! Не можех да призная, че вече съм омъжена за Майлз. Той е поданик на крал Стивън. Струваше ми много да го имам, но той вече е мой. Баща ми ще ме убие, ако знае какво съм направила.

— А какво те кара да мислиш, че няма защо да се страхуваш от мене?

Жената така се ужаси от този въпрос, че сигурно щеше да припадне. На Роина ѝ се прииска да изрита Уорик, че така стряска и притеснява нещастницата. За разлика от Изабел, тя вече познаваше начините му за бързо отмъщение.

Да гледа, че друг е негова жертва, беше доста странно. Още по-странно беше, че желаете да намали гнева му.

— Ще харесате тъмницата му, лейди Изабел — вметна тя в настъпилата тишина. — Тя наистина е доста удобна.

Уорик я погледна така, сякаш беше полудяла.

— Знам, че ще я хвърлиш в тъмницата, господарю — продължи смело Роина. — Нали там поставяш жените, докато се убедиш, че...

— Роина!

Тя му се усмихна мило.

— Да, господарю?

Той въздъхна отчаян, но когато погледна Изабел, изражението му не беше толкова мрачно.

— Значи си заминала за Лондон, за да се омъжиш за своя любим? Кажи ми, госпожо, кога реши да го направиш? Когато пътуваше към мен, или когато се забавих?

Роина затаи дъх. Молеше се отговорът да не утежни собствената ѝ съдба. Явно нямаше късмет.

— Майлз се присъедини към ескорта ми. Не го бях виждала от месеци и се бях отчаяла. Когато не дойде на уреченото място, двамата решихме, че наистина съдбата ни е дала шанс. — Изабел млъкна изчервена, но след малко добави: — Съжалявам, Уорик. Не исках да те лъжа, но баща ми толкова настояваше да се омъжа за теб!

Атмосферата беше вече почти нажежена, но Роина не можа да се въздържа от коментар:

— Жалко, че самият той не може да се ожени за Уорик.

Веднага съжали за забележката си. Навярно Уорик щеше да се ядоса, а Изабел щеше да я помисли за луда. Тогава Уорик избухна в смях, но Изабел продължаваше да бъде загрижена.

— Как смееш да се шегуваш с това? — попита тя Роина. — Баща ми наистина ще ме убие, ако...

— Няма да го направи, ако Уорик прекрати брачния договор — изтъкна делово Роина.

Уорик спря да се смее.

— Това би означавало да предизвикам война. По-добре е тя да получи наказанието, което си е заслужила, а аз да уверя лорд Рийнард, че нямам вина за случилото се.

— Това няма да облекчи съдбата ѝ — припомни му Роина.

— Защо трябва да ме интересуват нейните проблеми?

— Този съюз е бил добър за тебе, господарю. Една от дъщерите ти би могла да подпише брачен договор вместо теб, ако в нейното семейство има син.

Уорик поклати глава упорито.

— Върви да си гледаш работата, Роина, преди да си обещала замъка ми! Този проблем изобщо не те засяга. Не съм забравил, че косвено имаш вина за него.

— Така е — въздъхна тя. — Виждам, че ще трябва отново да се опаря от огъня на Дракона...

— Върви — прекъсна я Уорик. Беше намръщен, но с мъка успяваше да скрие усмивката си.

Роина му се усмихна. Преди да излезе, чу Изабел да казва:

— Това беше отлично предложение, Уорик!

— Не се съмнявам, че то ще разреши проблема ти, госпожо, но не ми дава мечтания син!

Роина не успя да чуе извиненията на жената. Започна трескаво да се чуди за пола на детето в утробата си. Добре беше първото дете да е син, а Уорик искаше точно това. Въпросът беше дали един син би ѝ донесъл предложение за женитба, или щеше да гарантира загуба на първородното ѝ бебе!

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Уорик не спираше да се чуди как тази жена успя. Благодарение на нея вече беше стигнал до решение, за което и през ум не му беше минавало. Тя бъркаше обаче, ако мисли, че със странното си поведение ще промени нещо. Е, може би малко, защото той вече няма желание да я кара да страда. Гъвкавият ѝ ум също беше приятна изненада. Доскоро беше толкова сериозна и решителна. Не очакваше, че може да бъде дяволита и остроумна.

Къркбурой не беше нейният град. За пръв път Уорик се замисли коя е Роина и откъде е дошла.

— Говори ли с госпожицата за Ема?

Уорик се обърна. Досега беше наблюдавал как неговите мъже се съревновават с тези на Шелдън. В първия момент не разбра за кого говори приятелят му. После проследи погледа му. Роина пресичаше двора, носейки кош с пране. Толкова лесно се набиваше в погледа на човек. Златистите ѝ плитки блестяха на слънцето, червената ѝ риза приятно контрастираше със сивия сукман. По някакъв неуловим начин се различаваше прислужниците наоколо. Направо беше смешно да я нарича така, но той ще продължава да го нрави. Подразни го фактът, че е забравил за новата ѝ задача, без съмнение, когато беше наблизо, мислите му се въртяха само около нея.

— Със суматохата около идването на Изабел не можах...

— Замълчи! — прекъсна го гневно приятелят му. — Онзи хлапак Майлз се заблуждава, ако мисли, че ще му се размине. Той открадна годеницата ти и ще плати с живота си за това! Какъв срам! Познавам баща му и...

— За Бога, Шелдън! Не ми приписвай дела, за които дори не съм си и помислял!

Шелдън го изгледа с такова недоумение, че Уорик се изчерви.

— Сигурно не възнамеряваш да оставиш този човек ненаказан? Особено ти? Да не си болен?

Дьо Шавий се намръщи. Приятелят му наистина беше загрижен за здравето му.

— Не разбираш ли, че изобщо не ме интересува загубата на тази жена? Съюзът остава в сила, след като обещах Биътрикс на мое място. Лорд Рийнард е доволен от крайния резултат. След като госпожата не изпитва нищо към мен, аз всъщност трябва да благодаря на Майлз Фергънт!

Шелдън продължаваше да го зяпа.

— Как е ръката ти, приятелю? Да не би и твоят меч да е ръждясал като моя през последните седмици?

Най-сетне Шелдън се засмя.

— Да не би да ме предизвикваш?

— Просто ти правя предложение.

— Тогава да се бием! — Шелдън издърпа меча си. — Само по някое време да не забравиш, че си простил дързостта на хлапака? Последния път, когато ме сбърка с един твой враг, не можах да стана от леглото две седмици!

Уорик също изтегли оръжието си с думите:

— Не е нужно да споменаващ това. Съжаление ли искаш, или едно леко упражнение?

— Спомням си, когато веднъж се упражнява с един... — Шелдън не довърши изречението си, предизвикан от първия удар на Уорик. Звънтенето на остриетата им се сляха с това на останалите мъже. После останаха единствени, защото другите се събраха около тях. Роина ги наблюдаваше през прозореца на пералнята, забравила за чаршафите. До вътрешната порта стоеше пратеник. Явно носеше важно съобщение, но също беше погълнат от схватката, която изглеждаше на живот и смърт.

От една кула Биътрикс също гледаше баща си, който според нея се правеше на глупак. Толкова му беше ядосана, че беше зашлевила две прислужници и беше разплакала любимата си Мелизанд.

Ужасното разочарование на лорда, предизвикано от пристигането на годеницата му, беше последвано от нещо по-лошо. Тя самата трябваше да се сроди с обичното му семейство Малдюи. То беше източник на повече сила, на повече богатство и благородническа титла. Бяха я сгодили за някакъв юноша, току-що ръкоположен в рицарско

звание. След година тя трябваше да живее в замъка на своя свекър. Баща ѝ щеше да съжалява, че ѝ е причинил това!

Уорик седна бавно на земята. Гордостта беше наранена повече от гърба му. Шелдън стоеше над него разсмян. Никога досега приятелят му не беше проявявал такава несъобразителност. Сякаш беше обикновен оръженосец, който се дуелира с дървен меч. По дяволите тази русокоса вещица и червената ѝ риза! Да не говорим за гъвкавото тяло в нея... Достатъчно беше само да я зърне, за да се разсее Шелдън веднага го беше повалил на земята. Сега тази хубавица стоеше на двора, загледана в унизителната му поза, и по всичко личеше, че едва се сдържа да не се изкикоти.

— Нали разбираш, че вестта за победата ми над Драко на...

— Върви по дяволите! — избухна Уорик и стана. После процеди през зъби: — По-добре не прави повече това!

Шелдън продължаваше да се усмихва победоносно.

— Не съм глупак, приятелю! Славата от днешната ми победа...

— Пристигнал е пратеник, господарю — прекъсна го управителят на замъка.

Уорик изглежда човека. Стори му се прекалено чист, за да е пристигнал отдалеч. Разгъна пергамента и изражението му леко се промени. Беше познал печата.

Пратеникът търпеливо чакаше, за да изрече добре заучените думи. Но господарят на Фулхърст май нямаше нужда от това. Той прочете съобщението и се усмихна самодоволно. Мъжът реши, че той не тълкува правилно предизвикателните думи на господаря му. Страховитият Дракон от севера явно разчиташе на своите войници, за да побеждава.

Пратеникът малко се разколеба в този си извод, когато срещна погледа на студените сиви очи срещу себе си.

— Ако господарят ти бърза да умре, ще се подчиня на искането му, но за свое удоволствие. Скоро ще получиш окончателния ми отговор. — Уорик махна с ръка и освободи мъжа.

Шелдън едва го изчака да се отдалечи.

— Познавам ли този, когото имаш намерение да унищожиш?

— Не си го виждал, но със сигурност си чувал за него: Д'Амбре. Той иска да приключим войната помежду си, като се бием лично на полето Джили след два дена.

Шелдън подсвирна.

— Този човек трябва да е толкова безмозъчен, колкото и баща му! Как може да се заблуждава, че не знаеш коварността на тази местност? Чувал съм, че Уолтър Белем също бил призован там, но по пътя го причакали и убили. Така Д'Амбре превзели крепостта Туре.

— Вече съм превзел тази част от колекцията му. Изкушавам се да му подаря мечтания мир, но след като падне и замъкът Амбре.

— Значи това е следващата ти цел?

— Да, но явно съм отлагал прекалено дълго. Дал съм му време да обмисли ново предателство.

— Трябва да призная, Уорик, че съвсем не е лесно на онзи, който те е спечелил за враг. Всеизвестно е, че никой не е наранил Дракона, без да се изгори. По-лесно е да бъдеш убит от засада, отколкото да се биеш честно с теб. Особено като се знае, че Стивън няма да ти посегне.

— И защо да го нрави? Половината от моите врагове са и негови. Отървава се от тях, без да си мръдне пръстът.

— Сериозно ли говориш, че нямаш намерение да разрушаваш напълно Д'Амбре? — попита озадачен Шелдън.

Уорик вдигна рамене, загледан към мястото в двора, където беше стояла Роина.

— Може би са ми омръзнали постоянните войни. Прекалено много неща съм занемарил. Дъщерите ми имат нужда от истински напътствия, почти не познавам земите си. Знаеш ли, за да стигна до Туре, преминах през Сиксдейл. Не съм и подозирал, че е мое феодално владение. Освен това пренебрегнах факта, че трябва да имам син...

— Да, пък си и прекалено стар! Вече е късно...

— Върви по дяволите, Шелдън!

— Съжалявам за Изабел. С удоволствие я избрах за своя жена, а виж какво стана...

Уорик махна с ръка.

— Би трябвало да изпитвам гняв и към нея, и към баща ѝ. Той е знаел, че сърцето ѝ принадлежи на друг, и въпреки това я принуди да се сгоди за мен. Обаче аз се чувствам почти облекчен. Сега разбирам, че тя не ми е подходила.

— Може би вече имаш друга предвид, която да я замести?

— Ако намекваш за онази малка вещица, грешиш! Никога няма да ѝ направя честта...

— Не казвай голяма дума, защото ако ти роди син...

Уорик си представи Роина с дете в ръце. Сърцето му се изпълни с такъв копнеж, че чак се разтрепери. Но не можеше да забрави, че половината си живот беше изживял с мисълта за отмъщение. Всеки, причинил му зло, трябваше да плати за това. Той поклати упорито глава.

— Немислимо е да...

Шелдън го спря, като вдигна ръка.

— Не говори неща, които после ще опровергаваш с делата си. Ще се видим скоро, приятелю.

Уорик гледаше след него намръщен. Имаше време, когато беше останал съвсем без приятели. Тогава само Шелдън беше редом до него, опознал трагедията на живота му. До този момент беше мислил, че да живееш без приятели наистина е по-добре.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато влезе в салона този следобед, Уорик не беше в блестящо настроение. Там беше и Ема. Това му напомни, че още не се беше погрижил за превъзпитанието ѝ. Извика я при себе си край огнището. Сред табуретките имаше само два стола. Те бяха предназначени за него и негов гост, както и за дъщерите му. Когато ѝ посочи да седне на единия, забеляза смущението върху лицето ѝ. Тогава осъзна, че всъщност никога не я беше смятал за член на семейството си.

Този факт не го обезпокои кой знае колко. Незаконородените деца бяха реалност. Рядко някои от тях бяха признавани, освен ако нямаха кралски произход.

Ема беше неговото единствено копеле, ако не се смяташе онова, което растеше в корема на Роина. Макар че девойката беше на шестнадесет, той знаеше за нея едва от няколко години. Навярно би могъл да направи повече за нея, ако постоянно не беше зает с войни.

Като я наблюдаваше сега, видя, че Шелдън е прав. В сравнение с другите му дъщери, тя наистина приличаше на него. От лицето ѝ лъхаше достойнство и сила. Дори очите и косите ѝ бяха като неговите. Разликата беше в това, че нейният поглед беше по-топъл от неговия. Това я правеше по-красива.

Забеляза още, че тя не се смразява от директния му поглед. Мелизанд би избухнала в сълзи. Биътрикс веднага щеше да се заоправдава, без да е чула обвинение. Ема седеше кротко и го гледаше. Не беше очаквал от нея такъв кураж. Може би наистина би станала добра съпруга на Ричард?

Уорик нямаше намерение да заобикаля темата.

— Шелдън дьо Вер има син, който те иска.

— За Ричард ли говориш?

Уорик кимна.

— Знаеш ли за намерението му?

— Не.

— Все пак ти не се изненада?

— Търси ме винаги, когато идва с баща си.

— За да си открадне целувка, предполагам — изсумтя Уорик. — Девствена ли си?

Страните й пламнаха, въпреки че погледът й остана вперен в неговия.

— Тук всички се страхуват от теб и никой мъж не смее да ме погледне.

Уорик се засмя на реакцията й.

— Ричард би се зарадвал да чуе това. Преди да дам съгласието си, трябва да научиш някои неща, за да не посрамиш семейството му.

Ема го слушаше, заинтригувана.

— Смяташ да ме обучиш в обноските на държанка? — попита тя.

— Какво казах, че си помисли така? — намръщи се Уорик.

— Каза, че той ме иска, а ти нямаш нищо против. Освен за любовница, за какво друго бих му вършила работа?

Бащата се разсърди, но този път на себе си.

— Не те обвинявам, че мислиш така. Ще бъдеш негова съпруга, след като получиш възпитанието на дама.

— Негова съпруга? — Лицето й грейна. — Ще бъда съпруга на сър Ричард?

— Ако...

— Няма ако, господарю! Каквото трябва, ще науча, не се съмнявай в това!

За пръв път в живота си Уорик изпита бащинска гордост. Решителността на Ема не можеше да се поставя под съмнение. Оставаше да се проверят способностите й.

От цялото си сърце й желаше успех. Трябва веднага да нареди на Роина да се заеме с момичето. Напоследък обаче нейното поведение беше доста противоречиво. Вярно е, че я беше унижил много, но тя си го беше заслужила. Мина му през ум, че новата прислужница може да научи дъщеря му на лоши неща само за да си отмъсти.

— Лейди Роберта може да свърши тази работа — предпазливо подхвърли той.

Преди да е изтъкнал и един от недостатъците на този избор, Ема го направи.

— Не съм съгласна! — Част от светлинката в очите й помръкна. — Тя ме презира... А и не съм сигурна дали знае нещо друго, освен

бродирането. Според нея това е най-важното...

Уорик се усмихна.

— Една дама трябва да притежава такива умения. Дали Роина не би могла да помогне?

— Но тя има толкова много задължения...

Ема не довърши мисълта си, защото баща ѝ се намръщи. Уорик беше недоволен, че досега не е помислил колко е претоварил тази жена. Роина му беше казала, че засега това не ѝ тежи. Но какво знае той за работата на прислугата? Винаги беше ръководил само своите войници. Сега си представи лицето на госпожа Блу, когато ѝ беше изредил задълженията на Роина. Беше мислил единствено да я натовари със задълженията на една съпруга, сигурен, че тя ще възрази. А затваряйки я и в тъкачницата, я правеше зависима и от други хора.

— Ще облекча задълженията ѝ, за да има време за тебе. Ако тя приеме задачата, разбира се.

— Ще ѝ бъде много благодарна! Дали не е по-добре аз да говоря с нея?

— Тя ми е задължена, Ема! Ще получи заповедта от мен! — изгърмя Уорик. После се сети, че дъщеря му досега не е дискутирала с него въпроса за възпитателка. — Знаела си, че е била дама?

Този път Ема се намръщи.

— Но тя е дама! Не можеш да ѝ отнемеш обноските само защото си... — Момичето пламна. — Съжалявам, господарю! Всички знаят, че е благородничка и се чудят защо се отнасяш така с нея. Но това си е твоя работа.

— Правилно! Моите работи не се подлагат на обсъждане.

Изведнъж се почувства гузен. Роина го беше докарала до това състояние, въпреки че се отнасяше с нея по-добре, отколкото заслужава. Спокойно би могъл да я убие, така че по-добре е да не изпитва чувство за вина!

В този момент се появи неговата пленница. Погледът му веднага беше грабнат от червената ѝ риза, която се закле, че ще изгори още тези дни. Роина също веднага го забеляза и мигновено понечи да се върне. Дали не искаше да се скрие от него? Да, сигурно не беше забравила глупостите си тази сутрин пред Изабел.

След като я бе видял, не можеше да мисли за друго. Освободи Ема с уверението, че утре сутринта ще я потърси. Нямаше защо да

намалява задълженията на Роина. В негово отсъствие много от тях щяха да отпаднат. Надяваше се, след като разчисти сметките си с Д'Амбре, тя да е постигнала успех с Ема.

Малко след като беше останал сам, се появи Роина, носеше халба с пиво и чиния с месо. Отново го беше изненадала, като го обслужваше, без да е дал заповед за това. Дали не му се подмазва? Мястото на ръката, където го беше ухапала, още го болеше. Възхищаваше се на дързостта ѝ, но тя не трябваше да узнае затова.

Роина внезапно се спря по средата на пътя към огнището. Вниманието ѝ беше приковано някъде. Уорик се обърна. В салона влизаше Биътрикс. Следваше я една прислужница. Когато отново погледна Роина, тя някак си беше скована. Нещо в дъщеря му я беше смутило, но той в началото не разбра какво е то. Тогава забеляза, че дъщеря му носи син сукман, силно набран и къс, съвсем неподходящ за възрастта ѝ. Освен това цветът на ризата изобщо не се връзваше с този на горната дреха.

Веднага схвана всичко. Сукманът беше на Роина, но надлежно преправен. Спомни си с какво удоволствие беше решил да даде дрехите ѝ на дъщерите си, за да я нарани. Сега му се искаше да свали дрехата от гърба на Биътрикс, но това не беше възможно.

По дяволите, не му харесваха тези неща, които тя го караше да чувства! Усещането за вина се настаняваше там, където трябваше да има място само за отмъщение. Когато Роина най-сетне спря пред него, той я смъмри:

— Не съм доволен от тебе!

Преди да отговори, погледът ѝ светна.

— Разбрах това, господарю. Чувствата ти, както винаги, могат да се прочетат по лицето.

Уорик се намръщи още повече.

— И все още не трепериш, застанала пред мен?

Роина вдигна рамене и постави халбата на масата, вместо да му я предложи.

— Неведнъж си изтъквал колко съм глупава.

— Или много умна — натърти той. Младата жена се засмя.

— Както желаеш, господарю. Свикнах да се приспособявам.

— Ще видим това, след като сутринта премина всякакви граници. Мислиш, че съм забравил как се държа пред лейди Изабел?

Ухапа ме, при това!

Роина положи всички усилия, за да скрие усмивката си, но не успя.

— Така ли?

— Знаеш много добре, че е така. Освен това не ми се подчини!

Гласът му беше започнал да звучи сериозно.

— Очакваше да ме намериш в леглото, но това щеше много да ме притесни.

— Не, това е...

— Разбирам — прекъсна го тя. Доброто ѝ настроение си беше отишло безвъзвратно. — Значи ще бъда унижавана не само за наказание! Унижението ще бъде нормалното ми състояние в този дом.

— Не поставяй думи в...

— Разбрах всичко прекрасно!

Тя се извъртя, за да си върви, но Уорик сграбчи плитката ѝ. Задърпа я внимателно, така че главите им се допряха.

— На крепостния селянин не е разрешено да се възмущава — отчетливо произнесе той. — Дали не си забравила, че си моя прислужница?

— Не мога да забравя, че съм твоя, господарю — прошепна тя.

Сапфирените ѝ очи му изпращаха такова чувствено обещание... Слабините на Уорик сякаш пламнаха и той целият се втвърди. Чудеше се дали го е направила нарочно и дали знае какъв ефект има върху него. Ако бяха сами, веднага щеше да разбере.

Пусна плитката ѝ, преди, като последен глупак, да я е отнесъл веднага в леглото си. Роина не отстъпи, както беше очаквал. Пръстите ѝ нежно погалиха опакото на ръката му.

— Може ли да помоля за нещо, господарю?

Уорик се скова, припомняйки си как Селия умееше да злоупотребява със страстта му.

— Искай!

— Въпреки че е мое задължение, копнея да се наслаждавам на тялото ти! Ще легнеш ли за мен, но без вериги? Желанието ми е да те докосвам така, както го правих някога.

Уорик загуби дар слово. Беше очаквал да му поиска всичко друго, дори да я освободи, но не и да му доставя удоволствие. В този момент така я желяеше, че направо щеше да експлодира.

Понечи да стане, но ръката ѝ се настани на рамото му.

— Нямах предвид веднага. По-късно, когато решиш, че ме желаеш.

— Мислиш ли, че след като ми говориш такива неща, бих могъл спокойно да...

— Не се опитвах да те прелъстя — сведе поглед Роина.

— Така ли?

По страните ѝ запълзя руменина.

— Мислех за тази вечер, когато се стъмни и...

Уорик разбра безпокойството ѝ, въпреки че умираше от желание да я обладае.

— Понякога забравям, че беше девствена. Върви, Роина! До залез слънце не се мяркай пред очите ми! Не очаквай от мен да изпълня желанието ти, преди да съм те имал поне два пъти. Бъди сигурна, че няма да отдъхнеш до сутринта!

Преди да е завършил, розовото по страните ѝ се беше превърнало в яркочервено. Побърза да кимне с глава и да се отдалечи. Отсъствието ѝ не охлади страстите му. Това съвсем го вбеси.

Да я вземат дяволите тази жена! Какво имаше у нея, та го хвърляше в такъв огън? От първия път, когато я беше притежавал, за да си отмъсти, не можеше да се откъсне от нея. Освен това, омекнал като гъба, беше простил на младока Фергънт. Не изпитваше злоба дори към Д'Амбре, който от две години просто плачеше за наказание. Дали всичко това не беше резултат от огромната власт на Роина върху него?

Освен за нея, не можеше да мисли за нито друго. Дори предизвикателството на Д'Амбре слабо го вълнуваше, въпреки че още преди месец трябваше да разчисти сметки те си с него.

Изведнъж осъзна, че на утрешния ден трябва да замине. Няма да я вижда цяла вечност.

Тръгна да я търси. Ще изпълни желанието ѝ, но по-късно. Не можа да измисли смислена причина, поради която трябва да чака свечеряването. Тя може би не държи да го вижда, но той иска да се наслаждава на всяка промяна в очите и лицето ѝ, когато достигне удоволствието под него!

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лорд дьо Шавий замина, но Роина не беше хвърлена в тъмницата. Дори не я събудиха, за да изпълнява задълженията си. Намери се сама в огромното му легло.

На зазоряване Уорик се беше сбогувал с нея. Тя си припомни как я беше притиснал силно и я беше целунал нежно, невероятно нежно. Да, не бъркаше. Устните ѝ бяха подпухнали, но не я беше заболяло. Веднага след това беше заспала, прекалено изтощена от нощта, прекарана с него.

Сега си мислеше за тази целувка. Тя беше различна от всичко, получила или дала, през тази дълга нощ. Устните ѝ носеха белега от онези целувки, които изобщо не бяха нежни. Защо Уорик беше толкова ненаситен? Сигурно не защото му беше казала какво иска да направи с тялото му. Вчера следобед я беше открил и завлякъл в стаята си. Беше ѝ показал какво се случва, когато си позволява да го дразни така.

Толкова силно я беше пожелал, че я облада веднага. Малко трудно проникна в нея, но така беше отпуснал юздата на страстта си, че при втория тласък тя вече беше мокра. При третия направо беше като обезумяла. Любеше я бавно, но с разтопяваща жар. Даваше всичко от себе си, без да напомня за войната между тях.

По някое време двамата разбраха, че са гладни за нещо друго, освен един за друг. Той лично тръгна да буди готвача. Това не беше необходимо: в антрето някой беше оставил храна и вана с вода. Възползваха се и от двете, въпреки че бяха еднакво изстинали. След това загубиха представа за времето...

Нито Уорик, нито Роина бяха забравили каква беше причината за тази страстна одисея. Той не беше сигурен дали, след толкова сексуална наслада, би могъл да реагира на предизвикателството ѝ. Оказа се, че не познава себе си.

Два пъти беше загубвал контрол, полудял да я има. Устните ѝ тръгваха от шията, плъзгаха се по рамото и по силните му ръце, обхванали гърдите ѝ. Искаше ѝ се да целуне всяка частичка от тялото

му, но едва стигаше до корема, когато той я поваляше по гръб и проникваше в нея. Тя постигна своето, когато го беше изцедила до последната капка. Страните ѝ пламнаха при този спомен. Но не можеше да забрави въздишките на удоволствие, отронвани от устните му. Той беше толкова различен от друг път... Нито веднъж не беше показал жестоката си страна. Тази нощ нямаше да забрави и с това, че го беше накарала много пъти да се смее.

Единствено я безпокоеше това, че не разбираше причината за промяната у него. Дали беше успяла да го прелъсти, или това беше само временно? Уорик щеше да отсъства по-малко от седмица, но тези дни ѝ се струаха цяла вечност. Нямаше търпение да разбере дали планът на Милдред е успял. Дори и да е така, за това време нещата щяха да пропаднат и трябваше да започва всичко отначало.

Роина въздъхна. Стана и започна да се облича. Губеше търпение, защото не можеше да повярва, че за такъв кратък срок е успяла да опитоми Дракона. Но една единствена нощ може ли да промени мъжа? Уорик лесно щеше да си спомни, че е решил да ѝ отмъщава. Все пак бе постигнала някакъв успех. Освен това се беше оказало, че да прелъстиш това мъжище не е толкова противна задача. Напротив, в обятията му беше открила неземно удоволствие.

Когато влезе в салона, разбра, че сутринта е доста напреднала. От прозореца не струаха обичайните слънчеви лъчи. Освен няколко прислужнички нямаше други хора. Една от тях беше Милдред. Тя се спусна след Роина по пътя и към кухнята.

— Сега, като го няма, разрешено ли е да разговаряме? — попита я изненадана младата жена.

— По дяволите заповедта му! Онова, което научих, не може да чака. Но защо не изглеждаш разтревожена от заминаването му?

Роина се усмихна.

— Нали не съм в тъмницата!

— Нямам това предвид. Не знаеш ли къде е отишъл лорд Уорик?

— Той ми каза, че ще отсъства за кратко време. Не би могъл да е отишъл на война, нали?

— Не, но битката си е битка. Джилбърт го е предизвикал!

— Господи, един от двамата ще умре! — пребледня Роина.

Милдред примига с очи. Защо това трябва да тревожи любимката си?

— Но преди това ще се разпознаят!

Младата жена не я чу. В съзнанието ѝ изникна образът на Джилбърт. Той беше огромен, владееше добре меча, но за разлика от Уорик, нямаше да се бие честно. Като си представи Уорик да лежи на земята, облян в кръв, стомахът ѝ я присви.

Изведнъж се намери на стола край огнището. Милдред я разтриваше със студена кърпа.

— Какво ти стана, миличка? Да не е от бременността?

Роина ѝ изгледа отчаяна.

— Не искам той да умре!

— Разбирам! — Прислужничката ѝ седна на табуретка до нея и продължи бързо: — И защо трябва да умира? Той тръгна от тук, приготвен за всякакви капани. Изглежда между тях дори няма да има битка. Но Уорик ще разбере коя си всъщност. Като види Джилбърт, ще му стане ясно, че е един от мъчителите му в Къркбурой. Не те ли е страх от това?

— Не съвсем. Сега съм сигурна, че няма да ме убие, за да си присвои мой имот. Ще свърша в тъмницата, защото съм го залъгвала с мълчанието си.

Милдред тъжно се усмихна.

— Това ще стане по-бързо, отколкото си го представяш.

Прислужницата се огледа, за да се увери, че са сами.

— Лейди Биътрикс изпадна в истерия, като разбра, че трябва да се задоми в семейство Малдюи. Бясна е на баща си, че я е дал на някакъв младеж, който според нея не е достоен за ръката ѝ. И има намерение да му го върне чрез тебе!

Очите на Роина се разшириха.

— Чрез мене? Има ли тази власт в отсъствието на баща си?

— Е, донякъде, но е достатъчно умна, за да не прекалява. Снощи ги чух да разговарят със сестра си. Наистина планът си го бива. Тя не знае с какво си навлякла гнева на Уорик, но е дочула, че става дума за кражба.

— Значи ще твърди, че съм откраднала нещо от нея?

— Да, най-скъпото ѝ бижу. Перлената огърлица, подарена ѝ от Уорик. Мелизанд ще твърди, че ти последна си влизала в стаята ѝ, преди да са забелязали липсата. Биътрикс ще настоява да претърсят

тъкачницата и стаята на Уорик. В това време ще я пхне някъде, за да се потвърди вината ти.

— Тогава дори няма да настоява да ме хвърлят в тъмницата. Като се върне Уорик, ще повярва на думите й. Толкова често ме е наричал „крадла“! Ще бъде принуден да ме накаже, този път свирепо. Може би ще ме набият с камшик...

— Биътрикс иска чрез теб да нарани него.

Роина се намръщи.

— Но Джон Джифърд...

— ...не е тук. Замества го някакъв, който обича да измъчва затворниците.

Роина пребледня.

— Познавам го!

— Това не е всичко. Дъщеря му ще нареди да те разпитват дали не си откраднала и още нещо. Можеш да се досетиш как разпитва този човек...

— Подлага затворниците на мъчение?

— Да. Малката кучка разчита на това. Ще бъдеш толкова наранена и използвана, че Уорик никога не би те поканил повече в леглото си. Нещо повече, ти ще загубиш и детето си. Така Биътрикс иска да го накаже, защото е известно желанието му да има син, макар и незаконороден.

— Лошо ми е!

— Напълно те разбирам — потупа я по ръката съчувствено Милдред, но младата жена хукна към тоалетната.

Милдред я чакаше с влажна кърпа, която Роина пое с благодарност.

— Колко време имам, преди да са задействали заговора срещу мене?

— Докато Биътрикс слезе за вечеря. Тогава ще е поискала да си сложи огърлицата и няма да я е намерила. Незабавно напускай тази къща! Приготвила съм храна и дрехи. Скрих торбата в пивоварната, докато те чаках да се появиш...

— Успях се.

— Значи планът ни проработи?

— Да, но идеята беше твоя... — Роина се изсмя тъжно. — Сега това вече няма значение.

— Не е вярно. Ще проличи веднага със завръщането на Уорик. Не е необходимо да ходиш далеч. На километър оттук има гъста гора. В нея може да се скрие цяла армия. Ще го изпратя да те открие, след като му разкажа за заговора.

— Не може ли да дойдеш с мен, Милдред?

— Ще открият, че ме няма, и тогава ще се усъмнят в отсъствието ти. Ако обаче мислят, че си тук, спокойно ще отправят обвинението. По-разумно е да тръгнеш сама. Аз ще подготвя Уорик за лъжите, измислени от дъщеря му.

— Забравяш, че не слуша обяснения, особено от нас. Май е по-добре изобщо да не се връщам. Туре не е много далеч...

— Не ли? Само три-четири дена пеша! — възкликна Милдред.

— Там ще ме скрият и ще ми помогнат да освободя майка си от Амбре.

— Роина, не можеш да ходиш толкова далеч пеша! Довери се на Уорик! Дай му време! Чувствам, че ще бъде на твоя страна!

— Не съм толкова сигурна като тебе. Сега, като се замисля, не искам за моето дете да се грижи мъж, възпитал такива злобарки!

— Негова е грешката, че ги е пренебрегвал, но те не са имали майки. Ти...

— Милдред, сега не е време да обсъждаме този въпрос. Покажи ми как да изляза от тези порти?

— На задната има само един войник. Ще отвлека вниманието му, а ти ще се промъкнеш навън. Ако искаш да избягаш за добро, чакай в гората ден, по-добре два. За това време паниката ще премине. После ще се присъединя към тебе.

Роина я прегърна успокоена.

— Благодаря ти!

— Като си ми толкова благодарна, послушай ме и не ходи чак в Туре — сръза я Милдред.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Гората не е рай за сама жена. Богатото въображение на Роина превръщаше и най-малкия шум в крадец или убиец, готов за най-гнусно престъпление. По небето пълзяха огромни облаци, които скриваха луната. Така я лишаваха от водител през нощта. Минаха часове, но сънят не идваше. Единствената утеха за Роина беше, че не заваля.

Не очакваше нищо добро от бягството си, а и твърдата земя беше доста неудобно легло. Преоблякла се в собствените си дрехи за по-добра защита, на сутринта отново щеше да се превърне в прислужничка.

Лорд Фулкхърст... Искаше ѝ се да има увереността на Милдред в неговата добронамереност. Може и да не е толкова жесток, за каквото се изкарваше, но беше способен на най-брутални действия. Роина се съмняваше, че няма да повярва в обвиненията на дъщеря си. Фактът, че му доставя удоволствие в леглото и носи неговото дете, няма да я спаси от наказанието, което очаква всеки крадец. Мнението му за нея, благодарение на Джилбърт, не беше много високо. Не ѝ се искаше да опита бича му или да стане жертва на гнева на дъщеря му.

Заради това момиче беше попаднала в тази ситуация. Една дама не напускаше дома си без ескорт от войници. Дори на прислужниците се разрешаваше охрана, когато биваха изпратени по работа. Сега Роина беше абсолютно сама. Можеше да я защити единствено малката кама, която беше открила в торбата на Милдред. Приятелката ѝ беше пхнала и някои от хубавите ѝ дрехи. Би могла да ги продаде, ако успее да стигне до някой град. Междувременно биха могли да ѝ се случат куп неприятни неща в тази гора.

Мисълта, че Биътрикс дьо Шавий може да си получи заслуженото наказание, изви устните ѝ в тъжна усмивка и тя се унесе. Когато най-сетне Роина отвори очи в лилавата утрин, над нея стоеше надвесен някакъв мъж. Така внезапно седна, че главата я заболя. Не беше сън! Краката продължаваха да стоят до нея, тропотът на конски

копита, които я бяха събудили, също бяха факт. Стреснато се обърна, за да огледа и другите ездаци.

Не искаше да знае кои са. Бързо измъкна камата си и замахна към крака на мъжа. Той изръмжа, но устата му бързо беше запушена от неговия спътник. Роина вече тичаше към гъсталака, където трудно биха я последвали с конете си. Въпреки това го направиха. Трима я настигнаха и я сграбчиха, като се заливаха от смях. Това я хвърли в див ужас. Знаеше какво се случва с жените, хванати в гората или в полето.

През тътена на сърцето си чуваше дрънченето на ризници. Роина се опита да вдигне полите си, за да се измъкне, но залитна и камата се изплъзна от ръката ѝ. Нямаше начин да я вдигне. Успя обаче да се отскубне и отново хукна. Мъжете я настигаха и единият успя да сграбчи края на наметката ѝ. После се просна на земята, като успя да бутне и нея. Ако наметката не беше привързана за раменете ѝ, сигурно щеше да си счупи врата. Така болезнено се приземи, че я прониза болка в гръбнака.

Другите двама вече ги бяха настигнали. Единият мъж стоеше пред нея, а другият — отстрани. Третият се надигаше зад нея. Ядосан от падането си, продължаваше да стиска наметката ѝ.

Едва успяла да се изправи, Роина падна назад и удари главата си. Не беше толкова зашеметена, че да не ритне мъжа пред нея и да не изкрещи. Тримата изведнъж се изплашиха, че вдига много шум, и се спуснаха да запушват устата ѝ. Роина ухапа едната ръка, удари другата, но от третата отнесе болезнен шамар.

— Чакайте, аз я познавам!

— Да не си се побъркал? Как може да я...

— Господи, това е нашата господарка!

Тяхната господарка? Тя си помисли за Туре, но не разпозна липата. Четвъртото, надвесило се в този момент над нея, изглади недоразумението.

— Роина?

Заварил тази сцена, доведеният ѝ брат удари един от мъжете. После я вдигна на крака и силно я прегърна.

— Как попадна тук?

Въпросът едва си проби път през съзнанието ѝ, замъглено от страх и гняв. Ако трябваше да я открие някой, защо той да бъде

Джилбърт? Не знаеше какво да му отговори, но можа да произнесе през скованите устни:

— Бях пленница в крепостта Фулхърст, но накрая успях да избягам...

— Той те е пленил? Бях полудял от мъка, а той през цялото време те е държал при себе си? — Джилбърт я отдалечи от себе си, за да я разгледа по-добре. — Мислех те за мъртва! В Къркбурой никой не знаеше какво е направил Фулхърст с тебе.

Загрижеността му за нея я накара да осъзнае колко много го мрази.

— Това не ме учудва — каза предпазливо тя. — Лордът ме изпрати в тъмницата си веднага. Прислугата още не беше слязла, за да чуе заповедта му.

— Била си затворена в неговата тъмница?! — извика неистово Джилбърт. Хората му зашъткаха да бъде по-тих — Този мъж е луд! Не му ли каза коя си?

Роина го изглежда, раздразнена от глупостта му.

— Искаш да му призная всичко, след като знам намеренията му спрямо теб? Той вече завзе моите владения само защото ги държиш ти! Мислиш ли, че ще се поколебае да ме убие, за да получи и останалото? Казах му само това, което вече знаеше: че съм лейди Къркбурой. — После трябваше да потвърди неговото подозрение, че Уорик е дошъл в Къркбурой заради него. — Хвърли ме в тъмница, ядосан, че не е открил тебе!

— Извинявай, Роина! Не мислех, че ще те нарани! Изобщо не биваше да те оставям там, но в онзи ден като че ли бях загубил разсъдъка си.

„Кога ли си бил нормален, след като все ламтиш за чуждо?“ — искаше да го попита тя, но премълча. Доведеният ѝ брат я водеше натам, откъдето беше избягала.

— Какво правиш тук, Джилбърт? Не мислиш да обсадиш тази силна крепост, предполагам?

— Не, но до полунощ ще имам контрол над нея.

— Как ще го направиш?

— Предизвиках го. Ако не е глупак, ще очаква капан и ще вземе повечето мъже със себе си. — После я попита възбуден: — Можеш ли да ми кажеш всъщност колко хора е взел със себе си?

— Не го видях да напуска, нито имах време да преброя колко са останали в крепостта.

Джилбърт не скри разочарованието си, но продължи да я тегли след себе си.

— Няма значение. Сигурен съм, че ще вземе повечето войници със себе си. Защо да ги оставя, след като и ти подчерта, че Фулкхърст е добре укрепена крепост? Тя може да бъде задържана и с шепа мъже.

— Тогава как смяташ да я превземеш?

Той се обърна към нея, нагло ухилен.

— С шепа мъже!

— О, разбира се. Колко съм глупава!

Доведеният и брат я дръпна силно, за да покаже, че не харесва сарказма ѝ.

— Имам намерение да потърся подслон на свечеряване.

— Ще те отпратят в селището — предупреди го тя.

— Няма да го направят, защото ще нося съобщение с печата на Стивън.

— А това вярно ли е?

— Кое?

— Че изпълняваш поръчка на краля?

— Не, разбира се, но съобщението е истинско. Имах късмет да попадна на него. Приносителят му загина.

— Ти ли го уби?

— Защо трябва да ми приписваш всички гнусни дела на света?

— Не всички, само онези, на които си способен! — сръза го Роина.

— Какво значение има как съм го открил? — попита намръщен Джилбърт. — Съобщението ще ми помогне да вляза във Фулкхърст. Да не би да предпочиташ да върна избягала затворничка? — добави заплашително той.

Искаше ѝ се да го направи. Така би успяла да предупреди за противните намерения на този подлец.

Роина замълча и Джилбърт реши, че я е изплашил. Отведе я при другите мъже и конете. Няколко от тях ѝ бяха познати от Къркбурой. Рицарите на Лионс сега трябва да служат на брат му, а не на Джилбърт.

Дали знаят истината? Или Джилбърт ги е уверил, че това е последната воля на Лионс? Би трябвало да са наясно с това, че

господарят им е мъртъв, след като са се връщали в Къркбурой. Дали брачният договор ги обвързва? Но този съюз отпада, след като Лионс не бе успял да консумира брака. Никой не знаеше това, освен нея, Милдред и... Уорик. Джилбърт със сигурност няма да каже на тези мъже истината. Дали не ги е уверил, че вече и детето е на път?

Зачуди се защо не я беше попитал за това. После изведнъж прозря истината: Джилбърт владееше това, което му осигуряваше нейният брак — армията на Лионс. Имаше намерение и да превземе най-брутално дома на Уорик и да похити дъщерите му. Беше на път да спечели войната между тях двамата и щеше да го направи с нейна помощ. Доведеният ѝ брат имаше възможност да действа бързо и нищо нямаше значение за него, дори детето ѝ.

Уорик щеше да бъде опустошен. Джилбърт можеше да иска всичко от него, за да освободи дъщерите му. Дори и неговия живот...

О, не, тя трябва да направи нещо! Не можеше да забрави смеха му, неговата страст, нито нежната целувка на прощаване. Не би понесла да го види мъртъв, нито път Джилбърт — победител!

Прииска ѝ се да изкрещи на хората на Лионс, че те с нищо не са задължени към Джилбърт. Но ако го направи, този подлец неминуемо ще я пребие до смърт. Тогава няма да успее да измисли нищо. Как да постъпи? Да предупреди хората в замъка? Да разкаже истината на войниците на Лионс, без Джилбърт да разбере за това?

Мъжът, когото беше ранила, и другият, запушил устата му, явно се бяха върнали в техния лагер.

— Само това ли е твоята армия? — понита невинно тя. — Мислех, че брачният договор ти осигури по-многочислена?

— Не ставай глупава! Хората ми са разпръснати из гората. Два часа след като се стъмни, ще се съберат около замъка и ще чакат мой сигнал.

— Все още мисля, че няма да те пуснат вътре. В отсъствието на господаря им, ще бъдат предпазливи. А Фулхърст е умен мъж. Той знае колко си хитър и може да ги е предупредил.

— Да ме ядосаш ли искаш?

— Разбира се. Да не мислиш, че съм забравила какво ми причини?

— Тихо! — изсъска той, като я издърпа настрани, за да не ги чуват. — След като е толкова свежа паметта ти, помни че още държа в

плен майка ти!

Раменете на Роина увиснаха от отчаяние. Как е могла да помисли, че може да попречи на този човек? Той винаги знае как да я покори, оставяйки я напълно беззащитна.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Слънцето се мерна за кратко сред куп облаци, които заплашваха с дъжд още от вчера. Роина се молеше да плисне порой. Защо не! Толкова беше нещастна, че чак коремът я заболя. Да можеха и мъжете, които я пазеха, да изпитват същото!

Край нея седяха само шестима и изглеждаха спокойни. Джилбърт с още двама беше отишъл да наблюдава замъка. Не беше заповядал да я пазят. Мъжете около нея се чувстваха задължени да покровителстват господарката си. Това означаваше, че няма да ѝ позволят да се отдалечи сама. Но дори да избяга от тях, няма да успее да попречи на Джилбърт да превземе Фулхърст.

Със заплахата си беше ограничил възможностите ѝ да действа. Майка ѝ щеше да бъде жертвата, освен ако Джилбърт не умре. Би могла да направи нещо, без той да разбере, но какво?

Ако убие Джилбърт, хората му веднага ще я посекат. Дали си заслужаваше такава жертва за човек, решил да ѝ отмъщава?

Можеше да признае на Джилбърт, че Уорик е бил техният пленник в Къркбурой. Това така щеше да го ядоса, че наистина да предизвика Уорик на бой, или да му скрои капан... Колко е глупава! Джилбърт никога няма да рискува живота си, особено като знае колко голяма е армията на врага му. Роина искаше да знае какви са силите на доведения ѝ брат. Имаше доста войска в Къркбурой, но този подлец наемаше още рицари благодарение богатството на Лионс.

Съществуваха слаба надежда Джилбърт да се разколебае след нейните думи за посрещането му в крепостта. Ако успее да повиши подозренията му, би могъл да се откаже. Ако наистина смяташе да използва нея, тя ще има време да предупреди хората вътре. Щяха веднага да я хвърлят в тъмницата, но далеч от ушите му, би могла да издаде кой е гостът им.

Да, ако съмненията му нараснат, той ще използва нея. Знае, че го мрази, но вярва, че ненавистта ѝ към Фулхърст е по-голяма. Не би заподозрял предателство от нея.

Роина малко се успокои, но бързо си представи какво я очаква в тъмницата. Ами ако Биътрикс е дала ход на своята подлост, преди да е разбрала за изчезването ѝ? Ако обаче е видяла, че я няма, може би ще реши да не я обвинява. Тогава Роина ще помогне да бъде заловен смъртният враг на Уорик. Може и да не я хвърлят в тъмница. Дори ще ѝ бъдат благодарни. Не, тя отново започва да мечтае.

Каквото и да я чака в крепостта, ще го посрещне само ако Джилбърт реши да я използва. Отново огледа мъжете. Дали не би могла да им каже нещо, с което да ги отблъсне от Джилбърт? Само двама от тях познаваше от Къркбурой. Другите явно беше наел допълнително.

Когато ги чу да говорят за ядене, Роина изведнъж се сети, че умира от глад. Тя имаше храна в торбата си, но реши да не издава това. Стана, за да не са принудени да разделят запасите си с нея. Надяваше се да я последва някой, когото познава, за да говори с него. Естествено късметът отново беше срещу нея. Мъжът, предложил ѝ студено сърнешко и корав хляб, не ѝ беше познат. Като го попита за името му, той допълни, че е от Амбре.

Роина отказа храната, въпреки че стомахът ѝ се разбунтува. Изчака ги да свършат, като се молеше Джилбърт да не се появи. После призна на един от войниците на Къркбурой, че все пак е гладна.

Той скочи, за да извади ядене от торбата си. Роина му благодари и добави.

— Учудвам се, че сте участник в това дело, обречено на неуспех. То съвсем не влиза в задълженията ви. — После реши да рискува: — И не ви се плаща дори!

Мъжът не отрече.

— Заклел съм се във вярност към Къркбурой, а лорд Джилбърт...

— Няма права там, нито пък аз! Сигурно знаете това. След като няма дете от брака ми с Лионс, брат му наследява всичко. Сигурно лорд Лионс вече е в разрушената крепост и ви търси. Не мога да разбера защо мъжете предпочитат войната пред мирния живот? Сигурно и вие сте такъв, иначе нямаше да сте тук.

Мъжът като че ли беше загубил способността да говори. После се намръщи също като Уорик.

— Защо ми казвате това, господарке?

Това, че си спомни за Уорик, ѝ даде сила да отговори:

— Не искам да умра, но доведеният ми брат не ме слуша. Искан да унищожи Фулкхърст и това не ме учудва. Но той не познава този човек, както аз. Може и да влезете в крепостта, но никога няма да излезете живи от там. Моята съдба ще бъде същата.

— Не сте права, госпожо. Ни ще вземем за заложници двете му дъщери.

— Мислиш ли, че това ще трогне такъв човек? Точно това не иска да разбере Джилбърт. Планът му ще проработи срещу всеки друг, но не и срещу Фулкхърст. Той ще пожертва всички, но няма да предаде замъка си. Жестокостта му не знае граници. Фулкхърст живее единствено, за да отмъщава на хората, които са му сторили зло.

— Ами ако бъркате?

— А ако съм права? — Не беше лесно да изчисти гласа си от отчаянието. — Толкова много ли са ви обещали, че сте решили да рискувате?

— Очаквате от мен да разубедя брат ви, така ли? — попита той смаян.

Не беше постигнала нищо. Другите ги гледаха и се чудеха за какво си говорят. Защо този човек беше толкова непреклонен? Нужен й беше някой страхливец.

— Джилбърт няма да те послуша, особено като му повториш моето предупреждение. Няма и да ти спести неприятностите. — Роина въздъхна смирено. — Съжалявам, че споделих страховете си с тебе. Надявах се, че би могъл да спасиш себе си и приятелите си, след като това не е война, която лично ви засяга. Исканх дори да те помоля да ме вземеш със себе си, ако си достатъчно умен да го направиш. Сега разбирам, че не можеш да ми помогнеш. Хората на Джилбърт ще ти попречат. Може би ще успея да убедя брат си да ме изпрати в Амбре, преди да е влязъл в тази крепост? Да, точно така ще направя!

Роина му обърна гръб. Молеше се да не каже нищо на останалите, нито на Джилбърт. Когато се обърна, видя, че мъжът оживено разговаря с другия рицар от Къркбурой.

Дали най-сетне не й се беше усмихнало щастието? Ако тия двамата успеят да разубедят своите хора от лагера, армията на Джилбърт би се разпаднала! Колкото и да се вбеси, той няма да успее да промени нищо. Рицарите от Къркбурой не са негови. Тя може да му напомни това. Всъщност, ако това се случи, той ще обвини нея. И

веднага ще измисли друг начин, за да се снабди с армия. А нея ще я постави под усилена охрана. Господи, няма ли спасение!

Мъжът, с когото беше разговаряла Роина, не бързаше. Появи се пратеник на Джилбърт. Той ги уведоми, че от крепостта са изпратени стражи наоколо. Сигурно търсеха Роина. Това поставяше на риск плана на Джилбърт.

Пратеникът каза, че трябва да се предупредят и останалите от лагера. Двамата от Къркбурой изявиха желание да го направят. Трябвало да бъдат заедно, за да се защитават, ако попаднат на патрули.

Роина едва се овладя да не се разсмее.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Следобедът се влачеше изнервящо бавно. Двамата от Къркбурой не се връщаха. Може би бяха решили да не предупреждават другарите си, а сами да се спасяват от „сигурна смърт“?

Трябва да е била луда да си въобрази, че с няколко изречения би хвърлила в паника цяла армия. Тя просто искаше да им каже, че тази война не ги засяга и че е по-добре да се завърнат при пълноправния си господар.

С тези плътни облаци отгоре беше невъзможно да се отгатне настъпването на нощта. Внезапно се появи Джилбърт върху задъхания си кон. Изглежда не забеляза, че мъжете с нея бяха по-малко. Забеляза Роина и вдигна ръка към нея.

— Ще кажа, че съм те намерил на пътя без охрана. Тъй като не си ми обяснила откъде идваш, съм решил да те взема със себе си. Дългът ми на рицар изисква да се погрижа за една дама, нали? — После се ухили широко и попита: — Мислиш ли, че ще те приемат?

— След като са отговорни за деянията ми, сигурно ще пуснат моста. — Наложил си гласът й да звучи доста кисело. Това явно му хареса, защото миролюбиво продължи:

— Не се коси, Роина. Ще ти се наложи да останеш в тъмницата само няколко часа. Не си ли заслужава, като се има предвид какво ти е причинил Фулкхърст?

Струваше ли си да му отговаря? И двамата й бяха причинили мъка. Единият го правеше, за да си отмъсти. Него донякъде оправдаваше. Другият щеше да проклена до рая на живота си.

— Ще видим дали си е заслужавало да бъда затворена, ако планът ти успее, Джилбърт!

Отговорът й не го ядоса. В очакване на близката победа нищо не би могло да го разстрои. Роина беше доволна, че загнездените от нея съмнения са дали резултат. Щеше да намери възможност да провали плана му, каквото и да й струваше това! Предпочиташе обаче да не е по този начин, защото така ще падне в ръцете на Уорик. Другата

алтернатива я поставяше във властта на Джилбърт. Трябваше да измисли начин да се отърве от него. Роина се огледа. Все още никой не идваше, за да предупреди Джилбърт, че армията му се е разпаднала. Гората оставаше безмълвна.

Бяха пред портата на Фулхърст. Джилбърт крещеше фалшивото си име, повтаряше, че е пратеник на крал Стивън, обясняваше как е намерил Роина по пътя и как е било негов дълг да я доведе. Тя не се показваше иззад гърба му на коня. Стражите на крепостта можеха да я разпознаят.

За пореден път погледна назад. Един от хората на Джилбърт препускаше към тях! Като ги видя пред замъка, намали ход. Дали рицарите от Къркбурой не бяха решили да изчакат нощта? В тъмнината Джилбърт нямаше ги преследва. Влязъл в крепостта, той щеше да очаква армията си. Стратегията им беше добра за тях самите, но е и за нея.

Конникът вече се връщаше назад. Беше късно да предупреди Джилбърт, а и доведеният ѝ брат може би разполагаше с достатъчно хора. В този момент един от стражите извика:

— Чакайте там! Господарят лично ще получи момичето!

Роина се намръщи. Зачуди се каква ли хитрост бяха измислили. Джилбърт погледна назад и високо изруга. Тогава Роина чу тропота на стотици конски копита и сама се извърна поглед Наистина Драконът се завръщаше. В сумрака знаците не се отличаваха добре, но тя не бъркаше. Нито Джилбърт.

Той продължи да ругае, макар и вече не толкова силно.

— Да го вземат мътните! Не е възможно толкова бързо да е сигнал полето Джили и да се е върнал!

— Значи е променил намеренията си.

Гласът ѝ му напомни за нея.

— Не се притеснявай — каза ѝ той. — Планът ми ще претърпи малко изменение. Армията ми е по-голяма от неговата и ще се върна още през нощта. Добре, че не помолих за подслон. Така ще настоявам да продължа пътя си.

Роина не вярваше на ушите си.

— Имаш намерение да го поздравиш?

— Защо не? Той никога не ме е виждал отблизо и без ризница. Голям смях ще падне, като се върна.

Планът ѝ отиваше но дяволите, но би могла да поразклати самоувереността му.

— Не ми е приятно да ти го напомням точно сега, Джилбърт, но той ще те познае! Знае само, че си ми доведен брат, а не, че си Д'Амбре. Все пак изгаря от желание да те убие, защото те видя как го оковаваш към леглото в Къркбурой!

— Лъжеш! — избухна Джилбърт. — Не може да съм пленил именно него, без да разбере за това! Освен това, след като е бил окован, как би могла да те плени неговата армия?

Роина извъртя малко истината.

— Така беше, но армията не я водеше той. Рицарите му не дойдоха за тебе, а за него, Джилбърт. Когато го освободиха, той веднага ме хвърли в тъмница. Има намерение да ме накара да страдам до края на дните си. Но не обръщай внимание на думите ми. Ти сам ще го познаеш, като го поздравиш и...

— Достатъчно! — Джилбърт светкавично я свлече от коня си.

— Какво правиш?

— В замъка те познават. Ако те взема със себе си, ще започнат да ме преследват, което не е добре за мен. Кажи им, че съм имал спешна задача. И не се бой. Като се върна, първо ще поискам твоето освобождаване.

Той и хората му изчезнаха в тъмнината. Приближаващата армия все още не се виждаше. Само се чуваше ужасен тропот.

Роина се зачуди защо просто стои и чака. Лесно би могла да се промъкне към тресавището. Дори би могла да се скрие под сваления мост и по-късно да избяга. Джилбърт ще открие армията си. Уорик няма да знае намеренията му и ще го последва само с шепа войници. Колко глупаво е да се помайва още, а вече се виждат приближаващите конници.

По стените на крепостта запалиха допълнително фенери. Нямаше такива само откъм тресавището. Изведнъж безпричинно ѝ стана смешно. Не се разсмя, защото самият Уорик спря коня си до нея.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Има ли причина да ме чакаш тук, Роина? Защо не си там, където те оставих?

— Избягах! — беше смелият отговор.

— Така ли?

Усмивката и тонът му показваха, че не ѝ вярва. Невъзможно беше да му даде някакви обяснения, без да го разгневи. Затова тя въздъхна и започна:

— Бях принудена да го направя, за да избягна тъмницата. Рискувах да бъда обвинена в престъпление, което не съм извършила.

— Разбирам. Ужасяваш се от мястото, което сама опита като доста удобно.

Дали не намекваше за думите ѝ пред лейди Изабел?

— Не е точно така! Казвам ти самата истина. Нямах да се върна, ако не ме беше открил най-подлият страхливец на земята. Той отново реши да ме използва, за да превземе Фулкхърст.

Уорик отново не реагира. Това съвсем я ядоса:

— Ако го бях послушала, трябваше да те въведа в крепостта, без да подозираш, че те очаква обсада. Наложих се да разпръсна армията, скрита в гората. За целта си позволих да те обрисувам в ужасни краски.

— Свикнал съм да злоупотребяват с репутацията ми — подхвърли Уорик усмихнат. — Как успя да осъществиш това забележително бягство?

— Не беше лесно — увери го бързо тя.

— Ако бях помислил за това, щях сам да те настаня в тъмнината. Там също мога да те посещавам.

— Върна се навреме, за да спасиш дома и семейството си. Щях да се опитам да обясня на хората ти, че този човек не е никакъв пратеник на краля. Той възнамеряваше през нощта да отвори портите за армията си. Имаше две възможности. Да ми повярват и да го

затворят. В противен случай той щеше да плени дъщерите ти, за да иска живота ти в замяна.

Веселието му се изпари и лицето му помръкна.

— Защо имам чувството, че вече не се шегуваш?

— Защото ти говоря истината. Уорик! Ще откриеш вражеските войници в гората на изток оттук, ако вече не са заели позиции за засада. Този подлец е моят доведен брат. Дошъл е да ти отмъсти за разрушаването на Къркбурой. Знаеш какво е отмъщение, нали?

Без да отговори, Уорик я сграбчи и я качи на коня си. Ръцете му се впиха дълбоко в плътта ѝ.

— И ти щеше да му помогнеш?

— Щях да го предам!

— Очакваш да ти повярвам, че ще постъпиш така със собствения си брат?

— Между нас няма кръвна връзка. Толкова го мразя, че с удоволствие бих го убила, ако имам такава възможност!

— Тогава аз ще го направя вместо теб! Кажи ми къде мога да го намеря?

Дали беше време за пълната истина? Не, беше прекалено афектиран, за да я чуе. Роина поклати глава.

— Вече получи достатъчно от мене. Това отмъщение си е мое!

Уорик разгневено я разтърси, но Роина не беше готова да му даде пълна информация. Накрая той изпъшка и я пусна. Тогава се спусна мостът. Тропотът на копитата по него я подсети какво я очаква вътре.

— Не ме попита защо щях да бъда хвърлена в тъмницата, господарю?

— Имаш още признания? — изръмжа лордът.

— Не е признание, а истината, такава, каквато ми е известна. Трябваше да бъде обвинена в кражбата на нещо ценно на една от дамите в крепостта. Предметът трябваше да бъде намерен в твоята стая и вината щеше да падне върху мен. Тогава щяха да ме разпитват и за други кражби. Щяха да ме подредят така, че да се отвориш от мене. Бебето в утробата ми също бе белязано да умре. Не исках да страдам излишно и напуснах преди да бъда несправедливо уличена.

— Ако наистина си виновна, бързаш да се застраховаш.

— Не аз, а Милдред е чула за този заговор и ме предупреди. Може да я попиташ...

— О, тя би излъгала заради теб! По-добре направи така, че да докажеш своята невинност.

— Сега знаеш защо трябваше да избягам — отговори горчиво Роина. — Не мога нищо да допълня. Трябва да докажеш, че съм невинна, или да ме накажеш, както изисква законът:

Последните й думи явно го смутиха.

— По дяволите! Какво си направила, за да заслужиш омразата на тази жена?

Сърцето й трепна. Значи искаше да й повярва!

— Нищо — отговори простишко тя. — Тя всъщност не държи да нарани мен, а теб.

Спряха пред главната кула. Около тях цареше суматоха. Конниците слизаха, отвеждаха конете, оръженосците и конярите се суетяха. Роина попита:

— Защо се върна толкова скоро, Уорик?

— Няма да променяш темата, драга! Веднага ще ми кажеш коя от дамите иска да ме нарани чрез тебе!

Тя се хлъзна надолу от коня и се обърна да го погледне.

— Не ме питай за това. Ако реши да задейства заговора, сам ще го разбереш.

Дори на оскъдната светлина на фенерите лицето му изглеждаше страшно. Сякаш самият дявол се взираше в нея, гласът му също беше такъв.

— Аз решавам кой трябва да бъде наказан — предупреди я гой. — Не мисли, че можеш да скриеш и това, както криеш името на брат си. Скоро ще имам нужните отговори.

— Ако още веднъж ме заплашиш, кълна се, че ще изсипя оскъдната храна, която войниците ми дадоха, върху краката ти — прекъсна го ядосана Роина. — По-добре се пригответи за обсада. Това е по-важно от някаква си затворничка, която благодарение на противния си брат е лишена от всякакви права! След това ще имаш достатъчно време да се занимаваш с бягството, с кражбата, с... моето безочие!

Роина се въртна, без да я е грижа за реакцията му. Не видя усмивката върху устните, нито чу смеха му. Хората на лорд Уорик обаче се зачудиха какво толкова смешно има в заповедите за отбрана.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Шумът откъм салона показваше, че вечерята е в разгара си. Роина си спомни пред какво трябва да се изправи и забави крачка.

Беше решила първо в кухнята да засити стомаха си най-сетне като хората, но после промени намерението си. Проблемът ѝ сега беше, че закъдето и да иска да тръгне, трябва да мине през салона. Да излезе навън. Не, дълго очакваната буря се беше разразила тъкмо когато беше влязла в кулата.

Уорик я намери да седи унила върху стъпалата. Отпрати с ръка спътниците си и застана до нея.

— Какво правиш тук? Не е ли по-добре вместо да повърнеш гнусната храна в стомаха си, да потърсиш госпожа Блу за нещо по-свястно?

Роина продължаваше да избягва погледа му.

— Но на път за кухнята първо трябва да мина през салона.

— И какво от това?

— Ами... Мисля, че е по-добре да съм с теб, ако решат да ме обвинят.

Внезапно Уорик я вдигна, притисна я до себе си и я целуна. Беше подгизнал от дъжда, но това нямаше значение. Тя се сгуши в него. Приятно ѝ беше, че в целувката сега нямаше страст. В нея се усещаха топлина, нежност и закрила.

Когато я освободи, ръката му продължи да гали лицето ѝ. В очите му също имаше топлота.

— Ела — настоя той и я повлече нагоре, прегърнал я през кръста. — Не искам да ме обвиняваш, ако стомахът ги се разбунтува. Дали не е виновно бебето?

— Не, досега не съм се чувствала така.

— Тогава върви да хапнеш!

— Ами ти?

— Сигурен съм, че мога да се оправя без тебе. Когато свършиш, донеси бутилка от новото вино и поръчай баня за двама ни.

Роина беше още изчервена, когато влезе в кухнята. Всичко изглеждаше нормално. Никой не прекъсна работата си. Не бяха извикани стражите. Мери Блу я забеляза и се затича към нея като боен кон.

— Трябва да те напляскам, момиче! — избухна тя, като я тикаше към склада. Явно не искаше да ги слушат. — Къде, по дяволите, беше? Претърсиха целия замък, дори изпратиха патрули да те търсят!

— Случило ли се е нещо?

— Значи си се криела? Търсих те цял следобед, но не казах на никой. Помислих, че си се спотаила някъде да отдъхнеш, като знам как те юрка лорд Уорик. После лейди Биътрикс вдигна ужасна гюрултия за изчезналите си перли! Сигурно затова си се крила?

Значи дъщерята на Уорик все пак беше дала ход на заговора си. Не е знаела, че я няма в замък. Ситуацията беше смешна, но кръвта ѝ се вледени.

— Къде откриха перлите?

— В стаята на лорд Уорик. Не е ли странно? Стражът Томас казва, че лейди Биътрикс е намерила перлите много бързо, сякаш сама ги е поставила там. Въпреки това тя твърди, че ти си ги взела. Сестра ѝ те е видяла пред стаята им точно преди да започнат да се приготвят за вечеря.

— Кога?

— Преди вечеря. Тогава са потърсили перлите и са разбрали, че ги няма. Сигурни били, че преди били там.

— В късния следобед? — понита възбудена Роина.

— Да, така казват.

Младата жена се разсмя. Прииска ѝ се да прегърне Мери Блу и го направи.

— Това пък за какво беше?

— За това, че ми позволи да мързелувам цял ден, без да вестиш другите за това! Така ще мога да докажа своята невинност.

— Не знам как ще го направиш, но се радвам да чуя това, момиче. Стражите още те търсят. Цяло чудо е, че си успяла да слезеш чак тук, без да те арестуват.

— Може би защото мислят, че Уорик владее положението.

— Той се е върнал?

— Да, и заповяда да се нахраня. Кълна се, че апетитът ми се върна! Трябва също да дам нареждане за банята му и за бутилка вино от Туре.

— Върви тогава да се нахраниш. Аз ще се погрижа за останалото.

— Благодаря ти, госпожо...

— Наричай ме просто Мери!

Когато малко по-късно Роина влезе в салона, притиснала бутилка вино до гърдите си, стъпките ѝ бяха уверени и тя се усмихваше на Уорик.

Той самият не изглеждаше никак весел. Вече беше чул обвиненията. Биътрикс го беше последвала в стаята му. Докато се преобличаше и сушеше косата си, тя му бе разказала цялата скалъпена история.

Сега неговото русокосо момиче изглеждаше така, сякаш има повод да празнува. Надяваше се да е така, защото обвинението срещу нея беше направо гнусно.

Беше се настанил край огнището, защото масите вече се разчистваха. Биътрикс седеше на единия стол, Мелизанд — на табуретка. Уорик покани Роина на другия стол.

Биътрикс пламна от яд, но премълча. Баща ѝ се мръщеше от мига, когато беше обвинила любовницата му. Това ѝ хареса. Предпочиташе да види тази жена съсипана и обругана, но скоро баща ѝ сам ще го направи. Във всеки случай няма да я покани в леглото си, след като я признае за виновна.

— Дъщеря ми отправи сериозно обвинение срещу тебе. Роина — започна Уорик. — Какво ще кажеш относно кражбата на перлената огърлица?

— Каза ли кога е била открадната?

— Биътрикс?

— Един час преди вечеря — откликна веднага дъщерята.

— Питай я, господарю, сигурна ли е в това?

— Биътрикс, слушам те?

Момичето не скри раздразнението си. Какво значение има всичко това? Огърлицата е открадната и после намерена в неговата стая. Сигурно тази жена няма да обвини него?

— Късно следобед реших да я сложа на вечеря. Час по-късно вече я нямаше и тя... прислужницата е видяна пред стаята ми през това време. Мелизанд я е видяла.

Роина се засмя.

— Казах ли ти, господарю, по кое време избягах вчера?

— Избягала си? Да не искаш да кажеш, че не си се крила в замъка от вчера? — възкликна потресена заговорничката.

— Да, госпожице. Не можах да открия такова място тук, след всичко, което си планирала спрямо мен.

Лицето на Биътрикс почервения, а в погледа ѝ блесна заплаха.

— Значи признаваш, че си избягала? Знаеш ли как се на казва крепостник за такова престъпление?

— Да, лейди Биътрикс. Някога имах свои земи и свои крепостни селяни. Често помагах на баща си, преди да загине. Много добре знам...

— Лъжкиня! Защо само мълчиш и ѝ позволяваш да лъже, татко?

— Мисля, че казва истината — отговори той. — Аз я направих прислужничка, въпреки че по рождение не е такава. Да не се отклоняваме от темата. Но по кое време излезе оттук, Роина?

— Около обяд.

— Отново лъже! — изписка дъщерята. — Как може да я слушаш...

— Настоявам да млъкнеш, Биътрикс — предупреди я студено баща ѝ.

— Това може да бъде проверено, господарю — продължи Роина. — Госпожа Блу ще ти обясни, че ме е търсила, но не е могла да ме открие цял следобед. А пък стражата на задната врата може да ти каже по кое време го заговори Милдред, за да мога да се измъкна. Надявам се да не накажеш този мъж за проявеното от него невнимание. Ако беше по-старателен, нямаше да ме намериш пред портата на крепостта, а в тъмницата... или поне това, което щеше да е останало от мене.

— Какво ще кажеш, Биътрикс?

— Лъже, разбира се! — Дъщерята беше vyplъщение на самото презрение. — Доведи тук тези, които тя цитира. Нека потвърдят всичко пред мене!

— Да не искаш да им се скараш? — Върху устните на Уорик се мъдреше противната му усмивчица. — Преди това ще ми отговориш на един въпрос: защо, след като е откраднала огърлицата ти, Роина не я е взела със себе си?

— Откъде да знам какво мисли една курва?

Търпението му вече се изчерпа. Биътрикс обаче не откъсваше наглия си поглед от него, прекалено вбесена, за да се страхува. Когато Уорик обърна намръщаното си лице към Мелизанд, тя избухна в сълзи.

— Тя ме принуди да излъжа! Отказах ѝ, но така ме шамароса... Заплаши, че ще обвини мен, ако не кажа, че любовницата ти е извършила кражбата! Съжалявам, татко... Биътрикс толкова ти беше сърдита...

— Разбирам. — Уорик бавно се надигаше от стола си. Целта ѝ е била аз да пострадам. Но сега това ще се случи с теб, Биътрикс. Отдавна трябваше да се случи!

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Използвайки кожения ремък на меча си, Уорик наби дъщеря си в салона, пред очите на всички. Роина се сви в стола, на който беше поканена. Затвори плътно очи, за да не вижда, но не можеше да не чува. Виковете на Биътрикс станаха дрезгави, молбите ѝ предизвикваха съжаление Роина прехапа устни, за да не спре Уорик. Когато той приключи, дъщеря му напълно се беше покаяла и изплашила.

След като изведоха момичето от салона, Уорик седна край Роина.

— Това би трябвало да ме е успокоило, но не е така!

— Влизам ти в положението — увери го сухо тя.

Дьо Шавий понечи да се засмее.

— Виж какво...

— Съжалявам — прекъсна го Роина. — Не е време за шеги. Не мога да разбера непрекъснатия ти гняв. Сърцето ме боли, след като разбрах, че собствената ти дъщеря е искала да те нарани. Но не забравяй, че тя е още дете. Опитът ѝ да си отмъсти е направо инфантилен.

— Да не искаш да ме утешиш?

— Не мога и да мечтая за това!

Този път смехът му избухна заразителен и гръмогласен.

— Радвам се, че още си тук!

Роина забрави да диша.

— Така ли?

— Да! Щеше да ми е противно да те търся в този дъжд.

Дали страшният Дракон не я дразнеше? Странно беше колко спокойна е до него. Сякаш вече не е негова пленница. Дали онази нощ на споделена страст не беше унищожила желанието му да ѝ отмъщава? Тази мисъл беше прекалено изкусителна, за да ѝ обръща внимание.

— Приключен ли е въпросът с кражбата ми?

— За тази — да.

— А относно бягството ми в гората? Ще бъда ли наказана за него?

— Трябва да съм без мозък, за да не отчета какво щеше да стане със замъка, ако не го беше направила.

Роина се усмихна.

— Значи...

— Не го казвай — предупреди я Уорик.

— Какво?

— След като изяснихме кражбата и бягството ти, дали би искала да дискутираме твоето безочие?

Младата жена извъртя очи. Защо паметта му беше толкова добра?

— Може би ще го направим по-късно, но сега има друго нещо...

Стигнала до същината на въпроса си, тя загуби смелост, настроението му не беше лошо, въпреки разправата с дъщеря му. Не искаше отново да вижда жестоката маска върху лицето му. Трябва обаче да се увери, че доброто му отношение към нея не е само временно.

— Наистина ли имаш намерение да вземеш детето от мен. Уорик?

Случи се онова, от което се беше страхувала. Устните се свиха в жестока цепка, очите му се присвиха, в тона се настани заплаха.

— Какво те кара да мислиш, че няма да го направя?

— Не съм помислила такова нещо, просто...

— Искаш да го отгледаш като прислужничка?

— Имам свои земи и не съм прислужничка!

— Ти нямаш други права, освен тези, които аз ти позволя!

— Какво ще правиш с детето? Кой ще се грижи за него, като си навън с твоите непрестанни войни? Някоя прислужничка? Друга съпруга?

Уорик се направи, че не забелязва сарказма в тона й.

— Ако ми родиш син, сам ще се грижа за него. Искам го!

— Ако е дъщеря? Незаконородените дъщери също може да са от полза. Скоро разбрах това.

Направо й идваше да крещи. Но това изобщо нямаше й помогне с човек като него. Роина се постара да говори спокойно.

— Какво ще кажеш за някои необходими неща, като възпитание и любов, истински грижи?

Уорик вдигна вежди.

— Мислиш, че съм неспособен за тях?

— Да, Биътрикс е подходящ пример за това.

Ударът беше жесток, защото Роина беше казала истината. На лицето му се изписа неподправена болка. Нещо стисна гърдите на младата жена. Тя скочи и бързо се намери до стола му.

— Съжалявам! — изплака тя и го прегърна. — Не исках те обидя, повярвай ми! Не е твоя вината, че на тази земя цари беззаконие. Че постоянно си принуден да браниш собствеността, като пренебрегваш семейството си... Проклетият Стивън е виновен за всичко! Заради него баща ми непрекъснато се биеше. Виждаш в резултат на това колко съм непокорна, въпреки че майка ми се грижеше за мен. Вече не ме е страх от тебе и езикът ми...

— Замълчи...

Уорик трепереше, а ръцете му трескаво я прегръщаха. Роина се опита да види лицето му, но той я притискаше прекалено силно до себе си. Освен това издаваше някакъв... някакъв хриплив звук!

— Уорик, ти плачеш? — извика ужасена тя.

Той се затресе още по-силно. Роина изви вежди подозрително. Накрая главата му се отметна и стаята се огласи от звучен кикот. Роина изписка отчаяна и го удари по гърдите. Уорик обхвана лицето ѝ с ръце и я целуна. Роина гневно зарови пръсти в косите му и... се притисна към гърдите му — След няколко секунди вече ѝ беше минало.

Когато се разделиха, бяха останали съвсем без дъх. Толкова ѝ беше удобно в скута му, че не искаше дори да се помръдне.

— Глупавичката ми... Не можеш дори да спориш като хората, защото се страхуваш да не нараниш чувствата на противника си.

Не бяха сами в салона, но никой не им обръщаше внимание. Всъщност изобщо не я беше грижа и това я изненада. Само преди няколко дена тази поза я беше ужасила.

— Много жени са изпълнени с милосърдие. Ще ми се караш ли, че съм проявила чисто женско чувство, Уорик?

— Просто искам да ти кажа, че има време, когато трябва да проявиш твърдост, друг път — женственост. Аз обаче си те харесвам нежна.

Роина се протегна, притисната към него. Уорик остана без дъх.

— Това достатъчно женствено ли беше? — измърка тя.

— Прилича повече на жестокост. Да не искаш веднага да те отнеса в леглото си?

Всъщност не би имала нищо против, но го подразни:

— Забрави ли, че искаш да се изкъпеш?

— Не мисли, че това ще охлади страстта ми!

— Не мисля така, но водата ще изстине като първия път — предупреди го тя.

Уорик зарови нос в шията ѝ.

— Тогава върви да донесеш виното. Надявам се този път да не се задавиш с него?

— Сигурна съм, че няма.

Роина още не беше свикнала на такъв словесен двубой. Страните ѝ горяха, пулсът ѝ беше ускорен. Май продължаваше да бъде пленница, и то на собствената си страст. Но Уорик се случваше същото!

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Изпратих човек да провери полето Джили. Той ми съобщи, че там не се забелязва никаква активност. После ме уведомиха, че на север, към Фулкхърст, се движи голяма армия.

— Значи си знаел за войската в гората! — възкликна Роина. — А ме остави да те убеждавам, че те грози голяма опасност, докато...

— От какво се оплакваш? Не те ли изслушах внимателно.

— Ти се забавляваше с всяка моя дума!

— Не с всяка.

Тази забележка я накара да млъкне. Беше я питал за името на брат й няколко пъти. После се беше поинтересувал къде са земите й. Вероятно мислеше, че Джилбърт ги е завладял. Мълчанието й го беше подразнило. Можеше само да гадае колко е ядосан от факта, че Джилбърт бе дръзнал да подложи крепостта му на опасност.

Не бяха напускали стаята му до сутринта, въпреки че Уорик беше ставал няколко пъти. Изглежда Джилбърт още не беше обсадил крепостта. Роина най-сетне беше събрала кураж да го попита защо се е завърнал толкова скоро във Фулкхърст. Уорик й разказваше, като искаше да не го прекъсва.

Изчака я дали има да каже още нещо и продължи:

— След като не срещнахме никакви войници до края на първия ден, решихме, че е по-разумно да се връщаме. Очаквах от Д'Амбре да ме подмами и да ме нападне. Вместо това брат ти е решил да се възползва от отсъствието ми. Чудя се как Д'Амбре не е получил съобщение за другата армия. В противен случай щеше да се вбеси, че съм отгатнал плана му.

Уорик веднага щеше да пристъпи към действие, ако схване, че Д'Амбре и доведеният й брат са едно и също Лице. Роина се чудеше как сам не се е досетил, след като в околността е забелязана само една армия. Ако си направи правилния извод, той ще разбере, че това е смъртният му враг, оковал го в Къркбурой.

Тя беше мълчала за това прекалено дълго. Трябваше да му каже истината веднага, щом разбра, че няма да я убие.

Сега ще изтълкува мълчанието ѝ като заговор срещу него. Може да я обвини, че го е прелъстила, за да дава информация на Джилбърт. В крайна сметка не е длъжен да вярва, че мрази брат си, след като двамата бяха действали заедно срещу него. Истината в този момент не само ще ѝ навлече гнева му, но и ще събуди отново желанието му за мъст. Роина не можеше да понесе това, още повече, осъзнала, че изпитва чувства към този човек.

Знаеше, че е постъпила глупаво. Виновна беше тази дяволска страст, която не успяваше да контролира. Трудно е да презираш мъж, който ти доставя радост в леглото. Още по-трудно става, когато той е започнал да показва и добрите страни на характера си.

Роина среса косата си и започна да я сплита. Беше облякла жълтия сукман, своята дреха. Това не беше предизвикало коментар нито вчера, нито днес. Слугинските дрехи беше пхнала в торбата. Така изпитваше Уорик дали ще продължи да се държи с нея по същия начин. Обърна се към него и попита:

— Мислиш ли, че Д'Амбре ще опита нещо подмолно?

Уорик седеше на леглото и я гледаше.

— Няма да му дам тази възможност. След два дена ще нападна замъка му.

Пръстите на младата жена се сковаха.

— Има... ли и други?

— Да, той владее и други замъци, но те не са негови. Имам намерение да нападна замъка Амбре. Надявам се този път да е там.

Ако Джилбърт не е там, майка ѝ ще бъде. Лейди Ан най-сетне ще бъде освободена, но може и да бъде ранена, ако битката се развихри вътре.

— Ти и твоите хора избивате ли жителите, когато превземате някой замък?

— Беше ли убит някой в Къркбурой?

— Къркбурой не се отбраняваше — напомни му тя.

— В една битка винаги загиват хора, Роина, но аз никога не убивам безразборно. — Уорик стана. — Защо се интересуваш за тези неща? Ако ми кажеш, че се притесняваш за хора, които не познаваш, не знам какво ще...

— Не започвай да ме заплашваш рано сутринта! Просто мислех за жените и децата там. Има ли този човек семейство?

— След като баща му загина, няма. Всъщност останаха вдовицата на баща му и дъщеря ѝ, но те нямат кръвни връзка.

— Чувала съм, че унищожаваш цялото семейство на своя враг.

Уорик се усмихна.

— За мен се говорят много неща, момиче. Но само половината от тях са истина.

Не ѝ беше дал отговор на въпроса и се наложи да го попита направо:

— Значи нямаш намерение да убиеш тези жени, въпреки че са свързани с господаря на Амбре чрез брака на баща му?

Уорик се намръщи.

— Ако имах навика да убивам жени, сега нямаше да ми задаваш такива глупави въпроси.

Роина му обърна гръб, но не преди да е видял покрусената ѝ физиономия. Уорик изруга наум, приближи се до нея и я прегърна.

— Не исках да те обидя, но с въпросите си ме изкарваш почти чудовище. Мислех, че повече не се страхуваш от мене.

— Вярно е!

— Защо не те е страх от мене?

Роина се обърна да го погледне, но се изчерви и сведе поглед. В гласа ѝ звъннаха сълзи.

— Защото не убиваш жени, макар и да имаш право на това. Съжалявам, Уорик, не исках мислите ми да се насочат в тази посока. Не ми харесва, че пак отиваш да се биеш!

— Аз съм рицар...

— Знам, че за рицарите животът е битка след битка. На жените това не се харесва. Дълго ли ще отсъстваш?

Уорик я притисна по-силно към себе си.

— Да, може би месец. Ще ти липсвам ли, момичето ми?

— Половината от задълженията ми ще отпаднат.

— Това не е отговор, достоен за господаря ти.

— Той е предназначен за човека, който ме нарича „прислужница“. Имам друг за мъжа, който ме люби горещо през изминалите нощи. За него ще се моля, ще го сънувам. Ще броя дните...

Ръцете му я смачкаха. Устните му погълнаха нейните. Преди мислите ѝ да се разпръснат от разгоряната топлина, Роина реши, че отговорът ѝ му е харесал. Искаше ѝ се изречените от нея думи да са лъжа!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Уорик поглъщаше войнишката си дажба. Когато платнището на палатката му се повдигна, той вдигна глава и се усмихна на госта си.

— Какво, по дяволите, правиш тука, Шелдън? Само не ми казвай, ме минаваш случайно!

— Докарах ти провизии от Фулхърст. Може да оставиш тази помия и да изчакаш за прясно свинско. Преброих десет тлъсти прасета, едното колят в момента.

— Не сме толкова зле — отговори Уорик. — Лятото е било доста плодородно тук. Нито едно животно не влезе в крепостта, въпреки че разреших на всички селяни да се укриват там.

Шелдън хареса тази стратегия.

— Значи си ги пощадил, но не си им осигурил храна? Обикновено обсадените нямат такъв късмет.

Дьо Шавий вдигна рамене.

— Изненадах ги неподготвени, но жътвата току-що е свършила. Мина месец, но не вярвам още да са на дневна дажба.

— Домъкнал съм ти греди за укрепления и планина от камъни, за да стреляш с тях. Виждам, че от Туре си пренесъл стенобойното оръдие.

Уорик се засмя.

— Добре си направил. Повечето от моите камъни потънаха в тресавището. Сега ми кажи какво правиш тук, слез като тази война не те засяга?

Ред беше на Шелдън да вдигне рамене.

— След като приключихме с жътвата, се оказа, че нямам друга работа. Ти принуди съседите ни стриктно да изпълняват закона. Няма случай и на дребна контрабанда. Откакто Елинон умря, нямам и съпруга, която да ме задържа вкъщи. Остана ми да ходя на лов или да дойда при теб. Имам намерение да постоя две седмици и да съм ти полезен със съветите си.

— Много се радвам, че си решил така. Опасявам се само, че и тук ще скучаеш, както у вас.

— Като знам колко лесно може да те подразни човек, с теб не е скучно, Уорик. — Шелдън се усмихна. — Какво смяташ да правиш? Просто ще ги държиш затворени?

— Нямам навика да държа обсадените бездейни. Държа ги постоянно под напрежение.

— Колко кули използваш?

— Три бяха изгорени, сега запълваме калта с чакъл. Ще построя още две.

— Трябва да си разстроил наблюдателите, като са видели, че пристигат подкрепления за теб. Оня подлец вътре ли е?

— Постоянно изпраща пратениците ми да вървят по дяволите, но не смее да се покаже и да достави радост на стрелците ми. Първата седмица се случи една неприятност. Не знам дали някой от техните войници го е направил, или е било недоглеждане от наша страна, но доста голяма група щеше да излезе през задната порта. Сега добре сме я завардили. Има вероятност Д'Амбре да не е там, което страшно ще ме ядоса.

— Не за пръв път мислиш, че е на едно място, а той се оказва на друго.

— Ако го направи и този път, кълна се; че ще срина замъка му до основи!

— Това ще бъде голяма загуба. Защо не го дадеш на Малдюи, като зестра на Биътрикс? Нека те да се грижат за него, ако този път не успееш да го хванеш.

Уорик се засмя доволен. Това беше едно наистина добро разрешение, особено след като лорд Рийнард се опита да го измами с влюбената си в друг дъщеря. Двамата с Д'Амбре си подхождаха.

— Не би ли искал да го дам на Ема? Така изобщо няма да ти бъде скучно — подразни приятеля си Уорик.

Шелдън изглеждаше ужасен.

— Господи, не бъди толкова щедър към нас! Една ферма или мелница ще са напълно достатъчни за Ричард. Той е най-ученият в нашето семейство. Едва може да заслужи шпорите си. Сигурен съм, че сър Джон го е съжалил, когато го е ръкополагал в рицарско звание.

Уорик се развесели. Наистина Ричард беше друг тип човек, но и трите сина на Шелдън, въпреки че нямаха още двадесет години, не отстъпваха на баща си по рицарски умения.

— По-добре да превзема първо крепостта, пък после ще я мислим — предложи дьо Шавий.

— Не се съмнявам в това, като гледам армията ти. Тези сто човека, които доведох с мен...

— Ще са добре дошли.

— Но не са ти необходими — изсумтя Шелдън. — Как успя да събереш толкова хора?

— В наши дни гъмжи от рицари без земя. Тези, които ме последваха, не харесват политическите машинации на двора. Воините ми са обикновени и честни хора, решени да се бият в името на мира...

— Това е последната ти война, нали? Какво ще правиш после с тази огромна армия?

Уорик вдигна рамене.

— Ще запазя половината си хора. Имам доста имения, за които трябва да се грижа. Останалите може би ще предам на Хенри. Говори се, че ще се опита да си върне трона.

— Значи няма да запазиш неутралитет на политическата сцена?

— Бил съм се за Стивън само когато и моите интереси са го налагали. Веднъж един от поданиците му стана мой враг. Смазах го, без да се замисля. Ще приветствам крал, способен отново да ни донесе мир. Искam спокойно да изживея старините си.

Шелдън се съгласи с приятеля си. Двамата поговориха за благородниците, настанили се вече в лагера на Хенри. Преди това Честър беше посетил Шелдън. Хърфорд беше говорил с Уорик в Лондон. Задаваше се гражданска война. Васалите на Хенри искаха да знаят на кой може да се облегнат, или поне кой ще запази неутралитет.

Всичко това предстоеше в бъдеще. Шелдън реши, че сега имат по-важни задачи.

— Искah да доведа и Ричард, но не можах да го откъсна от бъдещата му съпруга. Няма да повярваш колко се е променила, Уорик! Изкушавах се да кажа на сина си, че си я обещал на мене, но сигурно щеше да ме убие. Толкова влюбен не съм го виждал никога досега.

— Маниерите ѝ по-добри ли са? — попита Уорик.

— Дребната ти дама-прислужничка е направила чудеса. Ушила е нови дрехи на Ема. Въвела я е във всички подробности на съпружеския живот и в тайните за поддържане домакинството на един замък. Няма да кажеш, че Ема е израснала на село. Толкова е грациозна, така тихо говори, а...

— Достатъчно, Шелдън! Ще я дам на Ричард за жена!

— Тогава с удоволствие ще я приема като дъщеря, а не като моя бъдеща съпруга.

Дьо Шавий изсумтя.

— Никога не е имало такава възможност. — После попита безгрижно: — А как е възпитателката й?

— Не си я виждал цял месец, нали?

Уорик искаше да се прибере у дома. За пръв път от момчешките му години имаше причина да го направи. Дразнеше го фактът, че това в момента е невъзможно.

— Надявам се курвите в лагера да се справят добре — чу гласа на Шелдън.

— Не знам! — изгърмя Уорик. — Ти не отговори на въпроса ми! Как е Роина? Храни ли се достатъчно? Надявам се, че Ема не я изморява много?

Приятелят му се засмя.

— Не, харесва й, че те няма, за да я дразниш. Внася грация и красота в салона ти. Ема я обожава, а прислугата се съобразява с нея. Мелизанд предпочита нейната компания пред тази на възпитателката си. Да, малката ти дъщеря се промени, след като изпрати Биътрикс при бъдещите й роднини. Можеш да благодариш изцяло Роина за това.

— Трябваше да я взема със себе си — отбеляза сухо Уорик. — Спокойно би могла да се справи с Д'Амбре.

— Не я ли надценяваш?

— Реших вече коя ще бъде бъдещата ми съпруга!

Шелдън замълча смутено няколко секунди и накрая избухна:

— Вече си мислех, че лейди Роина ти става симпатична! Фактът, че няма семейство и земя, не би трябвало да те вълнува. Коя е тази твоя бъдеща съпруга? Дали не си намерил някоя нова Изабел?

Уорик сви рамене.

— Кълне се, че има земи, но от глупост или от инат не казва къде са.

— Шелдън присви очи подозрително.

— Дали не се занасяш с мене, приятелю?

Дьо Шавий се ухили.

— Да, онази малка русокоса хубавица ме омагьоса! А след като вече е покорила и хората от замъка ми, защо да не я направя тяхна господарка?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ема сбърчи нос от миризмата на вряща гранясала мазнина.

— Наистина ли трябва да знам всичко? Дори как се правят свещи?

— Ще бъдеш щастливка, ако имате свещар — усмихна се Роина.
— Ако нямате, ще трябва да наемеш някой с парите на съпруга си или ще трябва да обучиш прислугата. Освен това, ако сапунджията прави само соден сапун, дрехите ти никога няма да ухаят така хубаво.

Ема пламна. Беше задала поредния си глупав въпрос.

— Надявам се Ричард да оцени жертвите, които правя заради него.

— Той ще оцени уменията ти да се справяш със задълженията си. Не е необходимо обаче да знае за горещината в кухнята, за проблемите в пералнята или за споровете ти с търговците. Той ще забележи, че рибата и яйцата му се приготвят бързо. Тогава ще ти се усмихне и ще ти разкаже за проблемите си през деня. Те няма да са нищо в сравнение с твоите, разбира се. Ще се перчи пред приятелите си, че има най-добрата съпруга на света. Тя никога не се оплаква, не го тревожи с дреболии и рядко бърка в хазната му.

— Трябва ли наистина една съпруга да бъде безпогрешна като светица?

— Разбира се, че не — успокои я Роина, като я дърпаше далеч от вонята. — Ако имах нещастieto още да съм омъжена за онзи дърт женкар Лионс, щях да купувам най-скъпия пипер и да тъпча рибата му с него. Просто те уча на нещата, които знам от майка си, скъпа. Не се плаши, ти ще откриеш свой собствен път до сърцето на Ричард. Сега върви да извикаш Енид. Не е необходимо да ти показвам с подробности как се правят свещи, след като тя може да ме отмени. Но едно е да чуеш как стават нещата, друго е да си ги пипнал със собствените си ръце.

Роина се върна в салона и седна край огнището с ръкоделието си. Шиеше на Уорик туника от златотъкан бродат. Трудна задача, защото

скъпата материя изискваше дребни бодове. В стаята му беше по-светло. Въпреки че спеше там, Роина не искаше да я използва като своя собствена.

През този ден в нея се беше появил и сандъкът с нейните дрехи. Уорик не бе обелил и дума по този въпрос. Не беше направил коментар и когато я видя облечена във виолетовия сукман, обточен със златен ширит. Докато не замина, тя не беше разбрала, че задълженията ѝ са се променили.

Отначало Ема ѝ разказа за предстоящата си женитба и за това, че не можела да се омъжи, ако не изучи всички задължения на бъдеща съпруга. Баща ѝ трябвало да предупреди Роина за това. Младата жена я беше попитала кой е баща ѝ. Вбеси се, че Уорик беше мълчал по този въпрос. После Мери Блу я освободи от всичко, за да се занимава единствено с Ема.

Приятно ѝ беше да помогне на момичето. Дори се привърза към нея. След сватбата определено щеше да ѝ липсва. Събитието се очакваше след завръщането на Уорик. Тогава можеха да се променят много неща.

Имаше и други промени. В деня след наказанието си Биътрикс беше изпратена да живее с бъдещото си семейство. Сякаш целият замък си отдъхна след заминаването ѝ. Уорик го нямаше и малката му дъщеря правеше плахи опити да се сближи с Роина. Тя я окуражаваше и скоро откри, че Мелизанд не е толкова лоша, колкото си мисли Милдред. Просто е била под лошото влияние на сестра си.

Промяната около Роина респектиреше хората от замъка. Тя беше убедена, че най-голямо значение за тях има мястото, където спи. Мери и съпругът ѝ се съобразяваха с всяка нейна постъпка. Дори икономът поиска мнението ѝ, преди да изпрати Джон Джифърд в съседния град за сечива. Когато не беше зает, Джон винаги се хранеше с нея и Милдред. Мелизанд ги беше поканила на господарската маса, но Роина отклони поканата. Уорик беше облекчил съдбата ѝ преди да замине, но още не беше свалил статуса на слугиня от нея.

Дните ѝ бяха запълнени със задълженията към Ема, но ѝ оставаше време да мисли за Уорик. Тя разбираше, че вече не може да контролира чувствата си към него, щом толкова болезнено ѝ липсва. Когато беше тук, той я любеше страстно. Беше я накарал да се чувства желана, но тя продължаваше да бъде негова любовница, слугиня и

пленница. Не би могла да очаква повече от това. Не можеше дори да се надява, че като се завърне, няма да е забравил случилото се между тях. Възможно бе и да е намерил утеха при друга.

— Госпожо, трябва да дойдете с мен!

Роина вдигна поглед. Пред нея стоеше сър Томас. Видът ме бе доста омърлян, сигурно идваше отдалеч. Беше заминал с Уорик преди месец. Тя неволно погледна зад гърба му.

— Уорик върна ли се?

— Не, госпожо, още е пред замъка Амбре.

— Дошъл си да ме отведеш със себе си?

— Възможно най-бързо!

Цветът напусна лицето ѝ.

— Той е ранен?

— Съвсем не.

— Какво друго да помисля, след като казваш, че трябва да бързаме? — сръза го ядосана Роина.

— Такава е заповедта на господаря — започна да обяснява Томас. — Няма да препускаме така, както аз направих на идване. Имам ден и половина път. Ако веднага се пригответе, можем да си позволим и кратка почивка.

Роина се намръщи.

— Знаеш ли защо съм необходима на господаря?

— Не, госпожо.

Внезапно едно подозрение прониза мозъка ѝ.

— Превзет ли е Амбре?

— Още е под обсада. Няма риск за престоя ви там.

Тогава защо я бе повикал?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Роина не можеше да си обясни защо е повикана. През целия път я нападаха ужасни подозрения. Сигурно Уорик е видял Джилбърт на някоя кула и го е познал. Тя ще се изправи срещу най-силният му гняв, срещу най-свирепото му изражение. Със сигурност веднага ще поиска разплата и ще я обеси на някоя греда. Не, не би направил това! После си спомни как беше набил Биътрикс и как преди това нея беше хвърлил в тъмницата, как я беше оковал в леглото си. Е, вярно че тогава не ѝ беше много противно, но боят...

Толкова беше изплашена, като стигнаха обсадената крепост, че почти не забеляза замъка в далечината.

Веднага я отведеха в палатката на Уорик, но той не беше там. Това съвсем не я успокои. Каквото и да предстои, тя искаше да свършва по-бързо.

Така и стана. Само след минута Уорик влезе при нея. Нямаше време да усети настроението му, защото той веднага я сграбчи и притисна до себе си. Не успя да изрече и дума, защото устните му побързаха да се слепят с нейните.

Целувката му беше така всепоглъщаща, че когато я освободи, Роина не можеше да си поеме дъх. Уорик я повали на сламеника, свлече се на колене и започна да сваля меча си.

— Чакай! — извика тя, като се опитваше с две ръце да го отблъсне от себе си. — Какво означава всичко това. Уорик? Защо ме повика тук?

— Защото ми липсваше! — Той отблъсна ръцете ѝ и продължи върху устните ѝ: — Със сигурност щях да полудея, ако трябваше да чакам още един ден, за да те видя!

— И това е всичко?

— Не е ли достатъчно?

Облекчението ѝ беше толкова голямо, че в целувката ѝ се появи неподозиран копнеж. Ръцете му похитиха гърдите ѝ. Нейните

сграбчиха бедрата му. Тази прегръдка не ги задоволяваше, защото им пречеха дрехите.

Уорик започна да се съблича така бързо, че тя се разсмя.

— Ще разкъсаш повече дрехи, отколкото мога да закъпя.

— Това има ли някакво значение?

— Не, може да разкъсаш и моите, ако искаш. Но ако ми позволиш да стана...

— Не, ще лежиш където си! Нямах представа колко често си те представях точно така!

Тя плъзна ръка по голите му гърди и прокара език по едно от зърната му.

— А пък аз си представях това...

— Роина... недей! — Въпреки протеста му, устните ѝ се прехвърлиха на другото. — Престани, иначе веднага ще те обладая!

— Не възразявам, Уорик!

Той изпъшка. Запретна полите, почти разкъса бельото ѝ когато нетърпеливо проникна в нея.

Уорик не излезе от палатката си нито следобед, нито през нощта. Когато на другата сутрин Роина се събуди, ѝ казаха, че самият Уорик не се забелязваше никъде.

Отначало тя беше смаяна, после кимна. Да я довлекат дотука само за една любовна нощ? Не виждаше защо да не остане още малко?

Веднага щом се облече, настоя да я отведат при Уорик. Пред палатката я чакаше Бернард, за да я представи на сър Томас. Момчето беше инструктирано как да действа при такава ситуация и поклати глава.

— Господарят каза да ви предам, госпожо, че ако ви види още веднъж, ще ви остави тук завинаги. Това не е място за вас, така че е по-добре да си вървите!

Роина отвори уста, за да възрази, но млъкна. Господи, как можа да забрави къде се намира?

Обърна поглед към замъка. Майка ѝ беше някъде из тези кули. Толкова близо, но бе невъзможно да я види. Скоро Ан ще бъде освободена от тригодишния си затвор. Уорик няма да си тръгне, докато не направи това.

Някои от външните стени бяха повредени от стенобойното оръдие, но все още не бяха пробити. Роина знаеше къде е задната

порта. През нея я бяха отвели, отделяйки я от майка ѝ. Да каже това обаче на Уорик, означава да признае, че е била тук и че познава Джилбърт.

Дали да не рискува и да остане още малко? Може би ще успее да зърне майка си за минутка? Ако поговори с Уорик, сигурно ще го убеди да изпълни молбата ѝ. Но как би могла да се приближи до майка си, без той да я види.

Не, по-добре е да си замине. Подлудяваше я мисълта, че е толкова близо, а не може да помогне с нищо. Скоро лейди Ан ще бъде свободна. Уорик сигурно ще я изпрати във Фулхърст. Тогава Роина ще я предупреди да си мълчи, че я познава. И най-сетне ще бъдат заедно!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

За стотен път Уорик се упрекна, че е отпратил Роина. Беше му много хубаво с нея, но копнежът му растеше с всеки изминат час. Сега я желаше повече от всякога, а бяха изминали само два дена.

Посещението ѝ го беше изпълнило с решителност да приключи с обсадата по най-агресивен начин. Подсили работата по двете кули и започна други две. Изпрати хора да намерят камъни за метателната машина. От селището бяха взети всички предмети, които можеха да послужат като снаряди. Беше решил, ако атаката утре пропадне, да започне прокопаването на тунел.

Тази вечер провери кулата. Изкачи се на горната платформа. Когато я бутнеха, от нея можеше да скочи върху крепостната стена. Тогава щяха да я подпалят. Стрелците трябваше изключително бързо да изстрелят запалени стрели, за да не попаднат в смъртна опасност. В кулата имаше и стълба, по която неговите войници щяха да се покатерят върху зидовете. После щяха да отворят портите и за останалата му армия. Уорик възнамеряваше да бъде един от тях. Винаги беше в предните редици на боя.

Шелдън го завари да дава заповед двете кули да се изправят над рова. С него беше една измокрена до кости жена.

— Може и да не повярваш, Уорик, но тази жена тук твърди, че двете с господарката ѝ са разболели гарнизона на крепостта, за да можем без усилия да я превземем още тази нощ.

— Така ли? Сигурен съм, че ако повярваме на думите и половината ми армия ще попадне в капан. — Гласът му доби опасни нотки. — За глупак ли ме взимат, че да се хвана плитката им уловка? И да използват жена за целта! Измъкни истината от нея! Не ме интересуват методите, с които ще го направиш!

Като чу това, жената избухна в сълзи.

— Не, моля ви! Господарката ми не обича новия господар, а баща му направо ненавиждаше! Амбре беше затвор за нас и ние искаме да го напуснем!

— Успяла си да излезеш навън, жено — припомни й Шелдън. — Може да го направи и господарката ти! Защо двете просто не си отидете, вместо да съчинявате...

— Защото ми е необходим ескорт до имението, дадено ми като зестра — каза лейди Ан, застанала зад Шелдън. Мислех, че вие ще ми го осигурите, ако ви помогна да превземете Амбре?

— Господарке, вие трябваше да изчакате — проплака прислужничката. — Не трябваше да...

— Тихо, Хелвис! Когато портата остана без стража, не можах да издържа! Предпочитам да съм тук, независимо дали ни вярват, или не.

Тя беше измокрена като прислужничката си. Стойката ѝ беше кралска, въпреки че един войник я държеше здраво за ръката. Шелдън не откъсваше очи от нея. Въпреки окаяния си вид тази жена беше хубава. Уорик също я гледаше смаян. И макар че за пръв път я виждаше, тя му изглеждаше позната.

— Значи трябва да повярваме на думите ви, госпожо? — опита недоверчиво Уорик.

— Коя сте вие? — поинтересува се Шелдън.

— Казвам се Ан Белем.

Дъо Шавий изсумтя.

— Белем, значи сега Д'Амбре?

— Не признавам това име за свое, след като свещеникът не чу моето потвърждение за този насилствен брак. Един фарс, който ме държи затворена тук три години.

— След като сте искала да ни помогнете, защо чакахте толкова дълго време? — попита Уорик. — Тук сме вече тридесет и три дни!

Фактът, че Уорик беше преброил точно дните, накара Шелдън да се засмее. Ан го погледна. Отначало ѝ се беше сторил доста на възраст, но явно беше сгрешила. Когато усмивката му се насочи към нея, тя се изчерви. Този мъж се оказа привлекателен.

Уорик се намръщи, като видя, събеседниците му, че се разсейват, загледани един в друг. Очакваше отговор на въпроса си.

— Нещо против ли имаш. Шелдън?

— Всъщност мисля, че лейди Ан първо трябва да се преоблече и...

— Няма време за това — прекъсна го Ан. — Неразположението им ще продължи, докато изпразнят стомасите си. Към вечерята

прибавихме развалено месо, но не всички са се нахранили още.

— Не ми отговорихте защо правите това чак сега — напомни й Уорик.

— Ако вие сте лорд Фулкхърст...? — Изчака го да потвърди с кимване на главата и обясни: — За вас съм чувала ужасни неща. Молах се да не успеете. Но когато видях дъщеря си жива и здрава в лагера ви, разбрах, че са ме заблуждавали.

— Дъщеря ви? Може да я потърсите, но се съмнявам, че хората ми ще я пуснат.

Жената срещу него цялата пламна.

— Дъщеря ми не една от онези, които забавляват войниците ви! Не знам как е попаднала в ръцете ви, още повече, че Джилбърт не ми е казвал да я е изпускал. Непрекъснато ми повтаря, че тя изпълнява всичките му желания...

— Д'Амбре в замъка ли е? — малко неучтиво я прекъсна Уорик. Нямаше време да слуша семейни истории.

Ан поклати глава. Уорик изруга, а Шелдън я попита:

— Избяга ли?

— Не, дойде си в ужасно настроение. Помислих, че е загубил друг замък. Стоя тук само седмица и замина ден преди да пристигнете.

Уорик отново изруга.

— Знаете ли къде може да е отишъл?

— В двореца. Ресурсите му са толкова изчерпани, че не би могъл да продължи войната срещу вас без помощта на Стивън. Не вярвам да успее и този път. След бунта на Хюдж срещу краля преди години, Джилбърт не е сред любимците му. Като измъкнахте дъщеря ми от ръцете му, вие всъщност освобождавате именията ѝ от негово владение. Като превземете и Амбре, ще му остане едно малко укрепление...

— Госпожо, дъщеря ви не е при мен — натърти лордът. — Мислите ли, че нямаше да се възползвам от факта, ако държа единствената наследница на лорд Белем? Както подчертахте, това би прекратило ресурсите на Д'Амбре.

— Не знам защо настоявате... — Лейди Ан се намръщи неразбиращо. — Възможно ли е да не знаете коя е?

— Чух вече достатъчно! Шелдън, заеми се с госпожата.

— Това ще бъде удоволствие за мен — пое засмян задачата приятелят му. — Но преди да се заемеш с друго, защо не попиташ

жената за името на дъщеря ѝ? Мисля, че госпожата ми е доста позната.

Уорик изгледа Шелдън, после Ан и... утихна. Ето защо тази жена му се бе сторила позната. Този път не изруга. Само дето от гласа му вееше зимен хлад:

— Е, лейди Ан, кажете ми името!

Тя вече не беше сигурна, че иска да му отговори. Никога не беше виждала някой да се променя толкова бързо. Изражението му беше абсолютно жестоко. Шелдън постави ръката си върху рамото ѝ. Това я успокои донякъде.

— Може и да съм сбъркала...

— Не сте. А аз мислех, че мога да се доверя на тази лъжлива вещица!

— Защо е толкова разярен? — попита лейди Ан Шелдън, когато Уорик с широки крачки се отдалечи от тях. — Именно Роина видях тук, нали?

— Да, и бяхте права. Тя не му е разкрила коя е.

— Сигурно е имала причина за това!

— Приятелят ми няма да е на това мнение. — Като видя изплашеното, лице срещу себе си, побърза да добави: — Няма да ѝ причини зло. Сега е толкова ядосан, че веднага ще нападне крепостта, независимо дали там го чака капан, или не.

— Аз не ви лъжа! Задната врата е отворена и е без стража!

— Добре! Елате с мен. Ще ви отведа в моята палатка. Там ще изчакате всичко това да свърши.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Стражите така се бяха устремили към нея, че Роина веднага разбра всичко. Въпреки че нямаше нужда да ѝ обясняват каквото и да било, те смутено обясниха:

— Получихме съобщение от господаря, госпожо. Наредено ни е отсега нататък да сте в тъмницата.

Знаеше, че ще кажат точно това, но искаше да е сигурна.

— Каза ли за колко време?

— Отсега нататък.

Това можеше да означава завинаги.

— Спомена ли защо?

„Глупав въпрос! Защо трябва отново да се измъчвам?“

Тя знаеше, че това ще се случи! Уорик е разбрал, че Джилбърт Д'Амбре е нейният доведен брат. Когато има тази възможност, тя сама трябваше да го уведоми. Ако ѝ беше достигнала смелост, щеше да посрещне гнева му. Щеше да се опита да го успокои и да обясни мотивите за мълчанието си. Оставен сам, той си беше помислил най-лошото. Сега искаше възмездие. Настъпил беше часът на заключителното му отмъщение.

Стражите само поклатиха глава при въпроса ѝ, после я подканиха да ги последва. Направи го. Какво друго ѝ оставаше? Поне беше сама в салона. Нямаше я Ема да протестира, нито Милдред да ридае.

Да, беше предполагала, че Уорик ще постъпи точно така. Но дълбоко в себе си се беше надявала да греши.

Противният тъмничар я посрещна с мазната си усмивка и я увери, че е щастлив, понеже трябва да се грижи отново за нея. Роина се обърна, преди да е повърнала. Не бебето беше причина за това. Буцата в гърдите ѝ заплашваше да се пръсне. Искеше да се разплаче, но сълзите не идваха.

Когато час по-късно се появи Джон Джифърд и я увери, че поема грижите за нея. Роина му зададе само един въпрос:

— Уорик ли заповяда да дойдеш?

— Не, господарке. Слухът за затварянето ти бързо се разнесе. Веднага щом разбрах, дотичах.

Тогавя вече неутешимо се разплака. Уорик вече никога нямаше да се поинтересува от нея и тя ще остане вечно в тъмницата.

Малко по-късно откъм стаята на стражата се чу гюрултия. Роина позна гласа на Милдред. Напоследък те двамата с Джон се бяха сприятелили, но явно сега нещо бяха объркали конците. Когато настъпи тишина, Роина разбра, че Джон е победил. Нито щеше да пусне Милдред да я види, нито щеше да освободи затворничката против волята на господаря си.

След два часа Джон отвори вратата и съобщи:

— Променил е мнението си, господарке! Знаех си аз, че ще стане така! Само че, трябва да те заключа в стаята му. Отвън ще има стража.

— А какво ще стане, ако остана тук?

— Не говориш сериозно, нали?

— Напротив!

Джон въздъхна.

— Стражите са получили вече заповедта. Те ще те замъкнат дотам дори и да се съпротивляваш.

— Тогавя да тръгваме!

— Дай си смелост, Роина...

— Не, Джон! Сърцето ми отдавна е изстинало и вече не боли!

Господи, защо не беше така наистина? Молеше се, за да бъде като вцепенена, за да не я боли толкова. Но никой не трябваше да разбира това, дори Джон. Особено пък Уорик!

Със смяната на затвора надеждата не идваше. Уорик просто трябва да си е спомнил, че тя носи неговото дете, за което явно беше забравил в първоначалния си яд. Роина не си и въобразяваше, че е облекчил положението й заради нея самата.

Нямаше право да се вижда с никого. Някакъв войник й носеше храна всеки ден. Когато го заприказваше, в отговор получаваше глухо изръмжаване. Престана да го прави. Наистина предпочиташе да е в тъмницата с Джон.

Често сядаше край прозореца. Така можеше да наблюдава двора. Там сега не цареше оживление, но все пак беше нещо. Шиеше дрешки

за детето и бельо за Ема. Каквото беше приготвила за Уорик, го разкъса, за да приготви бебешки камизолки.

Никой не ѝ беше казал как е приключила обсадата на Амбре. Дали Джилбърт е пленен? Или е убит? Дали майка ѝ е добре, или Уорик беше затворил и нея?

Роина броеше дните. За всеки издълбаваше малка дупка в таблата на леглото с ножа си за хранене. Вече имаше двадесет и пет. Преди да е издълбала следващата, се появи Уорик.

Никой не я предупреди за това. Той прекоси стаята и застана до нея край прозореца. Ръцете ѝ лежаха положени върху корема. Опитваше се да разбере дали потрепването там беше предизвикано от детето.

— Значи великият пълководец се завърна — горчиво произнесе тя. Не я беше грижа дали харесва тона ѝ, или не. — Уби ли Джилбърт?

— Не съм го намерил още, въпреки че го търсих.

— Значи затова не се върна? Защото нямаше смисъл да бързаш, нали? Достатъчно беше да изпращаш заповедите си.

— Господи, как смееш...

Уорик млъкна, защото тя безучастно гледаше през прозореца. Не изглеждаше нито изплашена, нито разкаяна. Не беше очаквал това, но всъщност не бе имал и време да се замисля. Цялата му енергия беше съсредоточена за откриването на Д'Амбре. Сега нейното поведение не му беше неприятно. Гневът, породен по време на срещата с майка ѝ, беше започнал да бледнее.

Уорик седна срещу нея.

— Каква измяна се крие в тази невинност — отбеляза студено той.

Роина го изгледа в упор.

— Кога ти измених? В Къркбурой, където не знаех изобщо кой си? Или пак там, когато дойде с армията си за доведения ми брат, без да знаеш кой е? Може би трябваше тогава да ти кажа истината? И вбесен, че съм роднина на смъртния ти враг, веднага да ме убиеш? Или трябваше да го направя, когато ме извади от тъмницата, за да ми обясниш как възнамеряваш да ми отмъстиш?

— Ти знаеше, че няма да те убия!

— Не и тогава!

Двамата не откъсваха поглед един от друг. Двадесет и пет дена Роина беше потискала гнева си, но неговите очи блестяха от нескривани чувства.

— Как ще се оправдаеш, че по-късно не ми каза истината? Избяга, а Д'Амбре те върна. Да ме шпионираш ли беше задачата ти?

— О, щеше да го направи, ако се беше сетил за това. Но беше прекалено сигурен, че ще влезе в крепостта. Когато ти се появи, той нямаше време да помисли за друго, освен да спасява кожата си. Тогава не ти казах, че Джилбърт е Д'Амбре по същата причина, поради която не го направих и когато ме извика пред обсадената крепост. Нямах сили да посрещна гнева ти или това! — Тя махна с ръка, за да посочи своя затвор.

— Мислиш, че ще ти повярвам? По-вероятно е двамата с Д'Амбре да вървите ръка за ръка в измяната. Остави те в Къркбурой, за да се влюбя в теб и да ти разкрия плановете си!

— Джилбърт допускаше, че ще ми поставиш някои условия. Избяга паникьосан, защото ти приближаваше с петстотин човека, а той имаше само неколцина. Възнамеряваше да се върне с войската на Лионс, която беше изпратил да се бие с теб край Туре. Може да се е надявал, че ще отвлека вниманието ти и ще избягам, кой знае? Но по-вероятно е да ме е оставил, за да не го бавя. В мозъка му тези ден имаше само страх и гняв. Сигурна съм, че е искал да ме остави с теб само докато дойде да ме освободи. Когато ме откри онзи ден в гората, ми каза, че ме е смятал за умряла.

Уорик изсумтя.

— Много умно измислено, но не вярвам на нито една дума!

— Мислиш ли, че ме интересува? Миналия месец — може би да, но не и сега!

— Съдбата ти зависи от това на какво ще повярвам — напомни й той.

— Съдбата ми не може да бъде по-объркана от тази, каквато е в момента.

— Така ли? — В гласа му се появиха нотки на заплаха. — Би трябвало да те накажа истински, а не просто да отнема свободата ти!

При тези думи тя скочи на крака.

— Направи го тогава, да те вземат мътните! Направи го! Това няма да направи презрението ми към теб по-голямо!

— Сядай долу!

Роина заобиколи огнището и седна край другия прозорец, с гръб към стаята. Гледаше немиждащо навън, като стискаше треперещите си ръце в скута. Как само го мразеше! Да, мрази го! Би искала...

Чу го да застава зад нея.

— Не можеш да се оправдаеш с тези думи. Роина. Постъпката ти е равна на предателство. Ако ми беше казала, че Д'Амбре е пред портата ми, щях да го преследвам, въпреки дъжда и нощта. Ако ми беше казала, че си Роина от Туре, щях да направя така, че останалите ти имена...

— Така ли? Значи мислиш, че сега няма да ти помогна да го направиш?

— Замълчи! — срязва я той. — Възмущението ти е излишно! Няма да те оставя свободно да се свързваш с това дяволско изчадие. И ще дам нареждане да се изгони всеки, дошъл след пристигането ти. Бъди благодарна, че не те оставих в тъмницата!

— Наистина съм ти благодарна — за тази гробница... Не съм разговаряла е никого, откакто прояви това благоволение към мене — изсмя се Роина.

Уорик не обърна внимание на това. Беше издал присъдата си, преди да я осъди. Не я беше попитал дори дали чувства виновна. Дяволската болка в гърдите ѝ, която мислеше, че е притъпена, се върна с нова сила.

— Ще изпълняваш първоначалните си задължения, но ще бъдеш наблюдавана! Никога повече няма да имам доверие в тебе!

— Нима някога си ми вярвал? — Болката заплашваше да я задуши.

— Когато споделяше леглото ми, вярвах, че няма да ме предадеш.

— Аз също. Поведението ми беше за самозащита.

— И успя да ме убедиш, че ме желаеш...

— Каквото съм изпитвала в миналото към теб, вече не съществува!

— По дяволите, Роина, не ме карай да съжалявам за постъпките си! Ти беше тази...

— Дай да не се обвиняваме повече взаимно! Не искам да чуя нищо повече от тебе, освен... Какво направи с майка ми?

Той мълча дълго, сякаш нямаше намерение да ѝ отговаря. След това с безизразен тон произнесе:

— За нея се грижи приятелят ми Шелдън дьо Вер. Тя ни помогна да превземем крепостта Амбре. Благодарен съм ѝ за това. Майка ти съдейства и за възвръщане на останалите ти имения. Това трябваше ти да направиш. Хората на доведения ти брат бяха прогонени, без да се пролива много кръв. Той вече не владее онова, което е твое.

Роина не му благодари. Сега той притежаваше нея и всичко нейно. Без да се обръща, тя промълви с пресекуващ от отчаяние глас:

— В деня, когато пристигна в Къркбурой, имах намерение да ти предложа да станеш мой настойник. Единственото условие беше да не си толкова жалък като Джилбърт. С това, че ме изпрати в тъмницата, не ми остави много време да се чудя дали да ти призная истината.

Уорик излезе миг преди да се появят предателските сълзи в очите ѝ.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Роина се върна към предишните си задължения, но във Фулкхърст трайно се настани меланхолията. Мери Блу не беше доволна, че може отново да разчита на помощта ѝ. Мелизанд често плачеше. Милдред постоянно мърмореше. Ема гледаше баща си накриво. По време на хранене в салона цареше унила тишина.

Роина не говореше с никого, дори с Милдред. Приятелката ѝ се ядосваше, че планът ѝ е дал такъв ужасен резултат. В нейния капан бе паднала господарката ѝ, а не Уорик.

Седмици наред Роина продължи да обслужва Уорик, но разликата от първите дни във Фулкхърст беше очебийна. Той никога не я повика да го изкъпе или да сподели леглото му. Нито веднъж не ѝ се усмихна с омразната си усмивка. Почти не я поглеждаше. Когато го правеше, лицето му беше безизразно. Тя не беше нищо друго, освен прислужничка, която внимателно наблюдаваха. В отговор Роина престана да облича собствените си дрехи. След като трябва да бъде слугиня, и видът ѝ ще бъде такъв!

Когато намираше време, тя продължаваше да напътства Ема. Беше ѝ приятно да го прави, но се стараяше да крие чувствата си от момичето. Отначало в душата и се смесваха отчаяние и горчилка, после остана само горчилката. Най-много я болеше да крие чувствата си от Уорик.

После настъпи денят, когато Ема трябваше да бъде изпратена в дома на Шелдън. Предстоеше ѝ сватба с младия Ричард. Не позволиха на Роина да присъства на тържеството. Тя беше ушила булчинската рокля на момичето, но я лишиха от правото да ѝ се порадва.

В този миг тя престана да крие обидата си. Уорик веднага забеляза промяната. Един ден храната „случайно“ беше изпусната на два пъти в скута му. В раклата му вече почти не можеха да се намерят здрави дрехи. В края на седмицата стаята му остана непочистена. Чаршафите му не бяха добре изплакнати и тялото му се изрина.

Виното му ставаше все по-вкиснато, пивото — все по-топло, яденето — все по-солено.

Не ѝ каза нищо за това. Нямахте доверие на себе си. Ако я заговореше, щеше да се поддаде на изкушението да я замъкне в леглото си. Така отчаяно я искаше, че налагаше цялата си воля да не я докосне. Не трябваше да го прави, защото го беше предала. Беше се съюзила със смъртния му враг! Смехът ѝ, копнежът ѝ, ласките... всичко е било лъжа. Въпреки това не успя да я намрази. Никога нямаше да ѝ прости, нямаше да издаде колко уязвим го е направила, но не можеше да я мрази, нито да спре да я желае!

Не разбираше защо продължава да стои тук и да се измъчва. Трябваше сам да се заеме с издирването на Д'Амбре или поне да посети Шелдън и новата му съпруга. Дали някой беше споменал за това на Роина? Може би щеше за малко да прекрати капризите си. Защото ако някой трябва да бъде обиден, това беше той!

Въпреки че трябваше да замине, той не го направи. Когато след два дена се появи Шелдън с жена си, той беше в крепостта.

Уорик ги посрещна на централните стълби. Шелдън му се ухили и побърза да изчезне в салона. Уорик остана насаме с лейди Ан. Тя веднага премина към същината на проблема.

— Дойдох да видя дъщеря си. Не мислете, че можете да ми откажете, господине! Вашата дъщеря ме информира за бруталното отношение, което е принудена да търпи Роина тук. Не знам дали бих могла да простя на Шелдън, че сам не ми е казал. Ако знаех това по-рано, вместо да ви помогна в Амбре, щях да ви заложа капан. Как може един мъж да бъде...

— Достатъчно, госпожо! Вие нямате представа за отношенията ми с Роина. Заради онова, което ми е причинила, ще остане моя пленница. Може да я видите, но нямате право да я вземете със себе си! Ясен ли съм?

Ан отвори уста да възрази, но се въздържа. Тя го гледа известно време, после кимна отривисто и мина покрай него. Изкачи две стъпала, обърна се и отсече:

— Няма да успеете да ме сплашите, лорд Уорик! Съпругът ми постоянно ме уверява, че имате причина да сте такъв. Съмнявам се в това, но според думите му вие обвинявате Роина, че е пионка в предателските ръце на Джилбърт?

— Сигурен съм в това — увери я студено Уорик.

— Тогава лошо са ви информирали. Дъщеря ми ме обича. Мислите ли, че ще бъде негова съучастничка, след като го видя как зверски ме бие?

Уорик се скоча.

— Съучастничка в какво?

— Джилбърт сключи брачен договор между нея и Годуин Лионс. Отвратена, Роина се възпротиви. Този човек беше един дърт развратник със скандална репутация. Но Лионс беше обещал на Джилбърт армията си, за да се бие срещу теб. Този подлец я доведе в Амбре и я принуди да гледа как жестоко ме малтретира.

— Защо вас, а не нея?

— Защото мисля, че по някакъв извратен начин държи на нея. Освен това не искаше да накърнява хубостта ѝ — на другия ден трябваше да я замъкне в Къркбурой. Нямаше проблеми да пребие мен. И направо ме смаза, докато не получи съгласието ѝ за брак с Лионс. Тя е упорита. Мислех, че ще продължи да се съпротивява, но после разбрах истината. Когато преди обсадата Джилбърт дойде за няколко дни, ме увери, че е успял да я пречупи. Убедил я е, че ако не му се подчинява, ще ме убие. Тя му е повярвала. Колко ли го е мразила за това? Но какво има?

Лейди Ан млъкна, като го видя да пребледнява.

Уорик изпъшка, припомнил си думите ѝ, когато се беше изправила над окованото му тяло „Не харесвам това повече от теб, но и двамата нямаме друг изход“ Значи се опитвала да спаси живота на майка си! Било ѝ е противно да го насилва. И само поради тази причина бе приела за нормален стремежа му за отмъщение. Непоносима болка стегна гърдите му.

— Да повикам ли някой... — попита разтревожено лейди Ан.

— Не, не заслужавам грижите ви — промълви Уорик. В този момент се ненавиждаше. — Добре направихте, че ми открихте истината! Господи, какво направих?...

Той се втурна напред. Когато настигна Шелдън, само му подхвърли:

— Дръж съпругата си в салона! — После продължи нагоре по стълбите.

Когато откри Роина в шивалнята, тя не беше сама. С нея бяха Милдред и още три шивачки. Милдред го изгледа кръвнишки, както беше правила през всичкото това време. Уорик не ѝ обърна внимание и поглед в Роина.

Младата жена стана. Тъканта се изхлузи от ръцете ѝ. В погледа ѝ прозираше единствено презрение.

— Какво искаш?

— Току-що разговарях с майка ти.

Лицето ѝ грейна.

— Тя е тук?

— Да, и може да я видиш, но първо трябва да разговарям с теб!

— Не сега, Уорик. Не съм виждала майка си три години. Отведоха ме при нея преди три месеца, но това беше...

— Кога? — понита той намръщен. — Когато Д'Амбре я е бил?

— Значи ти е казала?

— Да. Защо не си споменала, че е заплашвал да я убие?

— Питаш ме защо? Та ти не слушаш никакви обяснения! Колко пъти си ме предупреждавал: „И не смей да се оправдаваш“?

— Това е вярно, но тогава не бях на себе си от гняв. Сега не съм и това е от значение. — Уорик се поколеба, преди да продължи: — Той принуди ли те да ме... шпионираш?

— Вече ти казах, че не се сети за това. Беше зает да измисли как ще използва новата си армия срещу теб!

Уорик се облегна на затворената врата.

— Значи си невинна и аз напразно съм те обвинявал?

Роина не вярваше на ушите си.

Забрави ли, че те насилих?

— Това съм ти простил отдавна, но...

— Кога ми прости? Не съм разбрала това!

— Знаеш кога! Това беше в нощта, когато поиска награда. Тази нощ и двамата не спяхме!

По страните ѝ запълзя руменина.

— Трябва ли да споменавах това, след като през последните седмици всичко беше съсипано?

— Права си. Очевидно аз няма за какво да ти прощавам, но дали ти ще ми простиш?

Роина го гледа дълго. После повдигна рамене.

— Разбира се. Простено ти е. Сега може ли да видя майка си?
Уорик се намръщи.

— Не може да ме освободиш от вината толкова лесно!

— Така ли? И защо не? Не ти ли минава през ум, че просто не ме е грижа за угризенията ти?

— Все още си ядосана. Не мога да те обвинявам, но ние ще се оженим и всичко...

— Аз няма да се омъжа за теб — прекъсна го тихо Роина.

— Ти трябва да се омъжиш за мен!

— Защо? За да изкупиш вината си по този начин? — Роина бавно поклати глава. Забрави ли деня, когато ти казах, че чувствата ми към теб вече не съществуват? Защо трябва да се омъжа за теб, Уорик? Посочи ми поне една причина!

— Така детето ни ще бъде законно.

Младата жена затвори очи разочарована. Но какво беше очаквала? Да ѝ каже, че я обича? Когато го погледна, лицето ѝ беше безизразно.

— Това не е достатъчно...

— По дяволите, Роина...

— Няма да се омъжа за теб! — извика тя. С думите ѝ се отприщваше цялата натрупана обида. — Ако се опиташ да ме насилиш, ще те отровя! Докато спиш, ще те кастрирам! Ще...

— Спри!

Върху лицето му беше изписана болка. Веднъж му беше повярвала, но сега нямаше да се излъже.

— Ако искаш да изкупиш вината си, трябва да ме освободиш. Уорик! Позволи ми да взема детето си и да си вървя у дома!

Раменете му бяха странно отпуснати, но той кимна с глава.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Той не идваше. Роина трябваше да роди дъщеря си всеки момент, но той още не идваше. Детето ѝ ще бъде момиче. Това ще е нейното отмъщение. Няма да му роди бленувания син! Молеше се да е момиче. Късметът трябва най-сетне да бъде и на нейна страна! Уорик не идваше. Но защо си е въобразила, че трябва да го направи? Защото ѝ беше върнат Туре и тя от месеци живее там?

Той продължаваше да я иска за съпруга, а тя упорито отказваше. Дори два пъти не пожела да го приеме. Уорик продължаваше да идва. Опитваше се да я убеди, че тя принадлежи единствено на него. Продължаваше да се разкайва, но тя нехаеше.

Уорик беше непоколебим. Дори беше спечелил майка ѝ на своя страна.

— Желанието му да се ожени за теб няма нищо общо с чувството му за вина — много пъти я беше уверявала тя при посещенията си. — Имал е намерение да го стори много преди да разбере, че е сгрешил. Шелдън ми каза, че е взел това решение, преди да те повика при себе си на обсадата.

Шелдън пък бе друга неприятност, защото беше откраднал майка ѝ от нея, спечелвайки доверието ѝ. Възползвал се от нейната безпомощност, я беше направил своя жена преди тя да успее да мигне дори. Сега майка ѝ го обожаваше, въпреки че беше приятел на Уорик.

Последния месец лейди Ан беше намалила съпротивителните сили на дъщеря си до нулата.

— Той те обича. Сам ми призна това, когато го попитах.

— Майко, как може да го попиташ такова нещо? — беше възкликнала ужасена Роина.

— Защото трябва да знам. Ти никога няма да си направиш този труд!

— Разбира се, че няма да го направя! След като един мъж сам не признава чувствата си...

— Точно там е проблемът, детето ми! Когато го попитах защо не ти се е обяснил в любов, той отговори, че не знаел как.

Уорик бе способен и на това. Колко хитро от негова страна! Да каже на майката точно онова, което би искала да чуе!

Тя не би могла да се предаде и да се омъжи за него. Какво от това, че сърцето ѝ започваше да бие по-силно в негово присъствие, че продължаваше да копнее за тялото му, макар и в това състояние. Желанията ѝ са без значение. Тя няма отново да се превърне в глупачка, като отвори сърцето си за нови рани.

Днес седеше до прозореца. Може и да е отново господарката на Туре, но искаше стаята ѝ да е запазила атмосферата от моминството.

Погали тапицираната пейка под себе си. Усмихна се, като я сравни с твърдата в стаята на Уорик. Наистина, там имаше два прозореца и стъклата бяха скъпи, а нейните бяха счупени при последната обсада. Априлският вятър повяваше омаслената хартия на едното крило. През него едва успяваше да зърне алеята към главната порта. Тя продължаваше да бъде пуста, като се изключи някакъв търговец, мъкнещ куфар със стоки.

Прозорецът не се чупеше за пръв път. Когато беше на девет години, тя случайно го беше направила, но тогава две години никой не постави хартия върху него. Така можеше да наблюдава постройката отпред, която беше с един етаж по-ниска от кулата. Покривът ѝ беше над параклиса, отстоящ на два метра под нея.

Веднъж от този прозорец беше скочила върху покрива на параклиса. Изплашената до смърт прислужница тогава се беше разкрещяла из замъка, че се е убила. А Роина просто искаше да докаже, че стаята ѝ не би могла да бъде затвор за нея.

Младата жена се усмихна, поставила ръка върху огромния си корем. Дъщеря ѝ няма да постъпва така глупаво, а и самата Роина щеше да заповяда да се инсталират метални решетки върху прозореца. Сега разбираше гнева на майка си. Една погрешна стъпка, и би могла да се убие.

— Мечтаеш ли, госпожо?

Роина застина. Не можеше да повярва, че Джилбърт затваря след себе си вратата и пристъпва към нея.

— Как успя да минеш през портите?

Той се разсмя.

— Няма нищо по-лесно от това. Днес е денят, когато от града пристигат търговците, за да изкушават дамите в замъка. Днес аз съм търговецът. Трудно е тук да проникне с армия, за сам човек обаче не е проблем.

— Нима имаш още армия?

Веселостта му някъде се стопи.

— Не, но... О, пресвета Дево! — възкликна Джилбърт, загледан в корема ѝ. — Значи планът успя, все пак?

Роина почти можеше да чуе мислите му, предизвикани от невероятната му алчност.

— Няма да успееш да припишеш това дете на Лионс! Ще го отрека, а и Уорик дьо Шавий знае това!

— Сигурно, след като те е притежавал — изсумтя гостът.

— Ти ме даде на него! Или си забравил, че това беше твоя идея? Алчността ти...

— По-тихо — изсъска Джилбърт, озъртайки се към вратата. — Няма значение чие е детето, щом мога да се възползвам от него.

Роина го гледаше, разтворила широко очи.

— Да не мислиш да предявиш права върху Къркбурой? Няма да успееш!

— Трябва да го направя. Онзи негодник ми отне и последното укрепление. Няма къде да отида, Роина!

Без съмнение, търсеше съчувствие и съжаление в нейно лице. Зачуди се дали с постоянното си преследване Уорик не беше размътил мозъка му. Какво прави отчаянието от един мъж, Господи!

Младата жена сви вежди подозрително, а неканеният гост продължи:

— Дойдох да се оженя за теб!

— Ти си луд!

— Не съм. Сега всичките ти имоти са под твое владение и е изгодно да се ожени човек за теб. Съпругът ти е...

— Заклепа съм се във вярност към Уорик! — светкавично излъгва тя. — Той не би ти позволил да направиш това!

— Нека само се опита да ме спре! Ще бъде принуден да върне твоите замъци. Така мощта му ще отслабне и ще падне в ръцете ми.

— Джилбърт, кога най-сетне ще се предадеш? След като не ти е останало нищо, защо просто не напуснеш тези места? Отиди при

Хенри или при Луи, започни отначало!

— Не съм загубил нищо, след като мога да имам теб!

— Но ти нямаш права над мен — увери го спокойно тя — След като няма да се омъжа за Уорик, когото обичам, как мога да го направя с теб, когото толкова много презирам? По-скоро бих скочила от този прозорец! Искаш ли да го направя?

— Не дрънкай глупости! — Джилбърт се подразни от признанието ѝ, че обича врага му, но в момента го вълнуваше повече заплахата ѝ, защото беше седнала близо до прозореца. — Щом не искаш, може и да не спиш с мене, но трябва да се омъжиш за мен. Роина! Нямам друг избор.

— Не, имаш — чу се гласът на Уорик откъм вратата. — Измъкни мечата си и ще ти покажа пътя!

Роина беше толкова изненадана от появяването му, че нямаше време да реагира. Джилбърт скочи бързо към нея и опря камата си върху гърлото ѝ.

— Свали оръжието, Фулхърст, или тя ще умре! — в тона му звъннаха нотки на триумф.

— Уорик, недей, няма да посмее да го направи!

Дьо Шавий не я послуша. Мечът му тупна на земята.

— Сега се приближи! — заповяда Джилбърт.

Роина примига. Уорик запристъпва напред без ни най-малко колебание. Приближаваше се към сигурната си смърт. Не, това няма да стане!

Острието на доведения ѝ брат дори не докосваше гърлото ѝ. Той не откъсваше очи от врага си.

Роина присви колене и жестоко изрита Джилбърт към Уорик. После се прехвърли през перваза. Чу виковете и на двамата, когато краката ѝ сгънаха върху каменния зид. Като дете ѝ беше по-лесно да го направи. Но така натежала, беше немислимо да скочи върху покрива на параклиса. Седна и се приготви да изчака края на този кошмарен ден. Джилбърт показва главата си през прозореца.

— По дяволите, Роина, изплаши ме почти до смърт!

„Почти!“ Господи, кога най-сетне ще ѝ се усмихне щастието?

До ушите ѝ достигна звъntenето на метал. Най-сетне се беше сбъднало желанието им да се избият един друг. Какво значение има, че тя седи на ръба, а дворът е на тридесет метра под нея?

Спазъм залюля тялото ѝ и я накара да потърси опора. Скокът върху покрива ѝ донесе първата контракция. Роина се присви и хлад прониза тялото ѝ. Не, не сега! Дъщеря ѝ трябва да почака малко!

Обърна се към прозореца и запристъпва по тесния перваз, който обточваше покрива на параклиса. Невъзможно беше да се върне обратно, особено така деформирана.

С левия си крак напипа отвор. През него минаваха стрелците, когато трябваше да мятат стрелите си срещу врага. Той беше на шест метра от пода и можеше да се използва само със стълба.

Роина с мъка се наведе, отвори люка и извика:

— Помощ!

Отчаяният ѝ зов донесе неочакван резултат. Веднага отнякъде дотърча един прислужник. Той беше много дребен и само зяпаше смаян нагоре. Преди да му заръча да донесе стълба, от прозореца се появи Джилбърт.

— Върни се обратно! — извика той, преди да скочи на перваза.

Роина не помръдна. Беше като парализирана. Появата на доведения ѝ брат означаваше, че Уорик е мъртъв! Джилбърт отскочи към нея и леко я блъсна. Изтощен от битката с Уорик, единият му крак се подгъна и той загуби равновесие. Тялото му хлътна в отвора на люка, но някак си успя да се задържи. Ранен и задъхан, Джилбърт с мъка се заизмъква нагоре.

Роина стоеше като вкоренена. Не можеше да свикне с мисълта, че Уорик е мъртъв. Но защо не бутна доведения си брат в дупката, въпреки че лесно би могла да го направи? Защо не захвърли и сабята му към стената. Просто стоеше като онемяла, докато... Уорик не изникна пред нея.

Смаяна, тя отстъпи крачка назад. Той ѝ се усмихна окуражително и се нахвърли срещу Джилбърт, който вече беше измъкнал меч си.

Облекчението ѝ беше прекъснато от нова болка. Тя не беше така остра, но бе по-дълбока от предишните. Роина не ѝ обърна внимание, впила поглед в биещите се мъже.

Лавирайки, те отскачаха напред и назад по тясното пространство и я принуждаваха да се пази от тях. Роина продължи да не обръща внимание на болките. Когато двамата се отдалечиха от отвора, тя можа да погледне надолу. Помощ беше дошла. Слугите държаха едно платно и с жестове я призоваваха да скочи.

Какви идиоти! Как кадифето от олтара ще издържи тежестта ѝ? Не ѝ остана много време да се колебае. Отстъпвайки назад, Джилбърт неволно я блъсна и Роина усети само въздух под краката си. Той веднага я хвана с едната си ръка. Тежестта ѝ явно го затрудни, защото хвърли меч си и я сграбчи с двете. Обърнал гръб към Уорик, Д'Амбре мислеше единствено да спаси живота на заварената си сестра.

Тя се беше вкопчила в него разтреперана. Не го пусна и когато вече я беше измъкнал и изправил на крака.

Забравен за момент. Уорик напомни за себе си.

— Свали ръцете си от нея, Д'Амбре!

Заплахата в гласа му, както и насоченият към гърдите на врага му меч, приканваха към подчинение. Вместо да я пусне. Джилбърт още по-здраво я сграбчи. Роина веднага отгатна мислите му.

— Няма да ти повярва, че ще ми направиш нещо лошо Ти току-що спаси живота ми, Джилбърт!

Разочарованото изражение на Уорик беше почти смешно. Той наистина не искаше да пусне врага си, но нямаше желание и да го убива. Винаги си заслужава да пощадиш нечий живот. Този живот Роина продължаваше да намира за презрян и окаян. Ако Уорик беше решил да прощава... Да прощава? Нима северния Дракон се беше променил толкова много?

Така беше, но защо ли това не го правеше щастлив? Думите му приличаха на ръмжене.

— Ще пощадя живота ти, но не искам повече да ме безпокоиш!

Джилбърт веднага се вкопчи в златната си възможност.

— Върни ми Амбре!

Роина зяпна от безочието му.

— Уорик, недей! Той не заслужава...

— Аз трябва да реша колко струва живота ги, Роина — прекъсна я дьо Шавий. Сто замъка не могат да се сравнят с онова, което означаваш за мен! — Тези думи я оставиха без глас много след като Уорик се обърна към Джилбърт: — Трябва да се закълнеш, че ще бъдеш мой васал!

Джилбърт не се поколеба, въпреки че го развесели нелепостта в цялата тази ситуация. Врагът му щеше да го защитава!

— Дадено! А Роина...

Уорик прибра меч си и безапелационно заяви:

— Веднага щом получа съгласието ѝ. Роина ще стане моя жена. Каквото и да се случи, ти никога повече няма да бъдеш неин настойник. Не ме изкушавай да променя решението си, Д'Амбре! Взимай, каквото ти давам, и се считай щастливец, че не искам тотално отмъщение!

Роина бе освободена и веднага се намери в ръцете на Уорик. Тялото ѝ се сгърчи от нова контракция.

— Ако вие двамата сте свършили, дайте възможност на дъщеря ми да се роди! Не искам да е върху покрива! — Мъжете зяпах в нея, без да помръднат. — Побързай, Уорик!

Това донесе резултат. Всъщност създаде паника. Понякога мъжете са направо досадни...

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— И за какво са тези приказки, след като всичко е свърши? — поинтересува са Милдред, като пхна бебето в ръцете на Роина. — Справи се много добре, миличка! Той е най-сладкото, най-...

— Той трябваше да бъде „тя“! — избухна младата майка, но не успя да скрие усмивката, щом погледна своето русичко момченце.

Милдред се ухили.

— Как може да си такъв инат? Накара го да страда месеци наред! Направо ми е жал за него!

— Не ти вярвам! Ти си единствената, която не ми е говорила да променя намеренията си спрямо Уорик.

— Правих го само защото те познавам добре. Ако и аз бях настоявала, това щеше да те направи още по-упорита. Знаеш, че те обича, но го накара да чака до последния момент!

— Да чака? Вместо акушерка, ми домъкна свещеник! Не ме оставиха на мира, докато не чуха моето „да“! Това си беше чисто изнудване! Това беше...

— ...чист инат от твоя страна! Знаеше, че ще се омъжиш за него, но искаше да страда докрай!

Роина стисна устни. Да спориш с Милдред беше все едно да наливаш от пусто в празно.

А и упорството ѝ вече бе минало. Този мъж беше готов да умре за нея. Срещу това не минаваше никакъв инат.

— Къде е... съпругът ми?

— Чака да види сина си. Аз ли да му го покажа ли, или ти ще го направиш?

Без да дочака отговор, Милдред вече отваряше вратата, за да покани лорда. Той влезе и погледна жена си с такава топлота, че и последната ѝ враждебност отлетя нанякъде. Въпреки всичко обичаше този мъж! Беше безпредметно да го крие повече.

Роина се усмихна стеснително.

— Какво ще кажеш за него?

Уорик дори не беше погледнал бебето. Направи го мимоходом и веднага след това изкоментира:

— Надявам се с времето да стане по-красив?

Роина погледна сина си разтревожена, но успокоително се засмя.

— О, няма нищо нередно у него. Всички новородени са червени и сбръчкани.

— Какво стана с дъщерята, с която искаше да ме дариш?

Щастливата майка се изчерви, после го подкачи:

— Предполагам, че най-сетне извадих късмет, господарю мой. Не се сбъдна едно мое желание.

Уорик приседна до нея на леглото и нежно я целуна.

— Благодаря ти!

— Не беше много трудно. Е, може би малко...

— Говоря за това, че се съгласи да станеш моя жена. Хм, всъщност беше ми приятно да го направя!

Получи друга целувка, този път доста разгорещена.

— И вече не си ми сърдита?

— Не, но ако някога пак ме затвориш в тъмницата си...

— Вече нямам такава. Зазидах я, когато дойде тук, в Туре.

— Защо го направи? — попита изненадана Роина.

— Безжалостно ми напомняше за грешките ми.

— Но ти имаше основание, Уорик! Дори аз...

— Не ме оправдавай, момичето ми! Или си забравила думите си? — Въпреки че беше сериозен, в тона му имаше насмешка. — Добре, страдай още, щом искаш! Но ако питаш мене, тъмницата беше доста удобна.

Като коментар чу прочувствена въздишка.

— Може би съм действал прибързано? Не е късно да поправам стореното?

— По-добре недей, господарю мой!...

— Тогава, ако някога реша да те заключа в стаята си, ще гледам да бъда до теб.

— Срещу това няма да възразя.

— Продължаваш да бъдеш нахална?

— Имаш ли нещо против нахалството ми?

— Не...

— И ме обичаш?

— Добре, обичам те.

— Не го казвай така, сякаш искаш да ми угодиш! Ти ме обичаш, Уорик! Как би могъл, след като...

— Обичам те, Роина!

Това звучеше значително по-добре. Тя го придърпа към себе си за друга целувка и прошепна:

— Радвам се, че беше ти, Уорик!

Той си припомни думите, изречени много отдавна.

— Аз също, любима.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.